

ELLIS PETERS

Fazladan Bir Ceset

Çeviren Zülal Kılıç

KitapYAYINEVI

ELLIS PETERS
Fazladan Bir Ceset

TARİHKURGU

Bir Cadfael Birader Macerası

KİTAP YAYINEVİ – 102

TARİHKURGU Dizisi – 4

Fazladan Bir Ceset / Ellis Peters

Özgün Adı

One Corps too Many

© 1989, Ellis Peters

© 2006, Kitap Yayınevi Ltd.

Çeviren

Zühal Kılıç

Kitap Tasarımı

Yetkin Başarır, BEK

Tasarım Danışmanlığı

BEK

Grafik Uygulama ve Baskı

Mas Matbaacılık A.Ş.

Dereboyu Cad. Zagra İş Mrk.

B Blok No:1 34398 Maslak-İstanbul

T: (0212) 285 11 96

E: info@masmat.com.tr

1. Basım

Aralık 2005, İstanbul

ISBN 975 8704-52-4

Yayın Yönetmeni

Çağatay Anadol

Kitap Yayınevi Ltd.

Cihangir Caddesi, Özoğul Sokağı 20/1-B

Beyoğlu 34433 İstanbul

T: (0212) 292 62 86 F: (0212) 292 62 87

E: kitap@kitapyayinevi.com

W: www.kitapyayinevi.com

Fazladan Bir Ceset

ELLIS PETERS

ÇEVİREN
ZÜLAL KILIÇ

KitapYAYINEVİ

Cadfael Birader delikanlıyı ilk kez, başkeşişin balık havuzlarının yanındaki sebze bahçesinde çalışırken yanına getirdiklerinde gördü. Sıcak bir ağustos öğlesi idi, eğer yeterli sayıda yardımcısı olsa bu saatte güneşin altında ter dökmek yerine, hep birlikte gölgede horluyor olacaktı. Ama daha çıraklık döneminde olan yardımcılarından biri manastıra kapanmaktan vazgeçip, İngiltere tahtı için süregiden iç savaşta Kral Stephen tarafında savaşan ağabeyine katılmaya karar vermiş, bir diğeryse ailesi İmparatoriçe Maud yanlısı olduğundan kralın ordusunun yaklaşmasından korkuya düşmüş, ailenin Cheshire'deki malikânesi ona kuşatma altındaki Shrewsbury'den çok daha güvenli gelmişti. Böylece her şey Cadfael'e kalmıştı. Ama zamanında bundan çok daha sıcak güneşler altında çalışan keşiş, dış dünya kargaşa içinde olsun ya da olmasın, kendi egemenlik alanında düzensizliğe yer vermemeye kararlıydı.

Bu tarihte, yani 1138 yılının yaz başında, kardeş savaşı oldukça dağınık biçimde iki yıldır sürmekteydi, ama şimdiye kadar Shrewsbury'ye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Şimdi savaş tehdidi kalenin ve kentin üzerine ölümün gölgesi gibi çökmüştü. Gene de Cadfael Birader'in aklı yıkım ve savaşta değil, yaşam ve büyümedeydi. Kısa süre sonra, bu anarşi döneminde bile kabul edilemeyecek, sinsî bir adi cinayetin, seçtiği huzurlu yaşamı bozacağı ise aklının kenarından bile geçmiyordu.

Normal koşullarda ağustos ayında bahçede yoğun çalışma olmazdı, ama tek kişinin başa çıkamayacağı kadar çok iş vardı. Ona teklif ettikleri tek yardımcı ise sağır ve yarı bunak Athanasius Birader'di. Adam

yararlı bir bitkiyle yaban otunu bile birbirinden ayıracak beceride olmadığı için, bu öneriyi kesinlikle reddetmişti. Kendi başına çalışmak evlaydı. Sonbahar lahanası için tarh hazırlamak, kış soğuğuna dayanabilecek tohumlar ekmek, bezelyeleri toplamak, hayvan yemi olarak ya da yere sermek için kullanılacak ilk hasat anızını temizlemek gerekiyordu. Büyük gurur duyduğu şifalı bitkiler bölümündeki tahta kulübenin rafalarında, kavanoz ve havanlar içinde, günde en az bir kez bakması gereken yarım düzine preparat bekliyordu. Bunların yanında, bu aşamada kendi kendilerine fokurdayan şifalı bitki şarapları duruyordu. Şifalı bitkilerin tam da hasat zamanıydı ve kışa hazırlanacak ilaçlarla ilgilenmesi gerekti.

Manastır duvarlarının dışında soylu kuzenler Stephen ile Maud arasında İngiltere tahtı için mücadele ne denli büyürse büyüsün, Cadfael kendi krallığının kontrolünden çıkmasına izin verecek birisi değildi. Lahana tarhını gübrelemeyi bırakıp, başını kaldırırsa, manastırın, kentin ve daha ötedeki kalenin üzerinde asılı duran duman bulutlarını görebilir ve bir gün önceki yangından kalan ekşimsi kokuyu alabilirdi. Bu gölge ve kötü koku neredeyse bir aydır Shrewsbury'yi bir örtü gibi kaplıyor, Kral Stephen ise köprüleri ele geçirmediği takdirde karadan kente tek yol olan Foregate Kalesi'nin ötesindeki kampında öfkeden köpürüyordu. Kalenin içinde William FitzAlan, kaygılı gözlerini azalan yiyecek stoklarına dikmiş, amansız bir direniş gösteriyor, ateşli direniş laflarını, cesaretine bir ölçü getirmeyi asla öğrenememiş, iflah olmaz amcası Hesdinli Arnuf'a bırakıyordu. Kent halkı başlarını eğiyor, kapılarını kilitliyor, dükkânların kepenklerini indiriyor ve eğer becerebilirlerse batıya,

Stephen'e göre daha az ürkütücü buldukları eski düşmanları Galler ülkesine kaçıyorlardı. İngilizlerin İngilizlerden korkması Gallilerin çok işine geliyordu –eğer Maud'a ve Stephen'e İngiliz denebilirse tabii! Böylece Galler ile uğraşmıyorlardı. Dolayısıyla Galliler, savaş sürdüğü sürece, kaçanlara yardım ellerini esirgemiyorlardı.

Cadfael doğrulup, güneşten olgun fındık rengine dönmüş, tepesi kazılı başının terini sildi. Sadaka tevzi sorumlusu Oswald Birader patikadan, etekleri uçuşarak ona doğru hızla geliyor, on altı yaşlarında bir delikanlıyı da omzundan iteleyerek önünde getiriyordu. Oğlanın üstünde kahverengi kaba kumaştan bir önlük, yöreye özgü yazlık kısa pantolon vardı; bacakları çıplaktı, ama deri ayakkabıları iyi cinstendi. Genel olarak özel bir durum için dikkatle yıkanıp temizlenmiş gibiydi. Oğlan iteklendiği yöne gidiyor, gergin bir uysallık içinde gözlerini yerden kaldırmıyordu. Cadfael, gene bir aile çocuklarını iki taraftan birine katılmaya zorlanmaktan kurtarmaya çalışıyor, diye düşündü. Haksız da değillerdi...

“Cadfael Birader, sanırım bir yardımcıya ihtiyacın var. İşte burada ağır işten korkmadığını söyleyen bir genç. Kentin iyi kalpli kadınlarından biri onu kapıcıya getirmiş, hizmetkâr olarak eğitilmesini istemiş. Hencot'tan gelen yeğeniymiş, anne babası ölmüş. Onun için bir yıllık bağışta bulundular. Başkeşiş yardımcısı Robert almamıza izin verdi; oğlanlar yatakhanesinde de yer var. Çıraklarla birlikte okula devam edecek, ama kendisi istemedikçe papazlık yemini etmeyecek. Ne dersin, onu kabul eder misin?”

Cadfael delikanlıya ilgiyle baktı ve kendisine genç, güçlü ve istekli birisini getirmelerinden mem-

nun, tereddütsüz evet dedi. Oğlan ince yapılıydı, ama dinçti, yere sağlam basıyordu, hareketleri canlıydı. Karmakarışık, kısa kahverengi buklelerin altından ihtiyatlı bir bakış fırlattı Cadfael'e. Gözleri uzun kirpikli ve koyu mavi, bakışı kurnaz ve akıllıydı. Uysal ve terbiyeli davranıyordu, ama ürkmüş görünmüyordu.

"Eğer bahçede benimle birlikte çalışacaksan, sevinçle kabul ederim seni," dedi Cadfael. "Adın ne senin delikanlı?"

"Godric, efendim," dedi genç adam alçak, sert bir sesle. Kendisi nasıl değerlendiriliyorsa, o da Cadfael'i aynı dikkatle tartıp biçiyordu.

"İyi o halde Godric, seninle iyi geçineceğiz. İstersen önce ne olup bittiğini görmek, şu duvarların içinde olmaya alışmak için birlikte bahçeyi bir dolaşalım. Sanırım burasını garip, ama dışarıdaki kentten daha güvenli bulacaksın. Zaten teyzen de kuşkusuz seni onun için buraya getirdi."

Mavi, parlak gözler ona keskin bir bakış fırlatıp, sonra gene gölgelendiler.

"Akşam duasına Cadfael Birader'le birlikte gel," talimatını verdi Oswald Birader, "çırakların ustası Paul Birader sana yatağını gösterir ve akşam yemeğinden sonraki görevlerini anlatır. Cadfael Birader'in sana söylediklerini iyi dinle, söylediklerini aynen yerine getir."

"Evet efendim," dedi oğlan terbiyeli terbiyeli. Sanki uysal vurguların altından küçük bir kahkaha umutsuzca patlamaya uğraşıyordu. Oswald Birader hızla uzaklaştığında, mavi gözler onu izlediler, sonra yoğun bakışlarını Cadfael'e çevirdiler. Ağırbaşlı, oval bir çehre, gülmeye hazır, ama hızla büyük bir ciddiyette bürünebilecek geniş ve biçimli bir ağız. Şen şakrak kişiler için bile bunlar vahim zamanlardı.

Cadfael neşeyle, “Gel de nasıl bir iş üstlendiğini gör,” dedi ve küreğini yere koyup bu yeni delikanlıyı duvarlarla çevrili bahçede dolaşmaya çıkardı. Ona sebzeleri, sarhoş edici, çarpıcı kokuları öğlen havasını kaplayan şifalı bitkileri, balık havuzlarını, neredeyse dereye kadar uzanan bezelye tarhlarını gösterdi. İlk ekilen tarlaların ürünleri toplanmış, güneşten kurumuş sarı saplar kalmıştı. Daha sonra ekilenlerde bile tanecikler olgunlaşmışlardı.

“Bunları bugün ve yarın toplamamız gerek. Bu sıcakta bir günde bile geçiverirler. Bu eski tarhların da temizlenmesi gerekli. Önce bu işten başlayabilirsin. Kökleri çekip çıkarma, orakla diplerinden kes. Böylece kökler derine iner. Toprak için iyidir bu.” Cadfael ani değişikliğin çocukta bırakmış olabileceği pişmanlık ve yabancılık kalıntılarını yok etmek için rahat, sevecen bir biçimde konuşuyordu. “Kaç yaşındasın Godric?”

“On yedi,” dedi yanında yürüyen boğuk ses. On yedi için biraz küçüktü. Bakalım daha sonra kazma işine başlayınca nasıl olacaktı. Cadfael’in üstünde çalıştığı toprağı işlemek gücü. “Ağır iş yapabilirim,” dedi çocuk, sanki onun düşüncesini sezmiş ve buna içerlemiş gibi. “Fazla bir şey bilmiyorum, ama bana söylediğin her şeyi yapabilirim.”

“O halde öyle yaparsın. İşe bezelyelerden başla. Kurumuşları bu tarafa istifle, sonra ahırlarda yere sermek için kullanılacaklar. Kökler toprağa geri gidecek.”

“İnsanlık gibi,” dedi Godric beklenmedik biçimde.

“Evet, insanlık gibi.” Bu kardeş savaşında şimdi çok fazla kişi vakitsiz, toprağa geri gidiyordu. Oğlanın, neredeyse istemeden, başını arkaya çevirip, manastırın topraklarının ve çatılarının üzerinden, kalenin dumanla kaplı harap kulelerine baktığını gördü.

“Orada akraban var mı evladım?” diye sordu Cadfael yumuşak bir sesle.

Oğlan biraz fazla hızla, “Hayır!” dedi. “Ama onları düşünmeden edemiyorum. Kentte fazla dayanamayacakları söyleniyor, kale belki de yarın düşebilir. Ama yaptıkları şey haklı! Kral Henry ölmeden önce beylerinin İmparatoriçe Maud’u varisi olarak kabul etmelerini sağlamıştı. Tümü de ona sadakat yemini etmişti. Henry’nin hayattaki tek çocuğu olarak kraliçe olacaktı. Ama kuzeni Kont Stephen tahtı ele geçirip, taç giydiğinde birçoğu konta boyun eğip, yeminlerini unuttu. Bu doğru olamaz. imparatoriçeye sadık kalıp, onun safını tutmaktır doğrusu. Saf değiştirmeyi nasıl haklı gösterebilirler? Kont Stephen’in iddiasını nasıl haklı gösterebilirler?”

“Haklı göstermek doğru sözcük olmayabilir, ama beylerin büyük çoğunluğu bir kadın yerine bir erkeğin kral olmasını tercih ediyor. Eğer bir erkek olcaksa da, Stephen bunlar arasında tahta en yakını. Tıpkı Maud gibi, o da Kral William’ın torunu.”

“Ama son kralın oğlu değil. Üstelik William onun Maud gibi bir kadın olan annesi tarafından dedesi. O halde fark nerede?” Gencin sesi ihtiyatlı yumuşaklığını yitirmiş, berrak ve ateşli olmuştu. “Ama asıl fark Kont Stephen’in buraya koşup, istediği her şeyi alması, oysa imparatoriçenin bu arada aklına hiç kötülük getirmeden uzaklarda, Normandiya’da olmasıydı. Şimdi beylerin yarısı yeminlerini hatırlayıp, onun tarafına geçtiler, ama artık çok geç. Şimdi bunun kan ve ölümden başka sonucu olabilir mi? Olay burada, Shrewsbury’de başlıyor, ama bu son olmayacak.”

“Evladım,” dedi Cadfael yumuşak bir sesle, “bana biraz fazla güvenmiyor musun?”

Orağı becerikli elinde denermiş gibi sallamakta olan delikanlı başını çevirdi ve birden kocaman açılan, ihtiyatı elden bırakmış mavi gözlerle ona baktı. “Evet, öyle,” dedi.

“Aslında güvenebilirsiniz de. Ama başkalarının yanında ağzını sıkı tut. Kentte olduğu gibi burada da savaş alanındayız. Kapımız hiç kimseye kapalı değildir. Her türden insan burada yan yana gelir ve güç zamanlarda bazıları dedikodu yaparak çıkar sağlamaya çalışabilir. Hatta gelir kaynağı laf taşımak olanlar bile olabilir. Düşüncelerin kafanın içinde güvende olurlar, en iyisi onları orada saklamak.”

Çocuk biraz geriye çekilip, başını eğdi. Belki bunu azarlanma olarak alıp utanmıştı. Ama belki de öyle değildi! “Senin güvenine aynen karşılık vereceğim,” dedi Cadfael; “bence bu iki kral arasında seçim yapacak bir şey yok, ama bir adamın sadık kalması ve sözünün eri olması çok önemlidir. Şimdi hadi bakalım işe! Lahana tarhlarını bitirince gelip, sana yardım ederim.”

Oğlanın büyük bir enerjiyle işe koyulduğunu gördü. Kaba kumaştan giysisi çok geniş kesimliyd ve kıvrak bedenini ortadan bağlanmış bir kumaş yığına çeviriyordu. Belki de daha yaşlı ve büyük bedenli bir yakını giysisini biraz eskiyince ona vermişti. Dostum, diye düşündü Cadfael, bu sıcakta bu tempoyu fazla sürdüremezsın, o zaman görüşürüz!

Beyazlaşmış bezelye saplarının dalgalandığı tarlaya, yardımcısının yanına geri geldiğinde, oğlanın yüzü kızarmış ve terliydi. Orağı her salladığında duyulur biçimde üfleyip pufluyordu, ama yavaşlamamıştı. Cadfael onun kestiği samanlardan bir kucağını tarlanın kenarına itip, içtenlikle, “Boşuna kendine

eza etme, evladım,” dedi, “beline kadar soyun, rahat et.” Kendisi de önceden toplayıp bağladığı cüppesini güçlü, yanık omuzlarından kaydırıp, belinden aşağı salladı.

Bunun karmaşık, ama belirsiz bir etkisi oldu! Delikanlı bir an durakladı ve takdir edilecek bir soğukkanlılıkla, ama daha önceki sert, delikanlı sesinden birkaç ton yukarda bir sesle, “Böyle iyi,” diyerek çalışmayı sürdürdü. Aynı anda boynundan yükselen kırmızı bir dalga, ince boynunu ve yanaklarını sardı. Acaba gerçekten de bu o anlama mı geliyordu? Belki yaşı hakkında yalan söylemişti ve daha ergenliğe yeni eriştiği için sesi dengesiz olabilirdi. Belki de önlüğünün altında gömlek yoktu ve yeni tanıştığı birine yoksulluğunu göstermek istemiyordu. Neyse, başka testler de vardı. En iyisi bir an önce emin olmaktı. Eğer Cadfael’in kuşkuları doğruysa, bu çok ciddi düşünülmesi gereken bir sorundu.

Birdenbire, “İşte gene balıklarımıza dadanan o balıkçıl,” diye bağırdı, Meole çayının öte yakasında, büyük kanatlarını kapatmakta olan, her şeyden habersiz bir kuşu işaret ederek. “Sen daha yakınsın evladım, at bir taş şuna!” Balıkçıl masum bir yabancıydı, ama eğer Cadfael’in aklına gelen doğruysa bir zarar görme ihtimali yoktu.

Godric bir baktı, yerden büyücek bir taşı kapıp kaldırdı. Kolunu geriye attı, sonra ince yapısının tüm ağırlığıyla öne doğru döndü, kolunu omuzun altından büküp, taşı çayın öte yanındaki sığıklara fırlattı. Sıçrayan sular balıkçılı ürküttü, ama taş bir iki metre ötesine düşmüştü.

“Olur şey değil,” dedi Cadfael kendi kendine ve oturup düşünmeye başladı.

Severn ırmağının geniş kıvrımları arasında, Foregate Kalesi'ne karadan tüm yaklaşımları kapatacak biçimde yayılmış kuşatma birliklerinin karargâhında Kral Stephen sinirleniyor, öfkeleniyor, ona yardım teklifiyle gelen birkaç sadık –yani kendisine sadık– Saloplulara ziyafetler çekiyor, ortalıkta gözükmeyen sadakatsizlerden nasıl intikam alacağını planlıyordu.

Stephen iri yarı, patırtıcı, yakışıklı, saf bir adamdı. Saçları çok açık renk, yüzü çok güzeldi. Yaşamının bu aşamasında her zamanki iyi huyluluğu ile haksızlığa uğradığı duygusu arasındaki çatışmadan şaşkındı. Biraz kalın kafalı olduğu söylenirdi, ama Henry amcası ölüp de, bir kız dışında varis bırakmadığı zaman, hayatında ilk kez inanılmaz bir hız ve dakiklikle hareket etmişti. Üstelik kız hem uzaklarda, Fransa'da bulunuyordu, hem de bir Angevin ile evli olmak gibi bir handikabı vardı. Stephen, kralın vasallarının nasıl körü körüne onun iradesini kabul ettiklerini dikkate almaksızın, müstakbel uyruklarını şaşırtmış, onları isteksiz yeminleri hatırlamak bir yana, kendi çıkarlarını bile düşünmeden kendisini kabule zorlamıştı. Neden o zaman böylesine başarılı olan bir darbe birdenbire kötüye gitmeye başlamıştı? Bunu asla anlayamıyordu. Neden bir süre sersemleyip, hareketsiz kalan önde gelen uyruklarının yarısı şimdi canlanıp ayaklanmışlardı? Vicdan mıydı bu? Kendilerine zorla kabul ettirilen kraldan hoşlanmamaları mı? Batıl bir inançla Kral Henry'den ve onun Tanrı üzerindeki etkisinden korkmaları mı?

Muhalefeti ciddiye alıp, silaha başvurmak zorunda kalan Stephen tabiatına uygun bir yolu seçmiş, gerektiğinde azami şiddetle davranmış, ama pişman-

lık getirenlere de kapısını açık tutmuştu. Sonuç ne olmuştu? O canlarını bağışlamış, onlarsa bundan yararlanıp, zayıflığı için onu küçümsemişlerdi. Kuzeye, isyancıların merkezlerine yürürken, teslim olanlara ceza vermeyeceğini ilan etmişti, yerel beyler ise onu horlayıp, uzak durmuşlardı. Pekalâ, yarın sabahki saldırı Shrewsbury garnizonunun kaderini belirleyecek ve herkese bir örnek oluşturacaktı. Eğer bu yöreliler davet ettiğinde barış içinde, sadakatle gelmiyorsa, postlarını kurtarmak için fareler gibi koşuşturarak geleceklerdi. Hesdinli Arnulf'a gelince... Shrewsbury kulelerinden ona yönelttiği meydan okumalara ve küfürlere –çok kısa süre için de olsa– çok pişman olacaktı.

Bu akşamüstü kral kırdaki çadırında baş danışmanı olan ve Salop'a polis şefi olarak atayacağı Prestcote ve paralı Flaman askerlerinin komutanı Willem Ten Heyt ile görüşüyordu. Aynı saatlerde Cadfael Birader ile Godric akşam ayinine gitmek üzere ellerini yıkayıp, üstlerini başlarını düzeltmekteydiler. Yerel beylerin kendi askerlerini yardıma getirmemeleri nedeniyle Stephen esas olarak Flamlara dayanmak zorunda kalmıştı. Halk hem yabancı oldukları, hem de sarhoş olmak kadar kolayca bir köyü yakabildikleri, hatta çoğu kez ikisini birden yaptıkları için bu pervasız paralı askerlerden nefret ediyordu. Ten Heyt çok iriyarı, yakışıklı, kızılımsı açık renk saçlı, uzun bıyıklı bir adamdı; henüz otuz yaşında olmasına rağmen savaşta uzmanlaşmıştı. Prestcote ellisini aşmış, sessiz, az konuşan bir şövalyeydi; savaşta tecrübeli ve acımasızdı; aşırılara gitmeyen, tavsiyelerinde ihtiyatlı bir adamdı, ama şimdi o bile sertlikten yana çıkıyordu.

“Majesteleri geniş gönüllü olmayı istedi, ama onlar utanmazca yararlandılar bundan, siz kaybettiniz. Artık yüreklerine korku salma zamanı.”

“Önce kaleyi ve kenti almak gerek,” dedi Stephen sertçe.

“Majesteleri bunu olmuş sayabilirler. Sabaha yapacağımız saldırı sizi Shrewsbury’ye sokacaktır. Majesteleri sonra, eğer saldırıda hayatta kalmışlarsa, FitzAlan, Adeney ve Heslin’e ne yapacağına karar verebilir. Garnizondaki sıradan askerler önemli değil, ama bu konuda bile bir örnek oluşturmayı düşünmeniz yararlı olacaktır.”

Kral o sırada kentteki direnişin başını çeken üç kişiden intikam almakla yetinebilecekti. William FitzAlan’ı Salop’a polis şefi olarak Stephen atamış, ama sonra o Stephen’in rakibinden yana geçip, kaleyi onun için savunmuştu. FitzAlan’ın vasallarının en büyüğü olan Fulke Adeney bu ihanete katılmış ve beyine tam destek vermişti. Hesdin küstahlığıyla kendi kendini defalarca mahkûm etmişti. Geri kalanlar, harcanabilir ama önemsiz piyonlardı.

Prestcote, “Duyduğuma göre kentte, FitzAlan’ın kentin kuzeye çıkış yolunu kapamamızdan önce karısını ve çocuklarını başka yere gönderdiği lafları dolaşıyor. Ama Adeney’in de bir çocuğu, bir kızı var. Onun hâlâ surların içinde olduğu söyleniyor. Kadınları önceden kaleden çıkarmışlar.” Prestcote da bu yöredendi ve yerel beyleri en azından ismen tanıyordu. “Adeney’in kızı daha çocukken Oswestry yakınındaki Maesbury’den Robert Beringar’ın oğlu ile nişanlanmıştı. Bunların o yöredeki toprakları birbirine komşudur. Bundan söz etmemin nedeni, şu anda sizinle görüşmek isteyen kişinin Maesburyli Hugh Beringar

olmasıdır. Ondan yararlanın, Majesteleri. Bugüne kadar onun FitzAlan'ın adamı, sizin de düşmanınız olduğunu düşünüyordum ama onunla görüşün ve kararı kendiniz verin. Eğer taraf değiştirmişse, ne alâ, emrinde yararlı olacak kadar adam var. Ama ben olsam onu biraz zorlardım.”

Muhafız subayı çadıra girmiş, konuşmasına izin verilmesini bekliyordu. Otuz yaşında, tecrübeli bir asker olan Adam Courcelle, Prestcote'un başlıca kiracı çiftçilerinden biri ve sağ koluydu.

Kral dönüp, onu gördüğünü işaret edince Courcelle, “Majestelerinin bir ziyaretçisi daha var,” dedi. “Bir hanım. Onu önce görmek ister misiniz? Henüz burada kalacak yeri yok, saati dikkate aldığımızda... Adı Aline Siward'mış, kısa süre önce gömdüğü babasının her zaman sizin adamınız olduğunu söylüyor.”

“Vakit azalıyor,” dedi kral. “İkisi de gelsin, ama önce hanım konuşsun.”

Courcelle genç kızı, açık bir saygı ve takdirle elinden tutarak kralın huzuruna getirdi. Kız gerçekten de her erkeğin ilgisini çekebilecek biriydi. Narin ve utangaçtı, on sekiz yaşından büyük değildi. Beyaz başlığının yanlarından çıkan birkaç tutam altın renkli saç yanaklarını çevreliyordu. Yas giysilerinin ciddiyeti, onu daha da genç ve dokunaklı gösteriyordu. Bir çocuğun gururlu, utangaç asaleti vardı kızda. Koyu süsen renkli kocaman gözleri önünde eğildiği iriyarı, yakışıklı kralı hayranlıkla süzüyordu.

Stephen elini ona uzatarak, “Hanımefendi,” dedi, “şimdi duyduğum kaybınız için çok üzgünüm. Eğer herhangi bir şekilde size yardımcı olabilirsem, emrinizdeyim.”

“Majesteleri çok nazik,” dedi kız yumuşak ve tatlı bir sesle. “Artık yetimim, evimizden size borçlu olduğumuz sadakati sunacak bir tek ben kaldım. Ben babamın yapmak istediği, ama hastalığı, sonra da ölümü dolayısıyla yapamadığı şeyi yapıyorum. Bu nedenle daha önce gelemedim. Majesteleri Shrewsbury’ye gelinceye kadar sahibi olduğumuz iki kalenin anahtarlarını size sunma fırsatımız olmadı. Bunu şimdi yapıyorum.”

Hanımından en az on yaş yaşlı, vakur bir kadın olan hizmetçisi kızın peşinden çadıra girmiş, kenarda duruyordu. Öne çıkıp, anahtarları Aline’e verdi, o da büyük bir resmiyetle bunları krala sundu.

“Majestelerine beş şövalye ve kırkın üstünde silahlı adam sağlayabiliriz, ama Majestelerine daha çok yardımcı olabilmeleri için onları şimdilik bizim karargâhlarımızı desteklemekle görevlendirdim.” Sonra mülklerini ve kalelerini saydı. Sanki dersini ezberlemiş bir çocuk gibiydi, ama savaş alanındaki bir generalin ciddiyetine ve onurlu tutumuna sahipti. “Çok üzülerək söylemem gereken bir şey daha var. Benim bu görev ve hizmeti yerine getirmesi gereken bir erkek kardeşim var.” Sesi hafifçe titredi, ama sonra kendini topladı. “Majesteleri taç giydikleri zaman kardeşim Giles İmparatoriçe Maud’dan yana taraf aldı ve babamla açıkça kavga ettikten sonra, evi terk edip onun yanına gitti. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, ama Fransa’ya imparatoriçenin yanına gittiğine ilişkin söylentiler duyduk. Sizi olduğu kadar beni de üzen bu anlaşmazlığı Majestelerine söylemeden edemedim. Umarım bu nedenle size teklif edebileceklerimi kullanmayı reddetmez, babamın istediği ve benim de istediğim gibi bunlardan dilediğiniz gibi yararlanırsınız.”

Üstünden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı. Kral büyülenmişti. Kızı elinden tutup ya-

nına çekti ve yanağından öptü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Courcelle böyle bir fırsat bulduğu için kralı kıskanıyordu.

“Tanrı beni sizin dertlerinize bir nebze bile eklemekten ya da bunları biraz olsun azaltmaya çalışmaktan korusun,” dedi kral. “Benim için bir baron ya da lordunki kadar değerli olan sadakatınızı tüm yüreğimle kabul ediyor ve bana yardım için yaptıklarınıza teşekkür ediyorum. Şimdi bana size hizmet için ne yapabileceğimi söyleyin, çünkü askeri bir karargâhta size uygun kalacak yer olmaz. Duyduğum kadarıyla da henüz kendinize uygun bir yer bulmamışsınız. Az sonra karanlık çökecek.”

“Eğer nehri geçmek için bir sandal bulabilirsek, manastırın misafirhanesinde kalmayı düşünmüştüm,” dedi kız.

“Tabii ki nehri güvenlikle geçmenizi sağlayacağız. Başkeşişten de, sizi güvenle evinize götürecek adamlar sağlanıncaya kadar tek başınıza, ama korunmalı olarak kalabileceğiniz manastıra ait evlerden birini vermesini talep edeceğiz.” Bir haberci bulmak için çevresine bakındı ve kaçınılmaz olarak Adam Courcelle’in hevesli bakışlarını gördü. Parlak kestane rengi saçlı ve aynı yanık kahverenginde gözleri olan genç adam, kralın güvenine sahip olduğunu biliyordu. “Adam, Bayan Siward’ı sağ salim yerine götürüp, yerleşmesini sağlar mısınız?”

“Tüm kalbimle, Majesteleri,” dedi Courcelle heyecanla ve kıza ateşli bir el uzattı.

Hugh Beringar, elini onu sıkı sıkıya kavrayan büyük kahverengi elin içine uysalca bırakan kızın gidişini seyretti. Kız gözlerini yere indirmişti; artık görevini

yerine getirmişti ve büyük, soylu alnıyla uyumsuz, küçük nazik çehresinden yorgunluk ve kederi belli oluyordu. Beringar kraliyet çadırının dışından tüm konuşulanları dinlemişti. Genç kız şimdi, ciddi bir denemeyi tamamlamış küçük bir kız, zenginliğini ve soyluluğunu göstermek için giydirilmiş, ama ticari işlem tamamlanır tamamlanmaz yeniden oyun odasına gönderilen bir çocuk-gelin gibi her an gözyaşlarına boğulabilir izlenimi veriyordu. Kralın subayının onun yanında fethedilmiş bir fatih gibi büyük bir özenle yürümesine şaşmamak gerekirdi.

Willem Ten Heyt'in genizden vurgulu sesi kulağının dibinde, "Hadi, kral bekliyor," dediğinde, Beringar döndü ve başını eğip çadırın kapısından içeri girdi. İçerinin görece loşluğunda iriyarı, sarışın kralın varlığı zor fark ediliyordu.

"Buradayım, efendim," dedi Hugh Beringar, eğilerek "Maesburyli Hugh Beringar tüm varlığıyla Majestelerinin hizmetinde. Birliklerim çok büyük değil, altı şövalye ve elli dolayında silahlı adamım var, ama bunların yarısı usta okçudur. Hepsi sizindir."

Kral, "Adınızı biliyoruz Beringar," dedi sertçe, "Varlığınızı da. Ama bunları bizim davamıza adadığınızı o kadar iyi bilmiyorduk. Duyduğum kadarıyla yakın zamana kadar bize ihanet eden FitzAlan ve Ade-ney ile işbirliği içindeymişsiniz. Fikrinizi oldukça geç bir zamanda değiştiriyorsunuz. Ben dört haftadır buradayım ve sizden hiç haber alamadım."

Beringar kendini mazur göstermeye çalışmadan ve bu soğuk tavırdan rahatsız olmuş gözükmeden, "Majesteleri," dedi, "ben çocukluktan beri sizin şimdi hain diye adlandırdığınız bu kişileri akranım ve arkadaşım olarak gördüm ve dostluklarından hiçbir şika-

yetim olmadı. Majestelerinin, şimdiye kadar hiçbir tarafı tutmayan birisinin şu anda kesin bir tercih yapmadan önce uzun uzun düşüneceğini kabul edecek kadar adil olduğuna inanıyorum. Kral Henry'nin kızının tahttaki iddiasının haksız olmadığı tartışılmaz. Ben bir adamı size ettiği yeminden döndüğü için suçlayabilirim, ama bu davayı tercih ettiği için hain diyemem. Bana gelince, ancak birkaç ay önce mülklerime sahip oldum ve şimdiye kadar kimseye sadakat yemini etmedim. Kime hizmet edeceğime karar vermeden önce iyi düşündüm. Şimdi buradayım. Hiç düşünmeden sizin tarafınıza koşanlar, aynı kolaylıkla sizi terk edebilirler de.”

“Ama sen etmezsın, öyle mi?” dedi kral kuşkulu. Bu cesur ve belki de fazla iyi konuşan genç adamı eleştirel bir gözle süzüyordu. Adam orta boylu, narin yapılydı, ama hareketleri dengeli ve kendinden emindi; cüsse ve güç zayıflığını hızı ve çevikliğiyle dengeleyebilirdi. Yirmi iki-yirmi üç yaşlarında, esmer çehreliydi, yüz hatları ince ve zekiydi, kalın ve kabarık kaşları vardı. Tehlikeli bir adamdı bu, çünkü çukur gözlerinin ardında ne olup bittiğini yüzünden tahmin etmek olanaksızdı. Açık sözlülüğü içtenlikli de olabilirdi, hesaplı da. Kralı değerlendirip, cesur bir tavrın onun hoşuna gideceğini anlayacak kadar incelikli gözüküyordu.

“Hayır, etmem,” dedi kesin bir tavırla. “Ama sözüme güvenmeniz gerekmez. Beni bundan sonra deneyebilirsiniz. Bundan böyle benim için bir deneme süresi olabilir.”

“Birliklerinizi yanınızda getirmediğiniz mi?”

“Yalnızca üç adam getirdim. Sağlam bir kaleyi korumasız ya da yarı korumalı bırakmak aptallık olacaktı.

Ayrıca gerekli hazırlık yapılmadan elli kişiyi daha doyurmanızı istemek size hizmet olmayacaktı. Majesteleri bana nerede hizmet etmemi buyurursa, o yapılacaktır.”

“Bir dakika,” dedi Stephen, “sizi kabul etmeden önce, genç adam, karşınızdakilerin de zamana ve düşünmeye ihtiyacı olabilir. Kısa süre önce FitzAlan’a yakındınız, onun sırdaşıydınız.”

“Öyleydim. Şimdi de onun aleyhinde bir şey söyleyemem, ama o bir yolu seçti, ben ötekini.”

“Ayrıca duyduğum kadarıyla Fulke Adeney’in kızıyla nişanlıymışsınız.”

“Buna öyleyim mi, yoksa öyleydim mi demeliyim bilmiyorum. Zaman gerek benim, gerekse başkalarının eski planlarının çoğunu değiştirdi. Şu anda ne kızın nerede olduğunu biliyorum, ne de anlaşmanın hâlâ geçerli olup olmadığını.”

Kral onu dikkatlice süzerek, “Kalede artık hiç kadın olmadığı söyleniyor,” dedi. “FitzAlan’ın ailesi kaleden uzakta, hatta belki de ülke dışında olabilir. Ama Adeney’in kızının kentte saklandığı sanılıyor. Böylesine değerli bir hanımın elimde olması fena olmazdı,” diye ekledi kral, hafif bir vurguyla. “Benim planlarımı bile değiştirmem gerekli olabilir belki. Siz onun babasının yandaşı olduğunuza göre, saklanabileceği yerleri herhalde bilirsiniz. Yol açıldığı zaman onu bulması en olası kişi sizsiniz.”

Genç adam yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle ona baktı. Kurnaz kara gözlerinde yalnızca anlayış vardı. Bu gözler ne kabul, ne direniş yansıtıyorlardı, ne de kralın lütfunun bağlı olduğu bir göreve koşulduğunu anladığını gösteren bir şeyi. İfadesiz bir yüz ve saf bir sesle, “Amacım bu Majesteleri,” dedi, “Maesbury’den gelirken bu da aklımdaydı.”

Stephen ihtiyatlı bir memnunlukla, “Pekalâ,” dedi, “kent’in düşmesini beklemek üzere burada kalabilirsiniz, ama şu anda size verecek bir işim yok. Eğer sizi aramam gerekirse, nerede bulabilirim?”

“Eğer yer varsa,” dedi Beringar, “manastırın misafirhanesinde.”

Godric akşam duasında öğrenciler ve çıraklar, yani manastırın önemsiz kişileri arasında, surların dışında ve ırmağın bu yakasında yaşayıp, manastıra ulaşabilen cemaate yakın bir yerde duruyordu. Cadfael Birader çocuğa bakmak için başını çevirdiğinde onun çok küçük ve oldukça üzgün gözüktüğünü düşündü. Şifalı bitkiler bölümündeyken parlak ve küstah olan çehresi, kilisede büyük bir ciddiyete bürünmüştü. Neyse, aslında işleri sandığından daha iyi ele alınmış durumdaydı ve her şey yolunda giderse, en azından bu gece, aşmaya çalıştığı sorun hiç karşısına çıkmayabilirdi. Çırakların ustası Paul Birader’in ilgilenmesi gereken birkaç genç vardı ve bunlardan biriyle başkasının ilgilenmesinden mutluydu.

Godric’in gayet iştahla yediği akşam yemeğinden sonra Cadfael himayesine aldığı çocuğa yeniden sahip çıktı. Belli ki çocuk korku ve kaygılarıyla savaşacak kadar yürekli ve manevi mücadeleler için kendisini maddi şeylerle güçlendirecek kadar sağduyuluydu. Yemekhaneden çıkarken Cadfael elini omzuna koyduğunda çocuğun ona bir kurtarıcı gibi bakması daha da iç rahatlatıcıydı.

“Gel, son duaya kadar serbestiz, bahçe serindir. İstemiyorsan içeride oturmana gerek yok.”

Godric bunu istemiyordu, yaz akşamına çıkmaktan mutluydu. Ağır ağır balık havuzları ve şifalı bitki-

ler bölümünün olduğu yere doğru yürüdüler. Cadfael'in yanında hoplaya zıplaya yürüyen oğlan, neşeli bir ışığa başladı, sonra birdenbire durdu.

"Yemekten sonra çırakların ustası yanına gitmemi söylemişti. Sizinle gelmem doğru mu acaba?"

"Korkma çocuğum, her şey yolunda. Ben Paul Birader'le konuştum, onun onayını aldım. Sen benim yardımcımsın, senden ben sorumluyum." Duvarlarla çevrili bahçeye girdiklerinde birden güneşe doymuş kokular çöktü üzerlerine –biberiye, kekik, rezene, de-reotu, adaçayı, lavanta... gizli bir güzellik dünyası. Güneşin çarpıcı kokularla dolu sıcaklığı akşamın karanlığında bile sürüyordu. Başlarının üstünde kırlan-gıçlar çılgınca dönüp, çığlıklar atıyorlardı.

Kulübeye vardıklarında yapının yağlı tahtaları onlara sıcaklık saçı. Cadfael kapıyı açtı. "Senin yatacağın yer burası, Godric."

Odanın dibindeki bir sıra yatak olarak düzenlenmişti. Oğlan yatağa baktı, Cadfael'in eli onun titrediğini hissediyordu.

"Burada birçok ilaç tertibim var. Bunların bazılarıyla, hem de erken saatlerde düzenli ilgilenilmesi gerek, aksi halde bozulurlar. Ben sana ne yapacağını gösteririm, zor bir iş değil bu. İşte yatağın burada, temiz hava almak için de bu kafesi açarsın." Oğlanın titremesi kesilmişti. Kocaman, koyu mavi gözleri sert bakıyor, Cadfael'i ölçüp biçiyordu. Sanki gülümsemek üzereydi, ama gururu kırılmış gibi bir havası da vardı. Cadfael kapıya dönerek, ağır kapı kolunu gösterdi. Kol yerine oturtulunca kapıyı dışardan açmak olanaksızdı. "Sen çıkmaya hazır oluncaya kadar tüm dünyayı ve beni dışarıda tutabilirsin."

Delikanlı olmayan Godric adlı delikanlı şimdi

açıkça suçlayıcı biçimde bakıyordu. Yarı alınmış, yarı sevinmiş, tümüyle rahatlamış gözüküyordu.

Kavgacı çenesini kaldırarak, “Nasıl anladınız?” diye sordu.

“Yatakhane nasıl idare edecektin?” diye yanıt verdi Cadfael, yumuşak bir sesle.

“İdare ederdim. Oğlanlar pek zeki olmazlar. Onları kandırabilirdim.” Bol üstlüğüünün kıvrımlarını tutup kaldırarak, “Böyle bir duvarın arkasında,” dedi, “tüm bedenler birbirine benzerler. Erkekler de kör ve aptaldırlar.” Sonra Cadfael’in uysal çehresine bakarak güldü. Birdenbire tam bir kadın olmuştu ve neşeli ve rahat tavrıyla şaşırtacak kadar güzeldi. “Ama siz değilsiniz! Nasıl anladınız? Çok uğraştım, tüm testleri geçebileceğim sandım. Nerede hata yaptım?”

“Çok başarılıydın,” dedi Cadfael yatıştırıcı bir sesle. “Ama çocuğum, ben buradaki yeşil, güzel yerime gelmeden önce kırk yıl tüm dünyayı bir baştan bir başa dolaştım. Nerede hata yaptın? Sana söyleyeceklerimden alınma, bunu bir dost tavsiyesi kabul et. Bir tartışmaya girdiğin ve bunu tüm ciddiyetinle yaptığın zaman, sesin yükseliyor. Bu değişikliği gizlemek için sesinde çatlama da olmuyor. Bunu öğrenmek olanaklı, boş bir zamanımızda ben sana gösteririm. Sonra ben sana rahatlayıp, üstünü çıkarmanı söylediğimde – utanma çocuğum, o zaman artık emindim – tabii beni tersledin. Son olarak, sana derenin karşısına taş attırdığım zaman, kolunu bir kız gibi omuz altından bükün. Bu işi iyice öğreninceye kadar bir daha kim senin seni böyle kandırmasına izin verme. Seni derhal ele veriyor.”

Sonra susup, sabırla bekledi, çünkü kız yatağın üstüne çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Önce

gölmeye başladı, sonra ağlamaya, daha sonra da ikisini birden yapmaya. Cadfael bütün bu süre boyunca müdahale etmedi, çünkü kız kârını ve zararını gözden geçiren, erkekçe hesaplarını dengeleyen birisi gibiydi o an. Şimdi kızın on yedi yaşında, serpilip gelişen, pek hoş bir kadın olduğuna inanabilirdi.

Kız hazır olduğunda gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve gökkuşağının ardından parlayan güneş ışığı gibi bir gülümsemeyle gözlerini kaldırdı. “Bunu içtenlikle mi söylüyordunuz?” diye sordu, “benden sorumlu olduğunuzu söylediğinizde? Size sonuna kadar güvendiğimi söylemiştim.”

“Sevgili kızım,” dedi Cadfael sabırla, “şimdi artık elimden geldiğince sana yardım etmekten ve gideceğin yere güvenle ulaşmanı sağlamaktan başka çarem var mı?”

Kız hayret içinde, “Üstelik benim kim olduğumu da bilmiyorsunuz,” dedi. “Şimdi aşırı güven gösteren kim oluyor?”

“Adın benim için ne fark eder ki çocuğum? Bu fırtınada yalnız kalmış ve ailesiyle birleştirilmesi gereken bir kız, bu yeterli değil mi? Sen söylemek istediklerini söylersin, daha fazlasına ihtiyacım yok.”

Kız gökyüzü kadar berrak ve kocaman gözleriyle ona bakarak, “Size her şeyi söylemek isterim, sanırım,” dedi içtenlikle. “Babam şu anda ya Shrewsbury kalesinde ve ölüm tehdidi altında, ya da kaleden çıkmış, William FitzAlan ile birlikte canını kurtarmak için imparatoriçenin Normandiya’daki topraklarına kaçıyor ve arkasından her an takipçiler çıkarılmak üzere. Şu anda ben, bana yardım edecek herkes için bir yüküm ve olmam gereken yerde olmadığım anlaşılır anlaşılmaz, rehine olarak peşime düşecekler. Sizin için bile tehlike-

li olabilirim Cadfael Birader. Ben FitzAlan'ın ana müt-tefiki ve dostunun kızıyım. Adım Godith Adeney.”

İki bacağı doğuştan tutmayan ve çelimsiz bacakla-rını tekerlekli bir el arabasının üstünde çekerek, nalınlar geçirdiği elleri üzerinde inanılmaz bir hızla yürüyen To-pal Osbern kralın ordugâhının peşine takılanların en sefiliydi. Normalde kentte kale kapılarının yanında ko-numlanırdı, ama şimdi bu çok tehlikeli noktayı terk ederek, kuşatmacıların karargâhının kıyısına, koda-manların girip çıktığı ana girişin mümkün olduğunca yakınına taşınmıştı. Kral kendisine karşı savaşanlar dı-şında herkese son derece cömert olmakla ünlüydü ve gelirler iyiydi. Üst düzey askeri komutanlar belki bir di-lenciye düşünmeyecek ve ona sadaka vermeyecek kadar meşguldüler, ama talihin kimden yana döndüğünü fark edip, geç bir zamanda kralın tarafına geçmeye karar ve-renler Tanrıyı hoşnut etmenin bir yolu olarak yoksullara para verme eğilimindeydiler. Sıradan okçular, hatta Fla-manlar da görevde olmadıkları ve kafaları iyi olduğunda Osbern'e üç beş kuruş ve karavana artıkları veriyorlardı.

Osbern tekerlekli arabasını nöbet noktasının ya-kınında, bir parça ekmek ya da içecek bir şey alabile-ceği ve geceleri sahra ateşinden yararlanabileceği bir yerde, bodur bir ağaç kümesinin altına yerleştirmişti. Örtünecek birkaç paçavradan başka bir şeyi olmayan-lar için ağustos gününün sıcağından sonra yaz gecele-ri bile serin gelebilirdi, bu nedenle ateş daha da hoş geliyordu. Askerler parıltısını azaltmak için ateşi kıs-men örtüyor, ama geç gelenleri inceleyecek kadar bir ışık bırakıyorlardı.

Osbern gece yarısına yakın huzursuz bir uykudan uyandı; bunun nedenini anlamak için kulaklarını dikti-

ğinde, arka tarafında, sola, kalenin ön kapısına doğru, ama yoldan oldukça uzakta çalılarının hışırdadığını fark etti. Kent yönünden birisi geliyordu, ama bu kişi ana kapıdan çıkmamıştı, gizlice ırmak tarafından dolaşıp gelmekteydi. Osbern kenti nasırlı avucunun içi gibi bilirdi. Bu ya keşiften dönen bir gözcüydü –ama neden karargâhın bu kadar yakınında gizlice hareket ediyordu?– ya da kentin bu yanındaki surun tek çıkış noktasından, ırmağa açılan kapıdan sessizce çıkan biri.

Aysız bir gecede ne olduğu belli olmayan karanlık bir şekil çalılarının altından çıkarak, eğilmiş durumda hızla nöbet noktasına doğru ilerledi. Nöbetçi seslendiğinde derhal donmuş gibi durdu. Osbern siyah bir pelerine, ancak solgun bir yüzün parıltısı gözükecek gibi sarınmış, ince, fidan gibi bir bedeninin ana hatlarını gördü. Nöbetçiye yanıt veren ses genç ve yüksek perdendi, korkuyu ve umutsuz bir telaşı yansıtıyordu.

“Huzura çıkmak istiyorum, silahsızım! Beni subayınıza götürün. Krala yararlı olacak bir şey söyleyeceğim....”

Nöbetçiler adamı içeri çekip, silahsız olduğunu kontrol için kabaca üstünü aradılar. Bu arada söylenenler Osbern’in kulağına ulaşmadı, ama sonuçta adamın istediği oldu. Adam içeri götürüldü ve gözden kayboldu.

Osbern bir daha uyuklamadı. Şafak saatlerinin soğuğu, paçavralarından kemiklerine geçiyordu. Tanrı bana da böyle bir pelerin verse, diye düşündü titreyerek. Ama böylesine güzel bir giysinin sahibi de titriyordu; titrek sesi hem korkusunu, hem de aşırı umutluluğunu yansıtmıştı. Garip bir olaydı bu, ama yoksul bir dilenciye yarar sağlamazdı. Daha doğrusu, aynı kişinin karargâhın karanlık yollarından çıkıp, bir kez daha girişte durduğunu görene kadar böyle düşündü. Adam

şimdi daha çevik, daha uzun adımlarla yürüyordu, tavrı daha az sinsi, daha az korkuluydu. Yetkililerden aldığı, girdiği gibi sorunsuz çıkmasına izin veren bir şey vardı elinde. Osbern birkaç sözcük duydu: “Geri gidiyorum, kimse şüphelenmemeli... Talimatlarımı aldım.”

Osbern o anda adamın gördüğü bir lütuf karşılığında bir şey vermeye eğilimli olduğu düşüncesiyle, hızla adamın yoluna doğru sürdü arabasını ve elini uzattı:

“Tanrı aşkına beyim! O size yardımcı olmuşsa, siz de bir yoksula yardımcı olun!”

Osbern bir an çok rahatlamış solgun bir yüz gördü, rahat ve umutlu bir nefes duydu. Ateşin ışığı pelerini boyunda tutturan metal tokayı aydınlattı. Pelerinin kıvrımları arasından çıkan bir el, uzanmış avuca madeni bir para attı. Alçak, nefes nefese bir fısıltıyla, “Yarın benim için dua et,” dedi yabancı ve daha Osbern sadaka için ona teşekkürünü bitirmeden geldiği gibi ağaçların arasında kayboldu.

Osbern şafaktan önce gene huzursuz uykusundan uyanarak, askerlerin yolundan kaçmak için hızla çalılaların arasına çekildi. Henüz berrak bir şafağın ancak izleri olduğu halde, kraliyet karargâhı ayaklanmıştı. Öylesine sessiz ve alışılmış bir düzenle hareket ediliyordu ki, Osbern askerlerin içtimaya çağrıldığını, saf aldıklarını, silahlarını kontrol ettiklerini duymaktan çok hissetti. Tek bir ses bile işitilmezken, askerlerin ayak sesleri sabah havasını sarsar gibiydi. Kente karadan tekyol olan toprak parçasının ötesinde, Severn’in kıvrımları boyunca Kral Stephen’in ordusu Shrewsbury kalesine son saldırı için birlikler halinde dizilirken, ürkütücü ve heyecanlı bir hareket mırıltısı dalgalandı.

Daha ögle olmadan her şey bitmiş, kale kapıları çalılarla yakılarak yıkılmış, hisarın iç avluları tek tek temizlenmiş, direnen son okçu duvar ve kuleler üzerinden indirilmişti. Kalenin ve kentin üstünü tabut örtüsü gibi ağır ve koyu bir duman sarmıştı. Sokaklarda ne bir insan, ne de bir köpek gözleniyordu. İlk saldırıyla birlikte herkes karısı, ailesi ve hayvanlarıyla birlikte kilit ve kol demiriyle kapanmış kapılarının ardına saklanmış, yere çömelip savaşın gürültü, patırdı, haykırışlarını dinlemişti. Bu kısa sürdü. Kale garnizonu çok yorgun düşmüştü, tedariksizdi ve kaçma olanağı olduğu sürece kaçanlar nedeniyle sayıları azalmıştı. Bir sonraki kararlı saldırıda kentin düşeceğine zaten herkes kesin gözüyle bakıyordu. Shrewsbury tarcirleri nefeslerini tutmuş, kaçınılmaz yağma olaylarını bekliyorlardı. Yağma kralın emriyle durdurulduğunda rahatladılar. Kral Flaman askerlerine yağmayı çok görmüyordu, ama onların yanında olmalarını istiyordu. Krallar bile saldırıya uğrayabilirlerdi; üstelik burası henüz yatışmamış bir düşman kentiydi. Ayrıca, ilk önce kaledeki askeri birlikle, özellikle FitzAlan, Adeney ve Hesdinli Arnulf ile görülecek hesabı vardı.

Stephen duman kokan, kanlı, çelik parçalarıyla dolu iç avludan uzun adımlarla geçerek salona girdi ve Courcelle, Ten Heyt ve adamlarına elebaşılarını yakalayıp getirme emri verdi. Prestcote'u yanında tuttu; anahhtarlar yeni yaverin elindeydi ve kraliyet birliklerinin yiyecek tedariki meselesi düşünülmeye başlanmıştı.

"Sonunda," dedi Prestcote eleştirel bir sesle, "Majestelerine maliyeti fazla yüksek olmadı. Kayıplar oldu tabii. Bu gecikme maddi açıdan bize pahalıya

mal oldu, ama kale sağlam durumda. Duvarlar biraz tamir edilecek, yeni kapılar... bir daha hiç kaybetmeyeceğiniz bir kale burası. Bence harcadığınız zamana değer.”

“Göreceğiz,” dedi Stephen sertçe. Kulelerden kendisine küfürler yağdıran Hesdinli Arnulf’u düşünüyordu. Adam sanki ölüme davetiye çıkarıyordu.

Courcelle miğferini çıkarmış, kızıl kahve saçları parıldayarak içeri girdi. Stephen bu geleceği parlak, uyanık, bire bir dövüşte son derece güçlü, adamlarına iyi komuta eden subayı takdir ediyordu. “Ne haber Adam? Bulundular mı? Herhalde FitzAlan korkak bir hizmetkâr gibi samanlıklarda saklanmamıştır!”

“Hayır, Majesteleri, kesinlikle hayır,” dedi Courcelle üzüntülü. “Kaleyi çatıdan zindanlara kadar taramadık ve emin olun hiçbir yeri atlamadık, ama FitzAlan yok! Bize zaman tanıyın, size onların gittikleri günü, saati, hangi yoldan gittiklerini, planlarını ortaya...”

Stephen çoğul ifadeyi fark ederek, “Onların mı?” diye haykırdı.

“Adeney de onunla gitmiş. Kaçtıklarına hiç şüphe yok. Majestelerine bu haberi verdiğim için üzgünüm, ama gerçek gerçektir.” Courcelle’in de bu gerçekleri dile getirecek kadar yürekli olduğu açıktı. “Hesdin’i ele geçirdik,” dedi. “Dışarıda bekliyor. Yaralı, ama ciddi değil, yalnızca bir sıyrık. Güvenlik açısından onu zincire vurdurdum, ama Majesteleri dışarıda olduğu, o içerde atıp tuttuğu zamanki kabadayılığının kaldığını sanmıyorum.”

“İçeri getir,” diye emretti kral. İki baş düşmanını avucunun içinden kaçırdığı için öfkeliydi.

Hesdinli Arnulf ciddi topallayarak, el ve ayak bileklerindeki zincirleri sürüyerek içeri girdi. Altmışına

yakın, iriyarı, kırmızı yüzlü bir adamdı; toz, duman ve kan içindeydi. İki Flaman ona kralın önünde diz çöktürttü. Yüzü takallüs etmiş, korku içindeydi, ama isyankâr tavrı sürüyordu.

“Ne oldu, uslandın mı?” diye sordu kral sevinçle. “Küstahlığına ne oldu? Bir iki gün önce çok söyleyecek lafın vardı, şimdi niye sustun? Yoksa şimdi başka bir dil kullanacak kadar akıllandın mı?”

“Majesteleri,” dedi Hesdin, belli ki nefret ettiği sözcüklerdi ağzından çıkan, “siz yendiniz, ben sizin ayağınıza düşmüş, merhametinize sığınmış durumdayım. Sizinle adil biçimde dövüştüm ve şimdi onurlu bir muamele görmeyi bekliyorum. Ben bir İngiliz ve Fransız soylusuyum. Sizin paraya ihtiyacınız var, ben çok para ederim. Bunu ödemeye hazırım.”

“Adil olmamı beklemek için çok geç; aramızda duvarlar olduğunda yüksek sesle ve küfürle konuşuyordun. O zaman canını almaya yemin ettim ve alacağım. Ne kadar para versen bunu geri aldırtamazsın. Sana fiyatımı söyleyeyim mi? FitzAlan nerede? Adeney nerede? Bu ikisini nerede bulabileceğimi bana söyle ve onları yakalamam için dua et. O zaman –o da belki!– sefil hayatını bağışlamayı düşünebilirim.”

Hesdin başını kaldırıp kralın gözlerinin içine baktı. “Bu fiyatı çok yüksek buluyorum,” dedi. “Arkadaşlarım konusunda tek bir şey söyleyebilirim sana, her şey yitinceye kadar kaçmadılar senden. İster öleyim, ister yaşayayım, benden öğrenebileceğin bu kadar. Git soylu avını kendin yürüt.”

“Göreceğiz!” diye bağırdı kral öfkeyle. “Senden daha fazla bir şey alıp alamayacağımızı göreceğiz. Al bunu Adam, götürüp Ten Heyt’e teslim et. Bakalım ne yapabilir. Hesdin, onların kaçılarıyla ilgili bildikleri-

ni söylemen için sana saat ikiye kadar zaman veriyorum. Aksi halde kale mazgallarına asılacaksın. Götürün şunu!”

Hesdin’i dizlerinin üzerinde sürüklediler. Stephen öfkeyle parmaklarının boğumlarını ısıırıyordu. “Doğru mu dersin Prestcote, o söylediği tek şey? Yani ancak savaş yitirildiği zaman kaçtıkları? O zaman hâlâ kentte olabilirler. Nasıl dışarı çıkacaklardı ki? Ana kapıdan, saflarımızın arasından geçemezlerdi. İçeri giren ilk birlikleri de doğruca iki köprüye sürdük. Bu kent adacığında bir yerde saklanıyor olmalılar. Bul onları!”

Prestcote, “Köprülere ulaşmaları olanaksızdı,” dedi onu onaylayarak. “Sadece bir çıkış yolu daha var, o da nehre açılan liman kapısı. Oradan hiç görülmeden Severn’i yüzerek geçtiklerinden şüphe ediyorum. Tekneleri olmadığına eminim. Büyük olasılıkla kentte bir yerde saklanıyorlar.”

“Kenti tara! Bul onları! Onlar bulununcaya kadar yağma yok. Her yeri ara, ama bul onları.”

Ten Heyt ve Flamanları Prestcote’un komutası altında savaş tutsaklarını toplayıp, askerlerini yerlerine yerleştirirken, Courcelle ve diğerleri birlikleriyle kenti tarıyor, iki köprüde güvenliği sağlamlaştırıyor, sur içindeki tüm ev ve dükkânları arıyorlardı. Zaferini kesinleştiren kral kendi muhafızlarıyla birlikte karargâha döndü ve iki kaçaktan haber beklemeye başladı. Courcelle geri döndüğünde saat ikiye geçiyordu.

“Majesteleri,” dedi Courcelle, “size başarısız olduğumuzu söylemekten başka çarem yok. Her sokağı aradık, kentteki her subayı ve taciri sorguya çektik, tüm evlerin altını üstüne getirdik. Çok büyük bir kent değil bu. Bir mucize olmamışsa, hiç gözükmeden sur-

ların dışına nasıl çıktıklarını anlayamıyorum. Ama ne FitzAlan'ı bulduk, ne Adeney'i; ne bir izlerine rastladık, ne bir haber aldık. Nehri yüzüp, manastırın ötesine gitmeleri ihtimaline karşı arkalarından hızlı bir birlik çıkardım, ama artık kendilerinden bir haber alacağımızdan kuşkuluyum. Hesdin de hâlâ inadını sürdürüyor. Ten Heyt öldürmeden yapabileceği her şeyi yaptı, ama tek sözcük bile alamadı. Ondandır bir şey çıkmayacak. Cezasını biliyor. Tehditler işe yaramayacak.”

“Ona vaat ettiğimi alacak,” dedi Stephen sertçe. “Ya diğerleri? Birlikten kaçtı yakalandı?”

“Hesdin dışında, doksan üç silahlı kişi.” Courcelle karşısındaki yakışıklı, somurtkan çehreye baktı. Son derece öfkeli ve sinirlenmiş olan kral hemen hıncını almak isteyecekti. Haftalardır ona çok kolay affetmesinin bir hata olduğunu söylüyorlardı. “Şimdi merhamet göstermek zayıflık olarak görülecektir Majesteleri,” dedi Courcelle vurgulayarak.

“Asın onları!,” dedi Stephen, kararsızlığa düşmeden bir an önce hızla çıkmıştı ağzından sözcükler.

“Hepsini mi?”

“Hepsini! Ve hemen. Yarından önce hepsi bu dünyayı terk etmeli!”

Bu tüyler ürpertici görevi Flamanlara verdiler. Paralı askerler bu iş için vardı; hem de böylece, aksi halde değerli her şeyin yağmalanacağı kent evlerinden uzak tutulacaklardı. Ne denli korkunç da olsa verilen bu ara, loncalara ve kent görevlilerine acele bir heyet toplayıp, krala bağlılıklarına bildirme ve kendilerine bir süre tanınmasını isteme vakti sağlayacaktı. Kral birdenbire sadakatlerinin onun tarafına geçmesine inanmayabilirdi, ama talebin aciliyetini kavrayacaktı.

Prestcote birliklerini yerleştirip, kalede her şeyi düzene sokarken, Ten Heyt ve askerleri eski birliği topluca hisardan salland rdılar. İlk  len Hesdinli Arnulf oldu. İkincisi küçük bir gruba komuta eden genç bir toprak ağasıydı.  ılgınca bir korku içinde olan adam, darağacına bağırarak, kendisine hayatının bağışlanacağı sözünün verildiğini  ığırarak gitti. Onu asan Flamanlar fazla İngilizce bilmiyorlardı ve ilmik sesini kesene kadar adamın yalvarmalarıyla çok eğlendiler.

Adam Courcelle bu katliamdan uzak kalıp, kent dış mahallelerini ve köprü dışındaki alanları ara-maktan çok mutluydu. Ama William FitzAlan ile Fulke Adeney'in izine rastlayamadı.

Sabahın ilk  anından, katliamın sürdüğü geceye kadar Aziz Peter ve Aziz Paul manastırının üzerinde bir dehşet sessizliği hüküm sürdü. Dedikodu almış yürümüştü; kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor, ama olanların korkunç olacağını biliyordu. Biraderler her günkü düzeni sürdürmekte inat ettiler, ayinleri ve çalışma saatlerini ihmal etmediler, çünkü hayat ancak savaş, afet ve ölümlerle kesintiye uğramasına izin verilmezse devam edebilirdi. Aşai Rabbani ayinine Aline Siward hizmetçisi Constance ile birlikte geldi. Solgun ve endişeli olan genç kız, cesur bir s k net içindeydi. Belki bunun sonucu olarak Hugh Beringar da ayine katıldı, çünkü genç kadının manastırın ana değirmeni yakınında kendisine tahsis edilen evden çıktığını görmüştü. Ayin sırasında rahibin sözcüklerinden çok, beyaz yas pe esi altındaki kederli, çocukça profile ilgi gösterdi.

Kızın küçük elleri dindarca kavuşturulmuştu; kararlı, narin dudakları sessizce k pırdıyor, o burada diz

çöktüğü sırada öldürülen, incitilenler için dua ediyordu. Constance onu dikkatle kolluyordu, ama koruyucu varlığıyla savaşı ondan uzaklaştırması olanaksızdı.

Beringar kız evine geri dönünceye kadar onu uzaktan izledi. Yaklaşmaya, konuşmaya çalışmadı. Kız gözden kaybolunca, adamlarını arkada bırakarak, köprü'nün sonuna doğru yürüdü. Köprü'nün bir bölümü kalkmış, kente giriş kapanmıştı, ama ırmağın ötesinde, dumanların ardında kalenin yükseldiği sağ tarafta savaşın gürültü ve çığlıkları dinmekteydi. Söz verdiği gibi sözlüsünü aramaya başlaması için daha beklemesi gerekecekti. İşaretleri doğru algılamışsa, köprü bir saat içinde açılacaktı. Bu arada rahat rahat öğle yemeğini yiyebilirdi. Aceleye gerek yoktu.

Her yerde olduğu gibi misafirhanede de söyleniler gırla gidiyordu. Başka yerde işi olanlar eşyalarını toplayıp, gitmek istiyorlardı. Kalenin teslim olduğu ve maliyetin çok yüksek olacağı konusunda görüş birliği vardı. Bundan böyle Kral Stephen'ın buyruklarına uyulmalıydı, çünkü o burada ve muzafferdi; imparatoriçe ise, ne denli haklı olursa olsun, Normandiya'da, uzaktaydı ve pek kimseyi koruma durumunda değildi. Ayrıca FitzAlan ile Adeney'in son dakikada tuzaktan kurtulup, kaçtıkları da fısıldanıyordu. Birçok kişi bunu duyunca sevinmiş, ama bunu dile getirmemişti.

Beringar tekrar dışarı çıktığında köprü kapanmış, yol açılmıştı. Geçitte Kral Stephen'ın adamları nöbet tutuyordu. Evraklarını dikkatle incelediler, ama doğruluklarını görünce saygıyla geçmesine izin verdiler. Stephen herhalde ona ilişkin talimatlar vermişti. Karşıya geçip, surun nöbetçili, ama açık kapısından

içeri girdi. Kent adanın üstünde yükseğe kurulmuştu ve dik bir yolla çıkılıyordu. Beringar kenti ve gideceği yeri iyi biliyordu. Tepenin zirvesindeki bir sıra kasap dükkânı ve evi sessiz ve terkedilmişti.

Sıradaki en güzel dükkân Edric Flesher’a aitti, ama o da diğerleri gibi sessizdi, panjurları kapalıydı. Çok ender bir baş dışarı çıkıyor, ama çok kısa süre ve korkuyla etrafa bakındıktan sonra hemen sürgülü kapıların ardına çekiliyordu. Görüldüğü kadarıyla sokak daha yağmalanmamıştı. Beringar kapalı kapıyı tıklattı ve içerde hafif bir hareket duyduğunda sesini yükseltti: “Açın kapıyı Hugh Beringar’a! Edric, Petronilla. Açın kapıyı, yalnızım!”

Kapının bir mezar gibi kapalı, içerdekilerin de sessiz kalacağını düşünmüştü, ama tersine kapı sonuna kadar açıldı ve Petronilla sanki bir kurtarıcı gibi, gülümseyerek ve kollarını açarak karşıladı onu. Yaşlanıyordu, ama hâlâ tombul, diri ve şefkatli, bu kuşatılmış kentte şimdiye kadar gördüğü en sağlıklı şeydi. Ak saçları beyaz bonesinin altında gayet düzgün, pırıl pırıl gri gözleri her zamanki gibi parlak ve zeki, onu içeriye davet etti.

“Küçük bey, tanıdık ve güvenilir bir yüz görmek burada ne hoş!” Beringar hemen onun kendisine tam da güvenmediğini anladı. “Gelin, buyurun! Edric, bak Hugh, Hugh Beringar burada!” İriyarı, kırmızı yüzlü, becerikli, kent loncasının ustası ve kent meclisi üyesi olan kocası onun çağrısı üzerine hemen geldi.

Hugh kendisini içeri aldıktan sonra kapıyı sıkıca kapattıklarını memnunlukla fark etti. Beringar bir âşışın söylemesi gerekeni söyleyerek, doğruca lafa girdi: “Godith nerede? Onu aramaya, korumaya geldim. Nereye saklamış onu?”

Karı koca onun ne söylediğine dikkat etmek yerine, panjurların sıkı kapalı olup olmadığıyla ilgileniyor, dışardan düşmanca ayak sesleri duyulup duyulmadığına kulak veriyorlardı. Ayrıca onu yanıtlamak yerine soracakları çok şey vardı.

“Aranıyor musun?” diye sordu Edric endişeyle. “Saklanacak bir yere ihtiyacın var mı?”

Petonilla yarası olup olmadığını yoklayarak, öğrenmek istedi: “Savunma birliğinde miydin?” Sanki Godith’in değil, onun dadısıydı ve onu çocukluktaki nişandan bu yana yalnızca iki üç kez değil, hayatının her günü görmüştü. Biraz fazla meraklı bu! Bu arada da ona ne kadar şey söyleyeceklerini düşünmek için vakit kazanıyorlardı.

“Tekrar geleceklerini sanmam.” dedi Edric. Polis şefini ve Lord Fulke’yi bulmak için her yeri didik didik ettiler. Eğer ihtiyacın varsa, burada barınabilirsin. Peşindeler mi?”

Beringar artık onun hiçbir zaman kale içinde olmadığını, FitzAlan’ın tarafını tutmadığını bildiklerini anlamıştı. Bu akıllı, sadık yaşlı hizmetçi ve kocası Adeney’in güvenilir adamlarıydı ve kimin ondan yana olduğunu, kimin uzak durduğunu pek iyi biliyorlardı.

“Hayır, öyle değil. Tehlikede değilim, bir ihtiyacım yok. Yalnızca Godith’i aramaya geldim. Onu FitzAlan’ın ailesiyle birlikte göndermekte geç kaldığı söyleniyor. Nerede bulabilirim onu?”

“Seni onu aramak için birisi mi buraya gönderdi?” diye sordu Edric.

“Hayır, hiç kimse... Ama başka nereye yerleştirebilirdi ki onu? Dadısı kadar güvenilir kimse olabilir miydi? Tabii ki önce size geldim. Buraya gelmediğini iddia edemezsiniz!”

“Buradaydı,” dedi Petronilla. “Bir hafta öncesine kadar bizimleydi. Ama gitti, Hugh, geç kaldın. Onu aldirmek için iki şövalye gönderdiler, nereye gideceğini bize bile söylemediler. Bilmediğin şeyi sana söylemezler, dedi. Ama bence kızı zamanında kentten çıkardılar. Tanrıya şükür ki şimdi uzaklarda ve güvende.” Duanın içtenliğinden kuşku duyulamazdı: Petronilla kız için savaşıp, hayatını verebilirdi. Eğer gerekirse yalan da söylerdi!

“Ama Tanrı aşkına, dostlarım, onu bulmama yardım edemez misiniz? Ben onun nişanlısıyım. Eğer babası ölmüşse, ki öyle olabilir, ondan ben sorumluyum...”

Hiç değilse ona zahmetine karşılık bir şey verdiler: Bir an birbirlerine bakıp, tek ağızdan “Allah korusun,” dediler. Yoğun arama çabalarından, FitzAlan ve Adeney’in ne yakalandıklarını ne de öldürüldüklerini çok iyi biliyorlardı. Uzakta ve güvenlikte olup olmadıklarından emin değillerdi, ama onlara sadıklardı ve hayatlarını buna bağlamışlardı. Beringar şimdi bir döneke olarak onlardan bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı. En azından doğrudan yollardan.

“Üzgünüm, oğlum,” dedi Edric ağır bir sesle, “seni rahatlatacak bir şey söyleyemedik, ama durum bu. En azından bir düşmanın eline düşmediğine sevin; asla da düşmemesi için dua ediyoruz.” Beringar’ın aklından bunun kendisine bir taş olabileceği düşüncesi geçti.

“O halde gidip, başka bir yerden bir şey öğrenmeye çalışayım,” dedi üzgün. “Sizi daha fazla tehlikeye atmayayım. Petronilla kapıyı açıp, sokağın boş olup olmadığına bir bak.” Petronilla baktı ve sokağın bir dilencinin avucu kadar boş olduğunu söyledi. Be-

ringar Edric'in elini sıktı, eğilip karısının yanağını öptü. Kadının yüzündeki suçlu, parlak kırmızılık onun intikamı oldu.

"Onun için dua edin," dedi -ondan esirgemeyecekleri tek şeyi istiyordu. Sonra yarı açık kapıdan çıktı ve kapının ardından sıkıca kapatıldığını işitti. Gizlilik içinde davrandığı varsayıldığından çok yüksek değil, ama duyulabilir düzeydeydi kapının sesi. Hızlı adımlarla evin köşesine kadar gitti, sonra dönüp sessizce geri geldi ve kulağını kapının kepengine dayadı.

"Nişanlısını arıyormuş!" Petonilla'nın sesi alaycıydı. "İyi bir para da öder onun için, çünkü kız FitzAlan'ı olmasa bile babasını geri getirmek için yem olacak. Şimdi Stephen ile arasını düzeltmesi gerek, benim kız da onun en iyi silahı."

"Belki fazla sert davrandık ona," dedi Edric ılımlı bir sesle. "Belki gerçekten de kızın güvenliğini istiyordur. Ama sana hak veriyorum, riske giremezdik. Kendi avını kendi bulsun."

"Tanrıya şükür," dedi kadın sertçe, "kuzumu hiçbir akıllı adamın aramayacağı bir yere sakladığımı bilemez." "Adam" sözcüğünü söylerken kıkırdadı. "Bu gürültü patırdı bittiğinde onu dışarı çıkarabiliriz. Şimdi umarım babası buradan çok uzaklardadır. Frankwell'deki o iki delikanlı da dilerim bu akşam polis şefinin hazinesiyle batıya güvenle yola çıkarlar. İnşallah hepsi Normandiya'ya ulaşır, sayın imparatoriçeye hizmet ederler!"

"Sus sevgilim," diye azarladı Edric onu. "Kilitli kapılar ardında bile..."

Bir kapı kapandı, iç odalardan birine geçmişlerdi. Hugh Beringar kulağını kapıdan uzaklaştırıp, ciddi bir tavırla uzun yokuştan aşağıya, kent kapısına ve

köprüye doğru yürüdü. Yürürken kendinden memnun ılık çalıyordu.

Tahmininden bile fazlasını elde etmişti. Demek ki tam da bu gece, FitzAlan'ın hem kendisini hem de hazinesini batıya, Galler'e kaçırmayı umuyorlardı. Üstelik böyle bir duruma karşı hazineyi önceden kent dışına, Frankwell kasabasına saklamışlardı. Orada ne geçilecek bir kapı, ne aşılacak bir köprü vardı. Godith'e gelince, kızı nerede araması gerektiği hakkında şimdi iyi bir fikri vardı. Hem kız, hem para olduğunda, diye düşündü, insan Kral Stephen'dan çok daha namuslu insanların bile lütfunu satın alabilirdi!

Akşam ayininden bir saat önce Godith, yüreği merak içinde, akli umutla umutsuzluk arasında gidip gelirken, şifalı bilgiler atölyesinde kendisine gösterildiği gibi canla başla ilaçları karıştırıyor, inceltiyor, birbirine katıyordu. Bahçede toprağa bulaşmış eliyle gözyaşlarını silmekten yüzü çamur içindeydi; gözlerinin çevresinde üzüntü ve gerilimden solgun çukurlar ve kirli şişkinlikler oluşmuştu. Tüm çabasına rağmen her iki eli meşgulken iki damla gözyaşı gözlerinden süzülüp, sulandırılmaması gereken bir tertibin içine aktı. Godith küfretti. Bu küfrü yıllar önce kuşhanede, yakın arkadaşı olan dalgacı ve fırlama bir şahinci çırağından öğrenmişti.

“Belki de bir dua etmek daha iyi.” Cadfael Bira-der'in omzunun arkasından gelen sesi yumuşak ve kibar-
dı. “Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi göz ilacı olacak herhalde. Hiçbir zaman Tanrının gözetimini unutma.” Kirli, inatçı, çekici yüzünü sessizce ona çevirdi; Cadfael'in ses tonu bile onu cesaretlendiriyordu. “Kent kapısına, değirmene ve köprüye gittim. Kö-

tü haberler gerçekten kötü. Az sonra gidip, bu dünyadan ayrılanlar için dua edeceğiz. Ama hepimiz sonunda şu ya da bu biçimde terk edeceğiz dünyayı, en kötü olan bu değil. Biraz da kötü olmayan haber var. Severn'in bu yanında ve köprüde duyduğum kadarıyla –nöbetçilerden biri benimle birlikte kutsal topraklardaydı– baban ve FitzAlan ölü, yaralı ya da tutsak değiller. Onları bulmak için kentte sürdürülen aramalardan hiç sonuç alınamamış. Onlar uzaklaşmışlar buradan, Godric oğlum! Artık Stephen'in ne kadar arasa onları bulacağını sanmıyorum. Şimdi artık sen de sulandırmakta olduğun şu terkiple ilgilenebilir ve seni babanın ardından burada çıkaracağımız zamana kadar erkek görünmek için egzersiz yapabilirsin.”

Kızın yüzü bir an bahar selleri gibi gözyaşıyla kaplandı, sonra bahar güneşi gibi parladı. Üzülecek çok şey, sevinecek çok şey vardı ve hangisini önce yapacağını bilemediğinden, nisan ayı gibi ikisini de aynı anda yapmaya çalışıyordu. Ama hayatının da baharındaydı ve umut dolu gün ışığı sonunda galip geldi.

“Cadfael Birader,” dedi biraz sakinleştğinde, “keşke babam sizi tanısaydı. Ama siz onunla aynı düşüncüyü paylaşmıyorsunuz, değil mi?”

“Sevgili çocuğum,” dedi Cadfael, “benim kralım ne Stephen ne de Maud. Tüm hayatım boyunca sadece tek bir kral için savaştım. Ama sadakat ve vefaya değer veririm ve sadık olunan kişi yetersiz biri olsa bile, bence bu çok önemli değil. Önemli olan senin ne olduğun ve ne yaptığın. Senin sadakatin benimki kadar değerlidir. Şimdi yüzünü yıka, gözlerine damla damlat, sonra akşam ayininden önce yarım saat uyuyabilirsin, ama hayır, bunu yapamayacak kadar gençsin!”

Yaşla gelen bu beceriye sahip değildi kız, ama gençlik geriliminin yarattığı yorgunluk onun birkaç saniye içinde tahta yatağında, tatlı bir rehavet içinde, uykuya dalmasını sağladı. Cadfael onu akşam ayinini kaçırmayacak bir zamanda uyandırdı. Kız onun yanında mahcup mahcup yürüyordu. Kısa kesilmiş bukleleri hâlâ kırmızı olan gözlerini gizlemek için alnına doğru taranmıştı.

Şok ve dehşet dini duygularını kabarttığından, misafirhanenin tüm konukları da kiliseye yönelmişlerdi. Bunların arasında Hugh Beringar da vardı. Onu kiliseye çeken muhtemelen korku değil, değirmenin yanındaki evinden başı eğik, kederli, hızla kiliseye gelmekte olan güzel Aline Siward'dı. Beringar gene de çevresinde olan ilginç şeyleri gözden kaçırmıyordu. Bahçe tarafından gelen iki uyumsuz tip dikkatini çekti: Güneşten yanmış, tıknaz, güçlü, denizci gibi yürüyen yaşlı keşiş elini, giysisi belli ki daha yaşlı ve iriyarı bir akrabadan kalmış, çıplak bacaklı, kahverengi bir saç yığını altından ürkekçe bakan ve uzun adımlarla yürüyen sıska oğlanın omzuna atmıştı. Beringar onlara baktı, düşündü, uzun, hareketli ağzından hiçbir şey sezilmeyecek biçimde gülümsedi.

Godith hem ifadesini hem de hızını kontrol ederek, onu tanıdığını belli etmedi. Kilisede diğer öğrencilerin yanına doğru yürüdü, hatta onlarla biraz itişip, gülüştü. Eğer hâlâ bakıyorsa, bırak merak etsin, kuşkuya düşsün, fikrini değiştirsin. Onu son gördüğünden beri beş yılı geçmişti. Ne düşünürse, düşünsün, emin olamazdı. Ayrıca adamın kilisenin o tarafına bakmadığına dikkat etti. Gözleri genelde yas tutan kadının üzerindeydi. Godith biraz daha rahat nefes almaya başladı. Hatta nişanlısını, onun Aline Siward'ı incele-

diği kadar dikkatle gözlemeye koyuldu. Hugh son gördüğünde on sekiz yaşında, dirsekleri ve dizleri fırlamış gibi gözüken, ama bedenini gayet iyi kontrol eden, tay gibi bir delikanlıydı. Şimdi bir kedi gibi kendinden emin, üstten bakan bir zarafeti, soğuk, serinkanlı bir tavrı vardı. Eleştirel bir gözle, yakışıklıydı, ama artık onu ilgilendirmiyordu ve kendisi üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Koşullar kaderi değiştiriyordu. Adamın bir daha onun yönüne bakmaması kızı rahatlattı.

Gene de yemekten sonra, diğer oğlanlarla birlikte akşam dersini bitirip, bahçede yalnız kalır kalmaz Cadfael Birader'e durumu anlattı. Cadfael bunu ciddiye aldı.

"Demek evleneceğin adam buydu! Buraya doğruca kralın karargâhından geldi; kralın yanına geçtiği kesin, ama konuklardan tüm dedikoduları alan Dennis Birader'e göre şimdilik durumu askıda. Bir komutanlık elde etmesi için kendini kanıtlaması gerek." Küt, yanık burnunu düşünceli düşünceli sıvazladı: "Sence seni tanıdı mı? Ya da sanki bildiği birisini anımsatıyormuşsun gibi dikkatlice baktı mı sana?"

"Önce, sanki düşünüyormuş gibi dikkatli baktığını sandım. Ama sonra bir daha bana bakmadı, ilgili gözükmedi. Hayır, sanırım yanıldım. Beni tanımıyor. Beş yılda değiştim... üstelik bu kıyafetle. Bir yıl sonra evlenecektik." Bu düşünce Godith'i şaşırtmış ve neredeyse endişelendirmiş gibiydi.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Cadfael düşünceli. "Seni ondan uzak tutmalıyız. Eğer kralın gözüne girerse, belki bir hafta kadar sonra onunla birlikte gider. O zamana kadar misafirhaneden, ahırlardan, karpıcı evinden, onun olabileceği her yerden uzak dur. Eğer mümkün olursa seni görmesine izin verme."

“Biliyorum, ,” dedi Godith, titrek ve ciddi bir sesle, “beni bulursa, kendi çıkarı için beni ele verebilir. Biliyorum! Ben tehlikede olursam, babam gemiye binmiş bile olsa geri gelir ve teslim olur. O zaman da şu diğer zavallılar gibi ölür...” Korkunç biçimde bezenmiş olan hisara başını çeviremiyordu. Kız bilmiyordu ama orada hâlâ ölüyordu insanlar; iş karanlıkta da devam ediyordu. “Vebalı gibi uzak duracağım ondan,” dedi heyecanla, “bir an önce gitmesi için de dua edeceğim.”

Başkeşiş Heribert yaşlı, yorgun, barışsever bir adamdı. Dönemin çirkin eğilimleri onu hayal kırıklığına uğratmış, yardımcısı Robert’in enerjik ve hırslı tavrı da buna eklenince, giderek dünya işlerinden kendi ruhani dünyasına çekilmişti. Ayrıca kralın, hemen ve şamatayla kendi safına geçmeyen herkes gibi, kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Ama ne denli dehşet verici de olsa kaçınılmaz bir görev önüne çıktığında, başkeşiş üstüne düşeni yapacak güçteydi. Doksan dört adam ölmüştü ya da ölmek üzereydi; her birinin bir ruhu vardı ve ne gibi suçlar işlemiş olursa olsunlar, doğru düzgün gömülmeyi hak ediyorlardı. Manastırın Benedikten rahipleri bu hakların doğal koruyucularıydı ve Heribert, Kral Stephen’in astığı kişilerin rast gele ve adsız, toplu bir mezara gömülmelerine izin vermeyecekti. Öte yandan bu görevin dehşeti onu ürkütüyordu; bu nedenle çevresinde ona destek verecek, savaşa ve kıyıma daha alışkın birisini bulmaya çalıştı. Belli ki bu kişi, ilk Haçlı Seferiyle dünyanın öte yanına giden ve sonra savaşın asla bitmediği kutsal toprakların sahillerinde on yıl kaptanlık yapan Cadfael Birader’di.

Son ayinden sonra Başkeşiş Cadfael'i kendi oturma odasına çağırdı.

“Birader, şimdi, bu gece gidip Kral Stephen'dan katledilen tutsakları Hıristiyanca gömmek için izin ve yetki isteyeceğim. Kabul ederse, yarın bu zavallı bedenleri alıp, gömmeye hazırlamalıyız. Belki bazılarını kendi aileleri ister, diğerlerini gerekli törenleri yaparak onurlarıyla gömeceğiz. Sen, birader, kendin de bir askerdin. Eğer kral isteğimi kabul ederse, bu işi sen üstlenir misin?”

“Sevinerek değil, ama tüm yüreğimle evet,” dedi Cadfael Birader, “evet Peder.”

III

“Evet,” dedi Godith, “eğer size en çok böyle yararlı olabilirim, öyle yapacağım. Sabah ve akşam derslerime gideceğim, tek söz etmeden ve kimseye bakmadan yemeğimi yiyeceğim, sonra gelip bu ilaçların arasına kapanacağım. Evet, gerekirse kapıyı sürgüleyeceğim ve sizin sesinizi duymadan açmayacağım. Tabii ki dediğinizi yapacağım. Gene de sizinle gelmek isterdim. Bunlar babamın adamları, benim adamlarım, onlara son hizmette küçük bir payım olsun isterdim.”

“Oraya gitmek senin için güvenli olsaydı,” dedi Cadfael kesin bir tavırla, “ki değil, gene de göndermezdim. İnsanın insana yapabildiği kötülükler, seninle Tanrının o kişiye öteki dünyada göstereceği şefkat ve adalet arasına bir gölge düşürebilir. İnsanın her zaman ebediyeti görebileceği ve o anın adaletsizliğinin gözden kaybolacağı noktaya ulaşması için yarım ömür geçmesi gerekli. Sen zamanı gelince gidersin. Şimdilik burada kal ve Hugh Beringar’dan uzak dur.”

Cadfael, gün boyunca Godith’in olduğu yerlerden uzak durması için Beringar’ı kendisine yardım edecek gücü kuvveti yerinde ve dindar eğilimli ekibe dahil etmeyi bile düşünmüştü. Ya ruhlarına bir puan kazandırmak istedikleri, ya gizlice ölenlerin tarafına sempati duydukları ya da dost ve akrabalarını aradıkları için, misafirhanede kalan üç kişi bu işe gönüllü olmuştu. Dolayısıyla diğer konukları, bu arada Beringar’ı aynı şeyi yapmaya ikna etmek olanaklıydı. Ama anlaşıldığı kadarıyla genç adam erkenden atına binip, belki de kralın gözüne girmeye gitmişti. Görev almak isteyen yeni gelmiş biri sürekli göz önünde olmalıydı!

Ahırlarda çalışanlar onun bir gece önce, akşam ayından hemen sonra da çıktığını söylemişlerdi. Beringar'ın üç silahlı adamı oradaydı; atların bakımını yapıp, yiyeceklerini verip, dolaştırdıktan sonra yapacak işleri yoktu, ama bu sevimsiz ve muhtemelen kralın hoşuna gitmeyecek işe bulaşmak için bir neden görmüyorlardı. Cadfael onları suçlamıyordu. Yanında papazlardan, papaz olmayan kilise çalışanlarından ve o iyi kalpli üç gezginden oluşan yirmi kişilik bir ekiple, köprüyü geçip, kentin sokaklarından kaleye doğru ilerledi.

Kral Stephen muhtemelen zorla yaptıracığı bir işe gönüllü talip olunmasına sevinmişti. Birilerinin ölüleri gömmesi gerekti, aksi halde bunun ceremesini ilk çeken kalenin yeni garnizonu olacaktı, çünkü surlarla çevrili kapalı bir kentte hastalıklar hızla yayılabilirdi. Gene de kral, büyük olasılıkla, gizli eleştirisi ve ona Hıristiyanlık görevini hatırlattığı için Başkeşiş Heribert'i hiç affetmeyecekti. Ama yaşlı adam gerekli izni almıştı döndüğünde. Bu nedenle Cadfael'in ekibi kapılardan sorgusuz geçti ve Cadfael'in kendisi Prestcote'un huzuruna kabul edildi.

"Sayın lorda bizim için emir verilmiştir herhalde," dedi Cadfael kısaca. "Ölülerle ilgilenmek üzere buradayız. Onları gömmek üzere götürünceye kadar tutabileceğimiz temiz ve yeterli bir yere ihtiyacımız var. Eğer kuyudan su alabilirsek, başka bir isteğimiz olmayacak. Kefen bezini yanımızda getirdik."

"İç koğuş boş," dedi Prestcote ilgisiz. "Orada yer de var, isterseniz kullanacağınız tahtalar da."

"Kral bu kentten olan ve burada ailesi ya da komşuları olan talihsizlerin onlar tarafından alınıp gömülmesine de izin verdi. Ben her şeyi hazırladığımda,

bunu kentte duyurabilir misiniz? Ayrıca girip çıkma-
larına izin verir misiniz?”

“Eğer gelecek kadar yürekliyseler,” dedi Prestcote sertçe, “akrabalarını alabilirler. Bu leşler ne kadar önce buradan kalkarsa, o kadar memnun olurum.”

“Pekalâ. Nereye koydunuz acaba onları?” Çünkü surlar ve kuleler şafaktan önce bu acı meyvelerinden arındırılmışlardı. Flamanlar herhalde bu kanıtı ortadan kaldırmak için gece yarısına kadar çalışmışlardı. Belli ki bu onların değil, muhtemelen Prestcote’un fikriydi. Ölümleri onaylaması bundan zevk aldığı anlamına gelmezdi. Ayrıca düzenli ve belirgin alışkanlıkları olan eski bir askerdi ve karargâhını temiz tutmak isterdi.

“Öldüklerine emin olunca ipi kesip, onları parmaklıkların üstünden alttaki hendeğe attık. Ön kapıdan çıkıp, kulelerle yolun arasına giderseniz, onları orada bulacaksınız.”

Cadfael ona tahsis edilen küçük koğuşu inceledi. Oda en azından temizdi, gözden uzaktı ve herkese yer vardı. Ekibini surdaki kapıdan dışarı çıkarıp, kulelerin arasındaki derin ve kuru hendeğe götürdü. Uzun, çiçekli otların ve alçak çalıların kısmen örttüğü alan yaklaşıncaya bir savaş meydanına benziyordu. Sura yakın bir noktada cesetler üst üsteydi; diğerleri kırık oyuncaklar gibi etrafa saçılmışlardı. Cadfael ve yardımcıları eteklerini bellerine sokup, ikişer ikişer çalışmaya koyuldular. Tek kelime etmeden düğüm haline gelmiş bedenleri birbirinden ayırıyor, en kolay ulaşılabilenleri bir kenara taşıyor, düştükleri vakit kemikleri parçalanıp, birbirlerine dolaşanları kaldırıyorlardı. Güneş yükseldikçe, duvar taşlarından yansıyan sıcaklığı hissetmeye başladılar. Üç dindar gezgin

cüppelerini çıkardılar. Çukur alanda hava boğuculaştı. Adamlar terliyor, güç nefes alıyor, ama çalışmayı sürdürüyorlardı.

Cadfael onları uyardı: “Hep dikkatli olun, belki nefes alan biri vardır. Aceleleri olduğu için birisinin ipini ölmeden kesmiş olabilirler. Bu kadar bedenün üstüne düşünce, insan hâlâ sağlam kalabilir.”

Ama Flamanlar, ne denli acele etseler de, işlerini tam yapmışlardı. Bu katliamdan canlı çıkan olmamıştı.

Erkenden işe başlamalarına rağmen, tüm cesetleri koğuşa yerleştirdiklerinde vakit öğleye yaklaşmıştı. Sonra bedenleri yıkama, elden geldiğince düzenleme, kırık kol ve bacakları düzeltme, göz kapaklarını kapayıp, üstüne ağırlık koyma, hatta karışık saçları fırçalama, çeneleri bağlama işine başladılar. Böylece hayattayken bu kişileri seven talihsiz bir anne baba ya da eş onları gördüğünde dehşete düşmeyecekti. Prestcote’a gidip, söz verdiği gibi duyurunun yapılmasını istemeden önce, Cadfael tüm cesetleri gözden geçirip, olabildiğince iyi göründüklerini kontrol etti. Yürürken bir yandan da sayıyordu. Sona gelince kaşlarını çattı, durup düşündü, sonra geri gidip tekrar saydı. Sonra kendi elinden geçmeyenleri, en kötü hasarları örten kefen bezlerini de açarak, çok daha yakından incelemeye başladı. Son bedeni de inceleyip ayağa kalktığında yüzü asılmıştı. Kimseye bir şey söylemeden Prestcote’u aramaya gitti.

“Kralın emriyle öldürülenler kaç kişiydi demiştiniz?” diye sordu.

Prestcote, şaşırmış ve sabırsız, “Doksan dört,” dedi.

“Ya saymadınız, ya da yanlış saydınız,” dedi Cadfael. “Burada doksan beş var.”

“Doksan dört ya da doksan beş,” dedi Prestcote öfkeli, “bir eksik, bir fazla, ne fark eder? Hepsi haindi ve hüküm giydi. Sayı tutmuyor diye saçımı başımı mı yolacağım?”

“Siz değil belki,” dedi Cadfael kısaca, “ama Tanrı hesap isteyecektir. Size Hesdinli Arnulf dahil doksan dört kişiyi öldürme emri verilmişti. Haklı ya da haksız, emir böyleydi, size onay verilmişti, olay anlaşılabilirdi. Bunun hesabı daha sonra ve başka bir mahkemede görülecektir. Ama doksan beşinci kişi hesapta yoktu. Onun bu dünyadan uzaklaştırılmasına hiçbir kral yetki vermemiş, hiçbir muhafız bu konuda emir almamıştı. O kişi ne isyan, ne ihanet, ne de başka bir suçla suçlanmış ve hüküm giymişti. Onu öldüren kişi cinayetten suçludur.”

“Tanrı aşkına!” diye patladı Prestcote. “Savaşın kızıışmış ortamında bir kişi yanlış sayılıyor, sen de bunu bir kraliyet mahkemesi davası yapmak istiyorsun! Adam sayı verilirken atlanmış, ama silahlı vaziyette yakalanıp, öbürleriyle birlikte asılmış. Hak ettiğini bulmuş! O da diğerleri gibi isyan etmiş, diğerleri gibi asılmış, olay bu kadar. Ne yapmamı istiyorsun be adam?”

Cadfael yavan bir sesle, “İlk olarak gelip adama bir bakarsanız iyi olur,” dedi. “Çünkü o diğerleri gibi değil, o diğerleri gibi asılmamış, elleri diğerleri gibi bağlanmamış. Tamamen farklı, ama birisi hepimizin sizin gibi düşüneceğini ve cesetleri saymayacağımızı varsaymış. Lord Prestcote, size asılan adamların arasında cinayete kurban giden birinin, sizin ormanınıza saklanmış bir yaprağın olduğunu söylüyorum. Benim onu bulmama üzülüyorsanız, Tanrının çok önceden onu gördüğünü bilmiyor musunuz? Beni susturabilseniz bile, Tanrı sessiz kalacak mı?”

Prestcote artık odayı arşınlamaktan vazgeçmiş, dikkatle ona bakıyordu. Etkilenmiş bir sesle, “Sen ciddisin,” dedi. “Orada nasıl başka biçimde ölmüş bir adam olabilir? Söylediğinden emin misin?”

“Eminim. Gelip kendiniz bakın! Adam orada, çünkü bir cani onu oraya, diğerlerinden biri sanılsın, merak uyandırmasın, soru sorulmasın diye koymuş.”

“O zaman ötekilerin orada olacağını bilmesi gerekiyordu.”

“Akşam çöktüğünde bu kentin ve bu askeri birliğin çoğu bunu biliyordu. Bu gece yapılmış bir iş. Gelip bakın!”

Prestcote onu izlerken, ne denli şaşırılmış ve kaygılı olduğu belliydi. Ama suçlu birisi de öyle olacaktı. Ayrıca suçlunun kendini korumak için bilmesi gerekenleri ondan iyi bilebilecek birisi daha var mıydı? Gene de, Cadfael ile birlikte, koğuşun içinde, yüksek duvarlar arasında, ölümün yeni yayılmaya başlayan sinsi kokusunu içine çekerek, farklı olan cesedin yanına diz çöktü.

Bu genç bir adamdı. Diğer cesetlerden zırhları alınmıştı, çünkü metal ve çivi değerli şeylerdi. Ama bunun giysileri madeni ya da deri zırh giymediğini gösteriyordu. Hafif, koyu renkli bir giysisi vardı, çizimleri ayağındaydı. Bu bir adamın yazın atla yolculuğa çıkarken giyeceği kadar hafif bir kıyafetti. Gece onu sıcak tutacak olan kısa üstlük gündüz serinlemek için çıkarılacaktı. Yirmi beş yaşından büyük göstermiyordu. Saçları kızıl kahve renkte, yuvarlak yüzü yakışıklıydı. Tabii boğazının sıkılması çehrede değişiklik yaratmıştı, ama Cadfael’in tecrübeli elleri bunu kısmen düzeltmişti. Gözlerdeki patlaklık ve sabit bakış düzelmişti, ama göz kapakları şişti.

“Boğularak ölmüş,,” dedi Prestcote, işaretler onu rahatlatmıştı.

“Evet, ama iple boğulmamış. Ayrıca diğerleri gibi elleri bağlı değil. Bakın!” Cadfael kapüşonun kıvrımlarını açarak, adamın yuvarlak boynunu ortaya çıkardı ve başı neredeyse bedenden koparan ince, acımasız çizgiyi gösterdi. “Onu öldüren bu sicimin inceliğini görüyor musunuz? Hiç bir insan şimdiye dek böyle bir iple asılmadı. Boynunu dümdüz çevreliyor ve misina kadar ince. Belki de misinadır. Boynundaki bu rengi değişmiş, parlak izin kenarlarını görüyor musunuz? Onu öldüren sicim düzgün olması ve derine gitmesi için balmumuyla kaplanmış. Buradaki çukuru görüyor musunuz?” Cadfael cansız başı nazikçe kolunun üstüne kaldırdı ve belkemiğinin başlangıcında derin, çürük bir çukura işaret etti. Çukurun ortasına kapkara kan oturmuştu. “Bu, sicimi kurbanın boynuna dolduktan sonra sıkamak için tutamak olarak kullanılan bir tahta parçasının izi. Kurbanlarını boğarak öldürenler, cinayetlerini gizlice işleyen akbabalar, uçlarında iki tutamak olan balmumlu sicimler kullanırlar. El ve bilek güçlü olduğunda, bu düşmanları öteki dünyaya göndermenin çok kolay bir yoldur. Ayrıca, lordum, sıırımın kestiği yerlerde boynun nasıl kesildiğini, kurumuş kan damlaları olduğunu görüyor musunuz? Şimdi ellere bakın, iki elin tırnakları da adamın kendi kanından simsiyah olmuş. Onu öldürmekte olan sicimi tırmalamaya çalışmış. Yani elleri serbestmiş. Siz elleri bağlı olmayan kimseyi astınız mı?”

“Hayır!” Prestcote ayrıntılardan öylesine büyülenmişti ki, yanıtın kendiliğinden ağzından çıktığını inkâr edemezdi. Bunu geri almak anlamsızdı. Kimliği bilinmeyen genç adamın bedeninin öte yanındaki

Cadfael Birader'e baktı, yüzü sert ve düşmanca bir ifade aldı. "Böylesine çılgınca bir hikayeyi yaygınlaştırmamanın hiç bir yararı olmaz,," dedi, sözcükleri vurgulayarak. "Ölülerini göm, gerisine karışma!"

Cadfael sakince, "Bu delikanlının kim olduğunu henüz kimsenin belirlemediğini düşünmediniz,," dedi. "Kralın düşmanı da olabilir, elçisi de. Ona adil davranmak ve ne Tanrı, ne de insanlarla aranızı bozmamak daha akıllıca olacaktır." Sesi daha da masum bir tonda ekledi: "Ayrıca gerçeği gizlemek sizin karakteriniz hakkında da kuşkular yaratabilir. Ben sizin yerinizde olsam, bunu olduğu gibi bildirir, kent halkına da bir an önce duyuruda bulunurdum, çünkü biz hazırız. Eğer bu gence sahip çıkan olursa, siz de ruhunuzu kurtarmış olursunuz. Eğer olmazsa, o zaman bir adamın bir yanlışı düzeltmek için yapabileceği her şeyi yapmış sayılırsınız. Göreviniz de burada biter."

Prestcote bir an ona kötü kötü baktı, sonra aniden ayağa kalktı: "Duyuruyu yaptıracağım,," dedi ve hızla koğu su terk etti.

Çığır t kanlar haberi kente duyurdular. Manastıra da, misafirhaneye duyurulması için resmen haber verildi. Irmağı daha güneyde bir ada üzerinden geçip, kralın karargâhından dönmekte olan Hugh Beringar ilanı manastırın kapıcı kulübesinin önünde duydu. Duyuruyu kaygıyla dinleyenler arasında, haberi almak için evinden çıkmış olan Aline Siward'ı fark etti. Kızı ilk kez başı açık görüyordu. Saçı tahmin ettiği gibi açık, parlak altın sarısıydı ve oval yüzünün iki yanına perçemler halinde düşmüştü. Gözlerini gölgeleyen uzun kirpikleri çok daha koyu, bronz rengindeydiler. Duyuruyu dikkatle dinlerken dudağını kemiriyor, kü-

ük ellerini ovuşturuyordu. Tereddütlü, kederli ve çok genç görünüyordu.

Beringar, sanki tesadüfen durup başkeşiş yardımcı Robert'ın sözlerini dinlemek için o noktayı seçmiş gibi, kızın birkaç adım ötesinde atından indi.

“... ve Majesteleri kral, idam edilenler arasında yakını olan ve gelip onu almak, kendi yerlerine, masrafları kendilerine ait olmak üzere gömmek isteyenlere serbest geçiş izni vermektedir. Ayrıca, aralarında kimliği bilinmeyen birisi olduğundan, gelen herkesin ona bakmasını ve eğer biliyorlarsa adını vermesini istemektedir. Bunları yapanlara herhangi bir yaptırım ya da ceza uygulanmayacaktır.”

Bu sözleri herkes kesin güvence kabul etmeyecekti, ama kız etti. Onu rahatsız eden sonucun kendisini nasıl etkileyeceği korkusu değildi; bir yandan görebileceği vahşetten ürküyor, ama bu kederli yolculuğu yapması gerektiğini hissediyordu. Beringar onun babasına karşı gelip, imparatoriçenin yandaşlarına katılmaya giden bir kardeşi olduğunu anımsadı. Kız, kardeşinin Fransa'ya ulaştığına ilişkin söylentiler duymuştu, ama bunların kesin olup olmadığını bilemezdi. şimdi, bu i savaşta kardeşinin yandaşlarından her ölen olduğunda, gidip onun ölümleri arasında olup olmadığına bakması gerektiği inancını aşmaya uğraşıyordu. Son derece masum ve ifadeli yüzünde, her düşünce açıkça okunabiliyordu.

Beringar çok yumuşak ve saygılı bir sesle, “Hanımefendi,,” dedi, “size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey varsa, emrinizdeyim.”

Kız dönüp baktı, gülümsedi, çünkü onu kilisede görmüştü ve kendisi gibi burada konuk olduğunu biliyordu. Gerginlik Shrewsbury'yi öylesine bir kente

dönüştürmüştü ki, insanlar birbirlerini ya sadık komşular ya da olası ispiyoncular olarak görüyorlardı. Kızın ikinci tutumu benimsemesi olanaksızdı. Hugh gene de kimliğini belirlemeyi uygun gördü. “Siz geldiğiniz zaman, benim de sadakatimi bildirmek üzere kralın yanına geldiğimi hatırlayacaksınız. Adım Maesburyli Hugh Beringar. Size hizmet etmek benim için bir onur olacaktır. Az önce duyduklarımızın sizde şaşkınlık ve üzüntü yarattığı izlenimini edindim. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa, bunu zevkle yaparım.”

“Sizi hatırlıyorum,,” dedi Aline, “teklifinize de teşekkür ederim, ama bu iş yapılacaksa, yalnız ben yapabilirim. Burada kimse kardeşimi tanımaz. Açıkçası biraz tereddüt içindeydim. Ama kentten bazı kadınlar oğullarını bulacaklarını bile bile oraya gidecekler. Eğer onlar yapabilirlerse, ben de yapabilirim.”

“Ama kardeşinizin o talihsizler arasında olduğunu düşünmek için bir nedeniniz yok,” dedi Beringar.

“Hayır, tek neden onun nerede olduğunu bilmem. Ayrıca imparatoriçenin yandaşı olduğunu da biliyorum. Emin olmak daha iyidir, değil mi? Hiçbir olasılığı gözden kaçırmamak? Onu ölü olarak görmediğim zaman, canlı görme umudum sürebilir.”

“Onu çok mu seviyordunuz?” diye sordu Beringar nazikçe.

Soruyu çok ciddiye alıp, tereddütle yanıt verdi kız. “Hayır, onu asla bir kızın erkek kardeşini tanıyacağı gibi tanımadım. Giles hep kendi arkadaşlarıyla birlikte, kendi işleriyle meşguldü ve benden beş yaş büyüktü. Ben on bir-on iki yaşıma geldiğimde, o evden ayrılmıştı, ancak babamla tartışmak üzere geri dönüyordu. Ama o benim tek kardeşim ve ben onu

reddetmedim. Üstelik saydıklarından bir fazla ceset olduğunu ve kimliğinin bilinmediğini söylüyorlar.”

“Giles değildir,” dedi Beringar kesin bir tavırla.

“Ama ya oysa? O zaman adı belirlenmeli, kardeşi gerekli şeyleri yapmalı.” Kararını vermişti: “Gitmeliyim.”

“Bence gitmemelisiniz. Ama her durumda yalnız gitmemelisiniz.” Üzüntüyle kızın hizmetçisinin yanında olacağını söyleyeceğini sanmıştı, ama kız hemen, “Constance’ı böyle bir yere götüremem,” dedi. “Orada bir akrabası yok, neden o da benim gibi acı çeksin?”

“O zaman, isterseniz, ben sizinle gelebilirim.”

Kızın numara yapan birisi olduğunu sanmıyordu, şu aşamada samimi olduğu kesindi. Kızın kaygılı yüzü neşeyle aydınlandı, ona şaşkınlık, umut ve şükranla baktı. Ama tereddütlüydü hâlâ: “Çok nazıksınız, ama buna izin vermem. Benim bir görevim olduğu için siz niye acı çekesiniz?”

Beringar kendinden ve ondan emin, “Yapmayın ama,” dedi hoşgörülle, “beni reddedip, yalnız giderseniz, içim bir an bile rahat etmeyecek. Tabii ısrarımın sizi daha da üzeceğini söylerseniz, sesimi kesip, size itaat edeceğim. Başka hiçbir koşul beni durduramaz.”

Bunu yapamayacaktı kız. Dudakları titredi, “Hayır, bu yalan olur, çok cesur değilim,” dedi kederli. “Size gerçekten müteşekkîr kalacağım.”

Adam istediğini elde etmişti, bunu sonuna kadar kullandı. Kentin içinden yürümek çok daha uzun sürecek ve kızı daha iyi tanımasına olanak verecekse, neden ata binsinlerdi? Hugh Beringar atını ahıra gönderdi ve Aline ile birlikte köprüyü geçip Shrewsbury’ye doğru yola koyuldular.

Cadfael Birader iç koğuşun bir köşesinde, çocuğunu ya da yakınıni aramak üzere gelen her yurttaşın yakınından geçtiği ve sorgulanabileceği kemerin yanında, cinayet kurbanının başında duruyordu. Ama şimdiye kadar tek gördüğü sessiz baş sallamalar ve yarı acıyan, yarı rahatlayan bakışlardı. Genç adamı tanıyan yoktu. Ayrıca her biri tanıdık bir yüzü aramak için gelen, gözü başka bir şey görmeyen zavallı ruhlardan fazla bir ilgi bekleyebilir miydi ki?

Prestcote sözüne sadık kalmıştı. Gelenlerin kaydı tutulmuyor, önlerine engel çıkarılmıyor, kendilerine soru sorulmuyordu. Prestcote bu acı anıların kalesinden bir an önce temizlenmesini istiyordu. Adam Courcelle'in emrindeki nöbetçilere karışmama, hatta bu istenmeyen konukların geceden önce oradan çıkarılması için yardımcı olma emri verilmişti.

Cadfael nöbetçilerin tümünü de kimliği belirsiz adama bakmaya ikna etmiş, ama hiçbiri onu tanımamıştı. Courcelle cesede uzun uzun, ciddiyetle bakmış, sonra başını sallamıştı.

“Bildğim kadarıyla daha önce hiç görmedim. Böyle bir genç beyi öldürecek kadar nefret etmenin nedeni ne olabilir ki?”

“Bazen nefret olmadan da cinayet işlenir,” dedi Cadfael acı bir sesle. “Haydutlar, soyguncular kurbanlarını önlerine çıkınca, hoşlanıp hoşlanmamayla ilgisi olmadan öldürürler.”

“Böyle bir gencin ölümünden ne gibi bir kazanç sağlanabilir acaba?”

“Dostum,” dedi Cadfael, “bir dilencinin gün boyu aldığı üç beş kuruş için cinayet işleyecekler de var bu dünyada. Bu kötülerin, kralların tek suçu öbür ta-

rafta savaşmak olan doksandan fazla insanı bir seferde asmalarını, kendilerini haklı çıkarmak için kullanmalarına şaşmamak gerek!" Courcelle'in renginin kızardığını, gözünde bir anlık bir öfkenin parıldadığını gördü, ama genç adam sesini çıkarmadı. "Biliyorum, size emir verildi, buna uymaktan başka çareniz yoktu. Ben de askerlik yaptım, aynı disipline uydum ve şimdi keşke yapmasaydım diye düşündüğüm şeyler yaptım. Sonunda başka bir disiplini kabul etmemin nedenlerinden biri de buydu."

"Ben o noktaya geleceğimi pek sanmıyorum," dedi Courcelle kuru bir sesle.

"O zaman ben de sanmazdım. Ama işte şimdi buradayım ve sizin mesleğе bir daha geri dönmem. Neyse, hayatımızı elimizden geldiği gibi sürdürüyoruz." En kötüsü de, diye düşündü koğuşa dizilmiş sıra sıra hareketsiz şekillere bakarak, eğer gücümüz varsa başkalarının hayatlarını kontrol ediyoruz..

Sessiz sıralarda artık bazı boşluklar açılmıştı. On-on beş kişi aileleri ya da eşleri tarafından alınmıştı. Çok geçmeden küçük el arabaları kapıya giden yokuşa doğru sürülecek, kardeşler ve komşular cansız bedenleri kaldırıp taşıyacaktı. Kent halkı kemerden içeri gelmeye devam ediyordu. Kadınların başlarına örttükleri şallar yüzlerini kısmen gizliyordu. Tiridi çıkmış yaşlı adamlar kadere boyun eğmiş, oğullarını arıyorlardı. Daha önceki görevleri herhalde bu tür bir nöbeti içermeyen Courcelle'in yas tutanlar kadar mutsuz gözükmesine şaşmamak gerekirdi.

O acı düşüncelere dalmış, asık yüzü yere çevrilmiş olduğu bir anda Aline, eli Hugh Beringar'ın kolunda, kemerdten içeri girdi. Kızın yüzü solgun ve gergin, gözleri kocaman kocaman, dudakları gerilmişti.

Boğulan birisinin su yüzündeki bir saza tutunması gibi Beringar'ın koluna yapışmıştı. Ama başı dik, adımları kararlıydı. Beringar onun hızına uymuştu, kızın gözlerini koğuştaki acıklı sahneden uzaklaştırmak için bir çaba harcamıyor, yalnızca ara sıra ve kısa süreler için göz ucuyla onun solgun yüzüne bakıyordu. Cadfael eleştirel bir yaklaşımla, sahiplik ifade eden bir koruma çabasının kesinlikle taktik bir hata olacağını düşündü. Ne denli genç, saf ve hassas olursa olsun, o gururlu, eski bir aileden, soylu bir kızdı ve bir kez bu soylu kan uyandığında, ona dokunmamak daha iyiydi. Eğer ortalıkta dolaşan şu diğer yoksul insanlar gibi o da bir aile işi için buraya gelmişse, bu işi elinden almaya çalışacak bir adama hoş bakmayacaktı. Öte yandan onun düşünceli ve arka planda kalan varlığına minnet duyabilirdi.

Courcelle, sanki önünden huzursuz bir nefes geçtiğini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmayan acımasız öğleden sonra ışığında çiftin koğuşa girdiğini gördü. Aniden irkilen başında saçları çalı ateşi gibi parladı. “Tanrım,” dedi tıslar gibi bir fısıltıyla ve hızla onları eşikte durdurmaya yöneldi.

“Aline, hanımefendi, burada olmamalısınız! Böylesine perişan bir sahne size göre değil!” Sonra öfkeyle Beringar’a döndü: “Onu buraya, böylesine iç karartıcı bir durumu görmeye getirmenize şaşıyorum.”

“O beni getirmedi,” dedi Aline çabucak. “Gelmeğe ısrar eden bendim. Beni önleyemediği için, bana refakat etme nezaketini gösterdi.”

“O halde, hanımefendi, kendinize böyle bir ceza vermekle akıllıca bir iş yapmadınız,” dedi Courcelle sertçe. “Neden, burada ne gibi bir işiniz olabilir? Burada size ait birisi olması olanaksız.”

“Umarım haklısınızdır,” dedi kız. Solgun ehre-
sinde kocamanlaşmış gözleri, ayaklarının ucundaki
kefenli sıralar üzerinde korkulu bir büyülenmeyle do-
laştı. Yüzündeki ilk dehşet ve iğrenme görünür biçim-
de yerini öfkeli bir acımaya bıraktı. “Ama bilmem ge-
rek! Tüm diğerleri gibi! Emin olmanın tek yolu var ve
onlar için ne kadar kötüyse benim için de o kadar kö-
tü. Bir kardeşim olduğunu biliyorsunuz, bunu krala
anlatırken oradaydınız...”

“Ama o burada olamaz. Normandiya’ya kaçtığını
söylemişsiniz.”

“Öyle söylendiğini söyledim, ama nasıl emin ola-
bilirim? Belki Fransa’ya ulaşmış, belki de imparatori-
çenin bu civardaki birliklerinden birine katılmıştır,
nereden bilebilirim? Shrewsbury’yi seçip seçmediğini
gözlerimle görmeliyim.”

“Ama buradaki birlik biliniyordu. Sizin adınızın
onların arasında olması olasılığı pek yok.”

Beringar bu karşılaşmada ilk kez lafa karışarak,
“Polis şefinin açıklamasında,” dedi alçak bir sesle,
“burada en azından bir kişinin tanınmadığı söyleni-
yordu. Anlaşıldığı kadarıyla bilinen sayıdan bir fazla
varmış.”

“Kendi gözlerimle görmeme izin vermelisiniz,”
dedi Aline, sesi yumuşak ama kararlıydı. “Aksi halde
nasıl huzura kavuşabilirim?”

Courcelle’in onu önlemeye hakkı yoktu, ama du-
rum onu üzüp, öfkeliendiriyordu. Ama en azından bu
ceset yakındaydı ve kız onu gördüğünde rahatlaya-
caktı. “Burada,” dedi ve kızı Cadfael Birader’in dur-
duğu köşeye döndürdü. Kız o yöne baktığında, kısa
da sürse samimi bir gülümsemeyle karşılaştığında
şaşırdı.

“Sanıyorum sizi tanıyorum. Sizi manastırda gördüm. Siz şifalı bitkiler sorumlusu Cadfael Birader’siniz.”

“Evet, adım bu,” dedi Cadfael. “Ama bunu niye merak ettiğinizi doğrusu bilemiyorum.”

Kız kızarak, “Sizin hakkınızda kapıcıya soru sordum,” diye itiraf etti. “Sizi akşam ve gece dualarında gördüm ve ... Fazla ileriye gittimse affedin beni Birader, ama öyle bir havanız vardı ki... sanki manastıra gelmeden önce maceralar yaşamışsınız gibi. Kapıcı sizin Kudüs kuşatması sırasında Bouillonlu Godfrey ile birlikte Haçlı Seferinde olduğunuzu söyledi. Böyle bir hizmette bulunmak benim için bir rüyaydı... Oh!” Kız kendi heyecanından biraz da utanarak başını eğdiğinde, onun ayağının dibindeki genç, ölü yüzü görmüştü. Sessizlik içinde bu yüze baktı, baktı. Rahatsız edici bir görüntü değildi bu. Tersine yüze hücum eden kan dağılmıştı ve ceset genç ve neredeyse yakışıklı görünüyordu.

Aline alçak bir sesle, “Burada tam bir Hıristiyanlık görevi yapıyorsunuz, tümü için,” dedi. “Beklenmeyen kişi bu mu? Sayılardan bir fazlası?”

“Bu o.” dedi Cadfael. Ölünün kaliteli ama basit giysileri, genç adamda savaşa ilişkin bir şey olmadığını gösteriyordu. “Seyahat ederken her adamın yanında taşıdığı hançer dışında, silahsızmış.”

Kız başını hızla kaldırdı. Omzunun ardından Beringar kaşları çatık, dikkatle, yaşarken neşeli olduğu belli yuvarlak çehreye bakıyordu. Aline, “Onun bu savaşa katılmadığını, bu garnizonla birlikte yakalanmadığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu.

“Bana öyle geliyor. Tanımıyor musunuz?”

“Hayır.” Yüzünde saf, ilgisiz bir ifadeyle cesede baktı. “Ne kadar genç! Yazık! Keşke size adını söyleyebilseydim, ama daha önce hiç görmedim onu.”

“Bay Beringar?”

“Hayır. Benim için bir yabancı.” Beringar hâlâ ciddi biçimde cesede bakıyordu. Aşağı yukarı yaşittılar, aralarında en fazla bir yıl olabilirdi. Kendi ikizini gömen herkes kendi cenazesini düşünür.

Koruyucu bir tavırla kenarda duran Courcelle kızın koluna elini koydu ve “Gelin şimdi, görevinizi yaptınız, artık buradan bir an önce çıkmalısınız,” dedi. “Burası size göre değil. Korkularınız yersizmiş, kardeşiniz burada değil.”

“Hayır,” dedi Aline, “bu o değil, ama gene de ... Hepsini görmeden nasıl emin olabilirim?” Çok kibarca kolunu kurtardı. “Buraya kadar geldim, neden benim için diğerlerinden daha kötü olsun?” Yardım istermesine başını çevirdi, “Cadfael Birader,” dedi, “Şimdi bu sizin işiniz. Biliyorsunuz, içimi rahat ettirmem gerek. Benimle gelir misiniz?”

“Tüm yüreğimle,” dedi Cadfael ve daha fazla konuşmadan öne geçti. Sözcükler şimdi kızın kararını değiştirmeyecekti, ayrıca değiştirmek de doğru değildi. İki genç adam onları yan yana izlediler, hiçbiri diğerine öncelik vermek istemiyordu. Aline tüm çehrelere tek tek baktı, sarsılmış ama kararlıydı.

“Yirmi dört yaşındaydı. Bana pek benzemezdi, saçları daha koyuydu... Ah, burada onun yaşlarında ne kadar çok kişi var!”

Kederli yolun yarısından çoğunu aştıklarında kız birden Cadfael’in koluna yapıştı ve donmuş gibi kaldı. Çığlık atmadı, yalnızca ona en yakın duran Cadfael’in duyacağı kadar hafif bir inilti, tek bir sözcük çıktı ağzından. Sonra “Giles,” diye tekrarladı daha yüksek bir sesle. Bir zamanlar buyurgan, inatçı ve yakışıklı olan o çehreye bakarken kızın yüzündeki bütün kan çekilmiş,

suratı adeta şeffaflaşmıştı. Dizlerinin üzerine çökerek bu ölü yüzü yakından inceledi, sonra kardeşi için tek kez, o da kısaca ve alçak sesle ağladı ve cesedi kollarının arasına aldı. Saçının topuzu açılmış, altın saçlar ikisinin üstüne bir örtü gibi yayılmıştı.

Cadfael kızı, acısına bir destek isteyecek düzeye gelene kadar yalnız bırakacak tecrübedeydi ve sabırla bekleyecekti, ama onu hızla bir kenara iten Adam Courcelle kızın yanına diz çöktü, onu ayağa kaldırıp omzuna yaslamak için kollarını koltuk altlarına geçirdi. Cesedin bulunması onu da Aline kadar derinden etkilemiş gibiydi, yüzü kederden çarpılmıştı, ancak kekeleyerek konuşabiliyordu.

“Hanımefendi, Aline, Tanrım, bu gerçekten kardeşiniz mi? Bilseydim... Bilseydim, onu kurtarırdım sizin için... Maliyeti ne olursa olsun, onu kurtarırdım... Tanrı beni affetsin!”

Kız sarı saç perdesinin arasında kuru bir yüzle baktı ona ve ne denli sarsılmış olduğunu gördüğünde, hayret ve acımayla, “Susun,” dedi. “Bu neden sizin suçunuz olsun? Nereden bilecektiniz? Siz verilen emirleri yerine getirdiniz. Üstelik nasıl ötekileri ölme terk edip, onu kurtaracaktınız?”

“Demek bu gerçekten kardeşiniz?”

“Evet,” dedi kız ölü gence bakarak. Yüzünde şimdi dehşet ve keder bile kalmamıştı. “Bu Giles.” Artık en kötüsünü öğrenmişti ve tek elinden gelen babasının ve başka kardeşinin olmadığı bu durumda üstüne düşeni yapmaktı. Courcelle’in kolunda çömeldi ve dikkatle ölü yüzü inceledi. Onu seyreden Cadfael bir zamanlar yakışıklı olan, ama ölümde dehşetle çöken bu çehreyi biraz eski biçimine sokabildiği için sevindi. En azından kız o insanlıktan çıkmış çöküntüyü görmeyecekti.

Kız kısa, derin bir iç çekti ve kalkmaya davrandı. Bütün bu sırada takdir edilecek bir soğukkanlılıkla davranmış olan Hugh Beringar öbür yanından elini uzatarak kalkmasına yardım etti. İlk kez böyle bir testten geçen kız hiç olmadığı kadar kendine hakimdi. Kendinden bekleneni yapabiliirdi ve yapacaktı.

“Cadfael Birader, size yalnızca Giles ve benim için değil, tüm bu insanlar için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim. Şimdi izin verirsiniz, kardeşimin cenaze işlerini kendim üstleneceğim.”

Onun omuz başında kaygıyla duran ve henüz sarıntısını atlatamayan Courcelle sordu: “Onun nereye götürülmesini istersiniz? Adamlarım onu istediğiniz yere götürecek ve ihtiyacınız olduğu sürece emrinizde olacaklardır. Bizzat ilgilenmek isterdim, ama nöbetimden ayırlamam.”

“Çok nazıksınız,” dedi kız. Artık kendini tamamen toparlamıştı. “Annemin ailesinin bu kentteki Aziz Alkmund kilisesinde bir mezarı var. Peder Elias beni tanır. Kardeşimi oraya götürmeme yardım ederseniz sevinirim, ama ondan sonra adamlarınızı görevlerinden alıkoymama gerek yok. Geri kalanını ben hallederim.” Yüzünde yoğun ve iş bitirici bir ifade vardı. Yapacak işleri vardı, birçok şeyi dikkate almalıydı. Yaz sıcağı hızlı hareketi gerektiriyordu, düzgün bir cenaze töreni için gerekli malzemeler sağlanmalıydı. Kendinden emin bir tavırla konuşuyordu.

“Sayın Beringar, bana çok nazik davrandınız, bunu takdir ediyorum, ama artık ailemin törenine nezaret etmek için burada kalmalıyım. Gününüzün geri kalan bölümünü üzüntüye boğmaya gerek yok, burada güvende olacağım.”

“Buraya sizinle geldim,” dedi Beringar, “ve sizsiz dönmeyeceğim.” Onunla en uygun biçimde, tartışmadan, bir acıma gösterisi yapmadan konuşuyordu. Kız onun kararlılığını öylece kabul etti ve işine döndü. Nöbetçilerden ikisi Giles Siward’ın cesedini getirdikleri dar bir sedyeye koydular. Kız sallanan başı bizzat düzelterip yerleştirdi.

Üzüntüyle cesede bakan Courcelle son dakikada aniden, “Durun!,” dedi. “Hatırladım... burada ona ait olduğunu sandığım bir şey var.”

Çabucak kemerden içeri girdi, avluyu geçip, nöbetçi kulelerine doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra elinde siyah bir pelerinle geri geldi. “Bu, nöbetçi odasında bıraktıkları şeyler arasındaydı. Onun olmalı, boyundaki kopçada kemer tokasındaki şekilden var.”

Gerçekten ikisinde de tunçtan, kuyruğu ağzında, ebediyeti simgeleyen ejderha kabartması vardı. “Ancak şimdi fark ettim. Tesadüf olamaz. Bırakın hiç değilse ona bunu geri vereyim.” Pelerini nazikçe, ölünün yüzünü kapatacak biçimde sedyenin üstüne örttü. Başını kaldırdığında, Aline’in ilk kez gözyaşlarıyla parlayan gözlerini gördü.

“Çok iyisiniz,” dedi kız alçak bir sesle ve ona elini uzattı. “Bunu unutmayacağım.”

Cadfael kimliği bilinmeyen cesedin yanında beklemeye, gelenleri sorgulamaya devam etti, ama yararlı bir yanıt alamadı. O gece geri kalan cesetlerin arabalarla Wyle boyunca taşınıp, manastıra götürülmesi gerekiyordu; bu yaz sıcağında daha fazla gecikmeye dayanamazlardı. Şafakta Başkeşiş Heribert manastır topraklarının kenarında yeni bir yeri toplu mezar için kutsayacaktı. Ama bu bilinmeyen, hüküm giymeyen,

hiçbir suçla suçlanmayan, ölü bedeni adalet için haykırarak idam edilenlerle birlikte gömülmemeliydi. O kendi adıyla, hak ettiği bireysel törenle mezara girmeden, durup dinlenmek olamazdı.

Aziz Alkmund kilisesi papazı Peder Elias'ın evinde Giles Siward pederin yardımıyla kız kardeşi tarafından bizzat saygıyla soyuldu, yıkandı, bedeni düzenlendi ve kefenlendi. Hugh Beringar getir götür işleri için hazır bekledi, ama onların çalıştıkları odaya girmede. Kız kimseyi istemiyordu; üstüne düşen görevi yapacak güçteydi ve bunun bir bölümünü elinden alacak olana minnet değil, öfke duyacaktı. Ama her şey bitip, kardeşi gömülmeye hazır kilise sunağı önüne konulduğunda, birden kendini ölümcül yorgun hissetti. O zaman Beringar'ın neredeyse tümüyle sessiz varlığı ve onu değirmenin yanındaki eve götürmeye hazır kolu onu memnun etti.

Ertesi sabah Giles Siward uygun bir törenle, anne tarafından dedesinin Aziz Alkmund kilisesindeki mezara gömüldü. Aziz Peter ve Aziz Paul manastırının rahipleri de yenik birliğin onların korumasında kalan altmış altı askerini törenle gömdüler.

IV

Aline kardeşinin giydiği cüppe ve pantolon ile üstüne örtülen pelerini yanında getirip, dikkatle fırçaladı ve katladı. Bir daha kimsenin giymemesi gereken gömleği yakıp unutacaktı, ama pek çok kişinin yarı çıplak dolaşıp üşüdüğü bu dünyada iyi kumaştan bu sağlam giysileri ziyan etmemek gerekti. Bohçayı aldı ve manastırın kapıcı kulübesinden içeri girdi. Avluyu boş bulduğunda, Cadfael Birader'i bulmak üzere havuz ve bahçelere doğru yürüdü. Onu bulamadı. Altmış altı kurbanı alacak büyüklükte bir mezar kazmak ve onları tek tek buraya koymak, bir aile ferdi için mermer bir mezarı açmaktan çok fazla zaman alır. Keşişler, herkes yardım ettiği halde işi saat ikiden önce bitiremediler.

Ama eğer Cadfael orada değilse, çırağı vardı. Sıcaktan boyunlarını eğmiş çiçekleri kopartıyor, demet demet asıp kurutmak için çiçek açmış kekik otlarının yaprak ve saplarını kesiyordu. Kulübenin saçak altındaki bir bölüm tümüyle kurutulmuş şifalı bitkilerle bezenmişti. Çalışkan çocuk yalınayak çalışıyordu. Üstü başı toz içindeydi, bir yanağında yeşil bir leke vardı. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda dönüp baktı ve güzel bir koku dalgası içinde bitkilerinin arasından çıktı. Koku üstüne yapışmış ve aksi halde pek göze çarpmayacak bir azize bahşedilen mucizevi güzellik gibi kaba giysisinin kıvrımlarına sinmişti. Aceleyle karmakarışık saçlarını düzeltmeye çalışan el, öteki yanağıyla alınının yarısına da kir bulaştırdı.

Aline neredeyse özür dilercesine, "Cadfael Birader'i arıyorum," dedi. "Sen onun yanında çalışan Godric olmalısın."

“Evet, hanımefendi,” dedi Godith kabaca. “Cadfael Birader hâlâ meşgul, henüz işlerini bitiremediler.” Kız oraya gitmek istemiş, ama Cadfael izin vermemişti. Ne kadar az ortalıkta gözükse, o kadar iyiydi.

“Ah!,” dedi Aline utanmış. “Tabii, düşünmeliydim bunu. O zaman sana bir not bırakabilir miyim? Şey, bunları, kardeşimin giysilerini getirdim de. Onun artık bunlara ihtiyacı yok. Ama hâlâ kullanılabilirler ve birisi bunları isteyebilir. Cadfael Birader’e bunları işe yarayacakları bir yere vermesini rica eder misin? Nasıl uygun görürse.”

Godith kirli ellerini cüppesinin eteğine sildikten sonra, bohçayı almak için uzandı. Birden dondu kaldı ve elinde ölü adamın giysileri öteki kıza baktı. Öylesine şaşırmış ve sarsılmıştı ki, bir an sesini alçak tutmayı ihmal etti. “Artık ihtiyacı yok mu... Kalede bir kardeşiniz vardı değil mi? Oh, çok üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Aline boşalan ellerine baktı. Bu küçük görev de tamamlandıktan sonra, ne yapacağını bilmiyordu. “Evet, oradaki pek çok kişiden biri,” dedi. “Tercihini yapmıştı. Bunun yanlış olduğu bana öğretildi, ama en azından sonuna kadar buna bağlı kaldı. Babam belki ona kızacaktı, ama utanacağı bir şey olmayacaktı.”

“Üzgünüm.” Godith katlı giysileri göğsüne bastırdı, söyleyecek başka söz bulamıyordu. “Mesajınızı gelir gelmez Cadfael Birader’e ileteceğim. Bu iyilikseverliğiniz için, kendisi sizi görünceye kadar benim teşekkür etmemi isteyecektir.”

“Bu para kesesini de ona ver. Hepsinin ruhuna dua okunması için. Ama özellikle orada olmaması gerekenin, kimsenin tanımadığı kişinin ruhuna.”

Godith hayret içinde baktı. “Öyle birisi mi var? Oraya ait olmayan birisi? Bilmiyordum.” Cadfael’i geç

saatte, yorgun argın eve geldiğinde birkaç dakika görmüştü ve adamın ona bir şey anlatacak vakti olmamıştı. Tek bildiği geri kalan ölülerin gömülmek üzere manastıra getirildiği idi. Ortak trajedide yeri olmayan birisi konusu onun için yeni bir şeydi.

“Cadfael öyle dedi. Yalnızca doksan dört kişi olması gerekirken, doksan beş varmış. Bunlardan birisinin silahlı olmadığı anlaşıyor. Cadfael Birader gelen herkese onu tanıyıp tanımadıklarını soruyordu, ama sanırım şimdiye kadar tanıyan çıkmadı.”

“O halde nerede şimdi o?” diye sordu Godith merak içinde.

“Onu bilmiyorum. Herhalde buraya, manastıra getirmişlerdir. Cadfael Birader’in onun adı bilinmeden, hesabı görülmeden, herkesle birlikte gömülmesine izin vereceğini sanmıyorum. Gerçi sen onu benden iyi tanırsın. Uzun süredir mi onunla çalışıyorsun?”

“Hayır, çok kısa süredir,” dedi Godith. “Ama onu tanımaya başlıyorum.” Bu zambak rengi gözlerin onu masumca yakından incelemesinden biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Başını çevirip, çalışmakta olduğu şifalı ot tarhlarına baktı.

Aline imayı anlamıştı. “Evet,” dedi, “seni işinden alıkoyamayayım.”

Godith onun arkasından baktı. Bu erkek mabe-dinde diğer bir kadınla karşılaşmasını uzatmaya cesaret etmediğine neredeyse pişmandı. Giysi bohçasını kulübedeki yatağının üzerine koyup, işe geri döndü. Kaygıyla Cadfael’in dönüşünü bekliyordu. Cadfael geldiğinde yorgundu ve hâlâ yapacak işleri vardı.

“Beni kralın karargâhına çağırdılar. Polis şefi anlaşıldığı kadarıyla benim hangi fincancı katırlarını ürküttüğümü ona anlatmayı uygun görmüş. Şimdi du-

rumu benim anlatmamı istiyor.” Nasırlı eliyle yorgunluktan çökmüş avurtlarını sıvayarak, “Ama unuttuyorum,” dedi, “seninle konuşmaya hiç vaktim olmadı, senin de hiç haberin yok...”

“Biliyorum,” dedi Godith. “Aline Siward gelip sizi aradı. Bakın, bunları getirdi, sizin en uygun göreceğiniz kişiye vermeniz için. Kardeşininmiş. Bu para da dua içinmiş, özellikle bilinenden bir fazla çıkan kişiye dua için dedi. Şimdi bana bu esrarı anlatabilir misiniz?”

Bir süre her şeyi bırakıp sessizce oturmak pek hoştu, o nedenle Cadfael onunla oturup, olanları anlattı. Kız onu dikkatle dinledi ve sözünü bitirdiğinde hemen sordu: “Peki nerede şimdi o, kimsenin tanımadığı şu yabancı?”

“Kilisede, sunağın önünde bir sedyenin üstünde yatıyor. Ayine gelen herkesin onun yanından geçmesini istiyorum, böylece birisinin onu tanıyacağını umuyorum. Cesedi en fazla yarına kadar tutabiliriz,” diye ekledi canı sıkkın, “havalar çok sıcak. Ama eğer kimliği bilinmeden gömmek zorunda kalırsak, bunu kolayca çıkarılabileceği bir yere yapmak istiyorum. Ayrıca kimliği belli oluncaya kadar giysilerini ve yüzünün bir resmini saklayacağım.”

“Gerçekten cinayete kurban gittiğine inanıyor musunuz?” diye sordu kız, ürkmüş. “Sonra da cinayeti gizlemek için kralın kurbanları arasına atıldığına?”

“Çocuğum, sana söyledim. Adama önceden hazırlanmış bir boğma sicimiyle arkadan saldırılmış. Ayrıca bu iş diğerlerinin öldüğü ve cesetlerin hendeğe atıldığı gece yapılmış. Bir katil için bundan iyi fırsat olur mu? O kadar kişinin arasında kim onu sayacak, ayıracak ve soru soracaktı? Diğerleriyle hemen hemen aynı zamanda ölmüştü. Olay çok iyi örtbas edilecekti.”

“Ama edilemedi,” dedi kız intikam duyguları kabarmış bir halde. “Çünkü işe siz karıştınız. Sizden başka kim doksan beş ölü arasında ayrıntıyla ilgilenirdi? Başka kim hüküm giymemiş, hukukun zerresi olmadan öldürülmüş birinin haklarını savunurdu? Oh, Cadfael Birader, beni de bu konuda sizin kadar uzlaşmaz yaptınız. Üstelik daha bu adamı görmedim. Bırakın kral biraz beklesin! Bırakın gidip bir bakayım! Eğer isterseniz siz de gelin, ama onu görmeme izin verin.”

Cadfael düşündü, hafiften inleyerek ayağa kalktı. Eskisi kadar genç değildi ve güç bir gün ve gece geçirmişti. “Gel o halde, istediğini yapalım. Herkesin yapmasını istediğim bir şeyden seni nasıl dışlayabilirim? Şu anda orada pek kimse yoktur, ama yanımdan ayrılma. Ah, sevgili kızım, seni de en kısa zamanda buradan çıkarmam gerek.”

“Benden kurtulmaya o kadar meraklı mısınız?” Kız biraz alınmıştı. “Tam da adaçayını mercanköşkten ayırmayı öğrenirken! Bensiz ne yaparsınız?”

“Ne yapacağım, birkaç haftadan fazla yanımda kalacak bir çırak eğitirim. Bu arada, şifalı otlardan söz etmişken, bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Cadfael. Bir yandan da giysisinin göğsünden çıkardığı küçük deri torbayı silkeleyerek boşaltıyordu. On beş santim uzunluğunda, güneşte kurumuş bir dal parçacığı çıktı torbadan. Üzerinde belli aralıklarla yapraklar, onların gövdeye bittiği yerlerde de de küçücük kahverengi toplar vardı.

Birkaç günde çok şey öğrenen kız merakla baktı: “Hayır. Burada bundan yetiştirmiyoruz. Ama belki tazesini görsem tanırdım.”

“Yoğurt otu denir buna. Bu tuhaf sarmaşık bitkisi tutunmak için küçük çengeller üretir, hatta şu gör-

düğün küçücük tohumların üstünde bile. Şu düz gövdenin ortasından kırıldığını görüyor musun?”

Kız baktı ve merakla düşündü. Burada göremediği bir şey vardı. Önündeki kararmış, kuru bir parça daldı, ama ortasındaki ince çatlak nedeniyle iki büküm olmuştu. “Nedir bu? Nerede buldunuz bunu?”

“O zavallı delikanlının boynunun kıvrımına girmişti,” dedi Cadfael. Kızı dehşete düşürtmemek için usul usul söylemişti bunu. “Şurada onu boğan sicim tarafından kırılmış. Bu yeni değil, geçen senenin ürünü. Yoğurt otu bu mevsimde yabani olarak her yerde bol bol yetişiyor. Bu, geçen sonbahardan kalma, kurumuş, ya hayvan yemi ya da yere sermek için kullanılandan. Otun kendisine kızma, kolay kapanmayan inatçı yaraları iyileştirmede bire birdir. Yabanda yetişen bitkilerin her birinin ayrı bir yararı vardır, onları kötü yapan yanlış kullanımdır.” Cadfael kuru ot parçacığını dikkatle göğsüne yerleştirdi ve kolunu kızın omzuna attı. “Gel, hadi, birlikte gidip şu gence bakalım.”

Öğleden sonranın geç saatleri, biraderler için çalıışma, gençler ve çıraklar için az sayıdaki görevleri bittikten sonra oyun zamanıydı. Top oynayan birkaç büyücek oğlan dışında kimseye rastlamadan kiliseye ulaştılar. Kilisenin içi serin ve loştu.

Kale hendeğinde bulunan esrarengiz genç adam kefenli, ama başı ve yüzü açık olarak, ana nefin koro yeri ucunda, sedyesinin üzerinde yatıyordu. Yüzüne loş, ama saf bir ışık düşmüştü. Bu yaz öğleden sonrasında içerinin yumuşak parlaklığına alışmak için birkaç dakika yeterliydi ve gencin yüzü açıkça seçilebiliyordu. Godith cesedin yanında durup, sessizce ona baktı. Orada yalnızdılar ve alçak sesle konuşabilirler-

di. Ama Cadfael ona usulca “Tanıyor musun onu?” diye sorduğunda, yanıtı zaten biliyordu.

Yanından ince bir fısıltı, “Evet,” dedi.

“Gel!” Kızı geldikleri gibi usulca dışarı çıkarttı. Gün ışığında derin ve uzun bir nefes aldığını duydu. Yeniden şifalı bitkiler bölümünde, yazın tatlı boğuculuğunda, kulübenin gölgesinde güvenle oturuncaya kadar kızın ağzından başka laf çıkmadı.

“Hem seni, hem beni dertlendiren bu genç adam kim peki?”

“Adı Nicholas Faintree,” dedi kız alçak ve hayret dolu bir sesle. “On iki yaşımdan beri onu zaman zaman gördüm. FitzAlan’ın kuzey malikânelerindeki vasallarından biri. Son birkaç yıldır efendisi için kuryelik yapıyordu. Shrewsbury’de pek tanınmaz. Eğer burada yolu kesilip, öldürülmüşse, efendisinin bir işini yaptığı sırada olmuştur bu. Ama FitzAlan’ın burada pek işi kalmamıştı artık.” Başını iki elinin arasına alıp, düşündü. “Biliyor musunuz, eğer kendi adamları için kaleye gelmek durumunda olsalardı, Shrewsbury’de bazı kişiler de onu tanıyacaktı. Size o gün ve o gece onun burada ne yaptığını söyleyebilecek birilerini biliyorum. Eğer onlara bir zarar gelmeyeceğine güvence verirsiniz...”

“Sana benden asla zarar gelmeyeceğine söz veririm,” dedi Cadfael.

“Benim bir dadım var; beni buraya yeğeni gibi getiren oydu. Petronilla tüm yaşamı boyunca ailemize hizmet etti ve çocuğu olamayacak kadar geç evlendi. Kocasını FitzAlan ailesinin ve bizim dostumuz olan, kentteki kasap loncasının başı Edric Flesher’dir. FitzAlan İmparatoriçe Maud’dan yana saf tuttuğunda bu ikisi de meselenin içindeydiler. Onlara gidip, benim adı-

mı verirsiniz,” dedi kız kendinden emin, “size bildikleri her şeyi söyleyeceklerdir. Dükkânlarını kasaplar mahallesinde; onu önünde asılı yabandomuzu başı tabelasından tanıyabilirsiniz.”

Cadfael düşünceli düşünceli burnunu ovuşturdu. “Eğer başkeşişin katırını ödünç alırsam, hem daha hızlı gider, hem de o kadar yorulmam. Kralı bekletmek olmaz, ama dönüşte dükkâna uğrayabilirim. Bana senin bana güvendiğini gösteren bir şey ver ki, onlar da korkmadan güvenilebilirler.”

“Petronilla okuma yazma bilir ve benim el yazımı tanır. Bana bir parçacık parşömen verirsiniz, ona bir mesaj yazarım.” O da Cadfael kadar heyecanlıydı. “Nicholas neşeli biriydi, kimseye zarar vermediğini biliyorum. Hiçbir zaman huysuzluk etmezdi. Çok gülerdi... Ama krala onun muhalefetten olduğunu söylerseniz, kral katilin peşine düşmekle uğraşmayacaktır, değil mi? Hak ettiğini bulduğunu söyleyecek, size de meseleyi uzatmamanızı buyuracaktır.”

“Krala açıkça cinayete kurban giden birisi olduğunu, cinayetin yöntemini ve zamanını bildiğimizi, ama yerini ve nedenini bilmediğimizi söyleyeceğim,” dedi Cadfael. “Adını öğrendiğimizi de anlatacağım. Bu çok bilinen bir ad değil, Stephen için bir anlam ifade etmez. Şu anda söyleyecek başka bir şey yok, çünkü başka bir şey bilmiyorum. Kral buna aldırmaz ve işe karışmamamı buyursa bile, bunu yapmam. Nicholas Faintree için ya benim yöntemlerim, ya Tanrının yöntemleri, ya da ikisinin birleşimiyle adalet sağlanıncaya dek, işin peşini bırakamam.”

Başkeşişin katırını ödünç alan Cadfael Birader görevini yapmaya giderken Aline'in ona bıraktığı iyi kali-

teli giysileri de yanına aldı. Üstüne düşeni ertesi güne bırakmadan, hemen yapma adetinideydi ve yolunun üzerinde çok sayıda dilenci vardı. Pantolonu, kent kapısının gölgesinde yanında bir asa ile avucunu açmış, gözlerine ak inmiş yaşlıca bir adama verdi. Uygun bir tipe benziyordu ve belli ki pek çok kez yamalanmış ve incelmış pantolonu kısa süre sonra paramparça olacaktı. Kalın kahverengi cüppe, büyük haçın yanında dilenen en fazla yirmi yaşında bir gence gitti. Ufacık bir yaşlı kadının alt dudağı sarkan, titrek, geri zekâlı oğlanı elinden tutuyor, ona kıskançça göz kulak oluyordu. Cadfael kale kapısına kadar kadının hayır duasını duydu. Kralın karargâhının nöbetçi noktasına geldiğinde pelerin hâlâ katlı halde önünde duruyordu. Orada Topal Osbern'in küçük tekerlekli arabasını bir ağaç kovuğuna sığınmış olarak gördü, onun işe yaramaz, kurumuş ayaklarını, vücudun tüm ağırlığını sürüklemekten nasır tutmuş, adaleli ellerini fark etti. Adamın tahta nalınları yanında, otların üzerinde duruyorlardı. İyi bir katırın üzerinde cüppeli bir keşişin yaklaştığını gören Osbern nalınlarını kapıp, Cadfael'in yolunun üzerine kendini sürükledi. Kısa mesafelerde hayret verecek kadar hızlı hareket ediyor, arada dinleniyordu. Ama bedeninin yarısı hareketsiz böyle birisi ılımlı gecelerde bile üşüyor olmalıydı. Kışın ise herhalde durumu korkunçtu.

“İyi kalpli birader,” diye yalvardı Osbern, “zavallı bir sakata bir sadaka verirsen, Tanrı seni ödüllendirecektir.”

“Öyle yapacağım,” dedi Cadfael. “Hem de birkaç kuruştan iyisini yapacağım. Sen de benim aracılığım-la bunu sana gönderen kibar hanıma bir dua okuyabilirsin.” Sonra Giles Siward'ın pelerini eyerin ön tarafından aldı ve o şaşkın, biçimsiz ellere bıraktı.

“Bulduğun şeyi olduğu gibi bildirmekle doğru yaptın,” dedi kral. “Kale komutanımın bunu fark etmemiş olmasına şaşmamalı, işi başından aşkındı. Adama gizlice arkadan, bir boğma sicimiyle saldırıldığını söylüyorsun. Bu soyguncuların yöntemidir ve iğrenç bir şeydir. En önemlisi de, suçunu örtmek için cesedi benim idam ettirdiğim düşmanlarımın arasına atması, bunu kabul edemem! Beni ve subaylarımı suç ortağı yapmaya nasıl cesaret edebilir? Bunu tahta karşı bir hakaret sayıyorum ve salt bunun için bile olsa suçlunun yakalanıp, mahkemeye çıkarılmasını istiyorum. Genç adamın adı ne demiştin, Faintree mi?”

“Nicholas Faintree. Kilisede cesedi koyduğumuz yere gelip ona bakan birisi bu adı verdi. Eyaletin kuzeyinde bir ailedenmiş. Ama hakkında tek bildiğim şey bu.”

“Belki de,” dedi kral umutla, “Shrewsbury’ye hizmetimize girmek için gelmişti. Eyaletin kuzeyinden gelip bize katılan birkaç genç var.”

“Olabilir.” Cadfael düşünceli düşünceli ona hak verdi. Her şey mümkündü ve insanlar dönebilirlerdi.

“Sonra da bir orman soyguncusu tarafından taşındığı şey için öldürülmek, olur böyle şeyler! Keşke yollarımızın güvenli olduğunu söyleyebilsem, ama bu yeni anarşi döneminde Tanrı bilir bunu iddia edemem. Pekâlâ, eğer istiyorsan bu meseleyle ilgili araştırmaları sürdürüp, eğer katil bulunursa polis şefimden adaleti uygulamasını isteyebilirsin. O benim irademi biliyor. Böylesine adi bir suçu gizlemek için kalkan olarak kullanılmaktan hoşlanmam.”

Bu doğrudu ve kral için meselenin özü buydu. Cadfael, Faintree’nin FitzAlan’ın vasalı ve kuryesi ol-

duğunu bilseydi, hatta onun FitzAlan'ın isyan işleriyle ilgili olduğu kanıtlanıyorsa –ki şimdiye kadar bu kanıtlanmamıştı– bile muhtemelen kralın tutumunda bir değişiklik olmayacağını düşündü. Bütün işaretler Stephen'in topraklarında yakın gelecekte çok sayıda adam öleceğini ve kralın buna aldırmayacağını gösteriyordu, ama sinsi bir katilin onun gölgesine saklanmasını ölümcül bir hakaret olarak kabul edecek ve intikamını alacaktı. Hareketlilik ve tembellik, cömertlik ve garaz, hesaplı eylemler ve anlaşılmasız çelişik tavırlar Kral Stephen'in her zaman değişken ve şaşırtıcı özellikleri olmuştu. Ama bu uzun boylu, yakışıklı, saf adamın bir yerinde gizli bir soyluluk vardı.

“Majestelerinin desteğini kabul ediyor ve buna büyük değer veriyorum,” dedi Cadfael samimiyetle. “Adaletin gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım. İnsan Tanrının ona verdiği görevi yapmayı reddedemez. Bu genç adam hakkında tek bildiğim adı, masum görüntüsü, hiçbir suçla suçlanmadığı, kimse-nin ondan şikayette bulunmadığı ve haksız bir şekilde öldürüldüğü. Sanırım bu Majesteleriniz için de benim için olduğu kadar sevimsiz bir durum. Eğer bunu düzeltebilirsem, düzelteceğim.”

Kasaplar mahallesinde yabandomuzu tabelalı evde Cadfael, herhangi bir yurttaşın manastırın bir keşişine göstereceği ihtiyatlı nezaketle karşılandı. Tombul, rahat, ak saçlı Petronilla onu içeri buyur etti ve ona kuşkulu insanlar arasına bir duvar örecek küçük nezaketlerde bulunmaya hazırlandı. Ama Cadfael ona hemen Godith'in, dikkatle ve epeyce uğraşarak üzerine ulağın güvenilir olduğunu ve adını yazdığı, çok kullanımdan aşınmış parşömen parçasını uzattı. Pet-

ronilla yazıyı inceledi, sevinçten kızardı, sonra şükran gözyaşları arasından bu yaşlı, tıknaz, güneş yanığı keşişe baktı.

“Ah benim kuzum, iyi, değil mi benim kızım? Ona iyi bakıyormuşsunuz, öyle diyor burada. Ben o el yazısını tanırım, onunla aynı zamanda öğrendim yazmayı. Neredeyse doğar doğmaz geldi elime, sevgili kızım, üstelik tek çocuktuk, kardeşleri olmalıydı oysa. Onun için her şeyi, yazı yazmayı bile birlikte yapmak istedim ki, her ihtiyacı olduğunda orada olayım! Oturun birader, oturun, bana onu anlatın, iyi mi, eğer gereksinimi varsa sizinle ona bir şey gönderebilir miyim? Ayrıca birader, onu nasıl güvenle çıkaracağız buradan? Birkaç hafta gerekirse, sizinle kalabilir mi?”

Cadfael araya bir iki laf sıkıştırabildiğinde, kızın nasıl olduğunu, onun nasıl olması için uğraşacağını anlattı. O zamana kadar kızın, hiç çaba harcamadan nasıl kalpleri fethettiği aklına gelmemişti. Edric Flesher durumu anlamak üzere kentte yaptığı ihtiyatlı geziden döndüğünde, Cadfael artık Petronilla’nın gözüne girmiş, güvenilir bir dost olarak kabul edilmişti.

Edric ağır bedenini yayvan bir koltuğa yerleştirdikten sonra, ihtiyatlı bir rahatlıkla, “Yarın dükkânı açacağım,” dedi. “Talihliyiz! Bana sorarsan, yakalayamadıkları nedeniyle aldığı intikama pişman. Yağmayı durdurdu ve ilk kez bu kararını uyguluyor. Eğer iddiası haklı olsaydı ve biraz daha karakter sahibi olsaydı, ondan yana çıkardım sanıyorum. Kahraman gibi gözüküp, kahraman olmamak, insana zor gelir.” Kalın bacaklarını altına aldı ve önce karısına, sonra uzun uzun Cadfael’e baktı. “Karım sizin kız için güvenilir olduğunuzu söylüyor, bu yeterli. İstedığınızı söyleyin ve eğer sağlayabileceğimiz bir şeyse, o sizin.”

“Kız konusunda,” dedi Cadfael kısaca, “ben onu gerektiği süre güvende tutacağım ve fırsat çıkınca gitmesi gereken yere göndereceğim. İhtiyacıma gelince, evet, bana yardım edebilirsiniz. Manastırın kilisesinde yarın gömeceğimiz, sizin muhtemelen tanıdığınız, kalenin düşmesinden önceki gece cinayete kurban giden bir genç adam var. Tutukluların asılıp hendeğe atıldıkları gece. Ama o başka yerde öldürülmüş, sonra sorgu sual olmaksızın gömülmesi için diğerlerinin yanına atılmış. Nasıl ve ne zaman öldüğünü söyleyebilirim, ama nerede, neden ve kim tarafından öldürüldüğünü bilemiyorum. Godith adamın adının Nicholas Faintree olduğunu ve FitzAlan’ın vasallarından biri olduğunu söyledi.”

Cadfael durumu onlara böylece özetledi ve onların sessizliğini duydu ve hissetti. Belli ki bildikleri şeyler vardı, ama bu ölümden haberleri olmadığına ve bunu ölümcül bir darbe olarak algıladıklarına emindi.

“Size bir şey daha söyleyebilirim,” dedi. “Bu olayla ilgili gerçeği ortaya çıkarmaya ve gencin intikamını almaya kararlıyım. Üstelik, kral katilin peşini bırakmayacağına söz verdi. Bu olay benim kadar onun da canını sıktı.”

Edric uzun bir andan sonra sordu: “Bu biçimde ölen tek kişi mi vardı? İkinci biri yok muydu?”

“Olmalı mıydı? Bir kişi yeterli değil mi?”

“İki kişiydiler,” dedi Edric sertçe. Aynı göreve birlikte giden iki kişi. Bu ölüm nasıl açığa çıktı? Anlaşılan tek bilen sensin.”

Cadfael Birader arkasına yaslandı ve acele etmeden onlara her şeyi anlattı. Akşam ayinini kaçırmışsa, kaçırmıştı. Ödevlerine saygı duyar, değer verirdi, ama bunlar çatıştığında hangisini seçeceğini bilirdi. Go-

dith o olmadan, en azından akşam dersine kadar, güvenli yerinden ayrılmazdı.

“Şimdi,” dedi, “siz anlatın bakalım. Godith’i korumam, Faintree’nin intikamını almam gerek, her ikisini de elimden geldiğince yapmaya çalışacağım.”

Karı koca bakıştılar ve birbirlerini anladılar. Öyküyü anlatmaya erkek başladı.

“Kalenin ve kentin düşmesinden bir hafta önce, FitzAlan’ın ailesi zaten burayı terk etmişti, kızı da manastıra gizleme planı hazırdı. FitzAlan ayrıca ölmesi ihtimalini de göz önüne aldı. Biliyor musunuz, kapılar kırılana kadar yerinden kımıldamadı. Ancak kıl payıyla, Adeney ile birlikte ırmağı geçerek kurtuldu. Tanrıya şükür! Ama sondan bir gün önce, hayatta kalmayacağına göre düzenlemeler yaptı. Tüm hazinesini bize bırakmıştı, eğer ölürse bunun imparatoriçeye iletilmesini istedi. O gün hazineyi benim Frankwell’deki bahçeme götürdük ki, kısa sürede taşımak gerekirse köprüyü aşmak zorundan kalmayalım. Bir de işaret ayarladık. Eğer FitzAlan yandaşlarından biri, önemsiz bir şey, bir resim olan, ama bizden başka kimsenin bilmediği o işaretle gelirse, ona hazinenin nerede olduğu gösterilecek, at ve ihtiyacı olacak her şey sağlanacak, bahçeye götürülecek, o da gece hazineyle gidecekti.”

“Böyle mi yapıldı?” diye sordu Cadfael.

“Kalenin düştüğü sabah. Saldırı çok erken ve çok güçlüydü, çok geç kalmıştık. İki kişi geldiler. Geceyi beklemeleri için köprünün ötesine gönderdik onları. Güpegündüz ne yapabilirlerdi ki?”

“Söyleyin bana, bu ikisi sabah size ne zaman geldiler, ne dediler, emirleri onlara nasıl ulaştırılmıştı? Durumdan kaç kişinin haberi olabilir? Gidecekleri yo-

lu kaç kişi biliyordu? Onları canlı olarak son ne zaman gördünüz?”

“Şafak vakti geldiler. Artık gürültüyü duyabiliyoruz, saldırı başlamıştı. Ellerinde üstünde mürekkeple bir aziz başı çizilmiş parşömen vardı. Bir gece önce bir toplantı yapıldığını, FitzAlan’ın onlara ne olursa olsun, hayatta kalsın ya da kalmasın, ertesi gün gidip hazineyi haklarını korumakta kullanmak üzere imparatoriçeye ulaştırmalarını buyurduğunu söylediler.”

“O halde o gece toplantıya katılan herkes onların ertesi gece, hava kararır kararmaz yola çıkacaklarını biliyordu. Yolu da biliyorlar mıydı acaba? Hazinesinin nereye saklandığını biliyorlar mıydı?”

“Hayır, Frankwell’de olduğu dışında, kimseye yeri söylenmemişti. Bunu yalnızca FitzAlan ile ben biliyorduk. O iki kişi bana gelmek zorundaydı.”

“O zaman hazineye göz diken birisi, alınacağı saati bilse bile, gidip bunu alamazdı. Ancak götürenin yolunu kesebilirdi. Eğer FitzAlan’a yakın subayların hepsi bunun Frankwell’den batıya, Galler’e götürüleceğini biliyorlarsa, yolu da biliyorlardı. Kentten bir mili aşkın bir mesafe boyunca, ırmağın menderesleri nedeniyle yalnızca tek yol var.”

“Bilenlerden birisinin altını cinayet yoluyla sahiplenmek istediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Edric. “FitzAlan’ın kendi adamlarından birinin? Buna inanmam! Üstelik bunların tümü ya da çoğunluğu sonuna kadar kaldılar ve öldüler. Gece yolculuk yapan iki kişinin tesadüfen de ormanda yaşayan haydutlarca yolu kesilebilir...”

“Surların bir mil dışında mı? Unutmayın ki, bu delikanlıyı öldüren kişi bu işi cesedi taşıyıp, hendekteki diğerlerinin arasına atacak kadar Shrewsbury’ye

yakın bir yerde, hava aydınlanmadan çok önce yaptı. O cesetlerin oraya atılacağını da biliyordu. Pekâlâ, adamlar geldiler, işareti gösterdiler, planın bir önceki gece kesin olarak hazırlandığını söylediler. Ama saldırı kimsenin beklemediği kadar erken ve şiddetli oldu, her şey hızla yapıldı. Sonra ne oldu? Sen onlarla Frankwell'e mi gittin?"

"Evet. Orada bir bahçemle ahırım var. Adamlar ve atları geceye kadar orada gizlendiler. Hazine benim oradaki arazimde kuru bir kuyuda iki çift heybeye saklanmıştı, bir at bu yükü biniciyle birlikte taşıyamazdı. Onlar saklandıktan sonra yaklaşık sabah dokuz gibi oradan ayrıldım."

"Onlar ne zaman yola çıkacaklardı?"

"Ancak karanlık bastıktan sonra. Gerçekten de Faintree'nin yola çıktıktan kısa süre sonra öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Kuşkusuz. Eğer uzakta öldürülseydi, ceset başka bir biçimde yok edilirdi. Bu dahiyane biçimde planlanmıştı. Ama yeterince dahiyane değildi. Godith'ten anladığım kadarıyla Faintree'yi iyi tanıyor-muşsunuz. Öteki kimdi? Onu da tanıyor muydunuz?"

Edric ağır ağır konuştu: "Hayır! Bana Nicholas onu iyi tanıyormuş gibi geldi. İki samimi dost gibiydiler. Ama Nicholas her yeni dostu açık birisiydi. Ben o delikanlıyı hiç görmemiştim. FitzAlan'ın diğer bir kuzey malikânesindenmiş. Adının Torold Blund olduğunu söyledi."

Bildikleri her şeyi ona anlatmışlardı, ama sözcüklerden fazla şeyler de söylenmişti. Edric'in çatık kaşları hislerini anlatıyordu. Tanıdıkları ve güvendikleri genç adam ölmüş, tanımadıkları ortadan kaybolmuştu. Onunla birlikte FitzAlan'ın imparatoriçenin kasası-

na gitmesi hedeflenen değerli eşyaları, mücevherleri, altınları ve paraları da yok olmuştu. Herkesin aklını çe-
lecek kadar çok para.... Katil bunları ele geçirecek ka-
dar çok şey biliyordu; ikinci kuryeden daha çok şey bi-
len var mıydı? Ama başka birisi de hazinenin yolunu
kesebilirdi. Ayrıca Torold Blund'ın o kadar beklemesi-
ne gerek yoktu. Bütün gün ikisi Edric'in ahırında sak-
lanmışlardı. Nicholas Faintree belki de oradan canlı
ayrılmamıştı. Cesedi çok uzakta olmayan kale hende-
ğine kadar bir atın üzerine atılmış, sonra da iki at ora-
dan batıya, Galler'e doğru gitmiş olabilirdi.

Cadfael gitmek üzere ayağa kalktığında Petronil-
la, "O gün bir şey daha oldu," dedi. "Saat iki gibi, kra-
lın adamları köprüleri ele geçirip, asma köprüyü in-
dirdikten sonra, o geldi, Hugh Beringar, yıllar önce
bizim kızla nişanlanan adam. Sanki onun için endişe-
leniyormuş gibi, nerede olduğunu sordu. Hiç söyler
miyim? Beni ne sanıyorsunuz siz? Adama kızın kentin
düşmesinden en az bir hafta önce gittiğini, nereye gö-
türüldüğünü bize söylemediklerini, ama artık Step-
hen'in topraklarından uzakta, güvenlikte olduğunu
sandığımı söyledim. Stephen'in emriyle buraya geldi-
ğini hemen anladık, yoksa o kadar kısa sürede içeri
girmesine izin vermezlerdi. Zaten Godith'imi aramak
için buraya gelmeden önce kralın karargâhına gitmiş-
ti. Onu aramasının nedeni aşk değildi. Babasını, hatta
FitzAlan'ı avlamak için yem olarak dolgun bir komis-
yona değer bizim kız. Adamın şimdi manastırda kal-
dığını duydum, aman kuzucuğumu görmesin."

Cadfael kaygılı sordu: "Tam da o öğleden sonra
buradaydı, öyle mi? Tabii, tabii, kızı ondan uzak tutma-
ya dikkat edeceğim. O tehlikeyi hissettim. Ama o bura-
ya geldiğinde Faintree'nin göreviyle ilgili bir şey söy-

lenmiş olabilir mi? Kulaklarını dikmesine neden olacak bir şey? Çok zeki bir adam, çok da içine kapalı. Hayır, hayır, özür dilerim sizden, biliyorum ağzınızdan tek söz bile çıkmamıştır. Ne yapalım, yardımınıza teşekkürler. Bir ilerleme sağlarsam size haber vereceğim.”

Kapıya ulaştığında arkasından Petronilla'nın acılı sesini duydu: “Çok da hoş bir gence benziyordu şu Torold Blund! Nasıl anlar insan temiz, sıradan bir yüzün arkasında neler olduğunu?”

“Torold Blund!,” dedi Godith, tek tek heceleyerek ismi. “Bu bir Sakson adı. Kuzey malikânelerinde onlardan çok var. Eski ve iyi aileler. Ama bunu tanımıyorum. Hiç gördüğümü sanmıyorum. Nicholas onunla samimiymiş, öyle mi? Nicholas yumuşak başlı bir gençti, ama aptal değildi. Aşağı yukarı aynı yaşta oldukları anlaşılıyor, herhalde onu iyi tanıyordu. Ama gene de...”

“Evet,” dedi Cadfael, “biliyorum. Ama gene de... Sevgili kızım, artık düşünemeyecek kadar yorgunum. Ayine katılıp yatacağım, sen de öyle yapmalısın. Yarın...”

“Yarın,” dedi kız, yerinden kalkarak, “yarın Nicholas'ı gömeceğiz. O benim dostum sayılırdı, ben de orada olacağım.”

“Olacaksın, canım,” dedi Cadfael esneyerek ve kızı kolundan tutup, şükran, keder ve umutla gün bitimini kutlamaya götürdü.

Nicholas Faintree, büyük bir ayrıcalıkla, manastır kilisesinin bir kanadına uygun bir törenle gömüldü. Öylesine çok ölümden sonra o tekti, bu da bir kutlama gerektiriyordu. Üstelik dışarıya göre içerde daha çok yer vardı ve yapılacak iş daha azdı. Başkeşiş Heribert giderek bu dünyanın halinden daha büyük bir hayal kırıklığına uğrayıp, üzüntüye kapılıyordu ve iç savaşın simgesi değil, bireysel vahşet ve kötülüğün bir kurbanı olan birini misafir etmek ona hoş gelmişti. Hatta, inanması güç bile olsa, Nicholas bir gün aziz bile olabilirdi. Esrarlı biriydi, cinayete kurban gitmişti, gençti, bilindiği kadarıyla yüreği ve yaşamı temizdi, kötülük bilmezdi. Tam aziz malzemesiydi.

Aline Seward cenaze törenine katılmış ve yanında isteyerek ya da istemeyerek Hugh Beringar'ı da getirmişti. Bu genç adam Cadfael'i giderek daha huzursuz yapıyordu. Gerçi adam zararlı bir harekette bulunmuyor, eğer gerçekten de nişanlısını arıyorsa, bu doğrultuda bir çaba göstermiyordu. Ama rahat ve küstah tavrında, dudağındaki küçük, alaycı kıvrımda, Cadfael'e baktığı zaman kara gözlerindeki art niyetsiz bakışta ürkütücü bir şey vardı. Kızı buradan güvenle uzaklaştırdığımda çok daha mutlu olacağım kuşkusuz, diye düşündü Cadfael, ama bu arada en azından onu adamın olabileceği yerlerden uzak tutmalıyım.

Manastırın ana meyve bahçeleri ve sebze tarlaları duvarların içinde değil, anayolun öte tarafında, Gaye ırmağı boyundaki verimli düzlüklerdeydi. Bu alanın en ucunda biraz daha yüksekte bir mısır tarlası vardı. Kalenin neredeyse tam karşısında, kralın karargâhına yakın bir yerde bulunan tarla, kuşatma sırasında biraz

hasar görmüştü. Geri kalan ürünler neredeyse bir haftadır hasada hazırды, ama böyle bir girişim çok tehlikeliydi. Şimdi etraf sakinleştigiinden, kurtarabilecekleri ürünü toplamak için acele ediyorlardı. İşi bir günde bitirebilmek için herkes seferber edilmişti. Manastırın iki değirmeninden biri bu tarlanın sonundaydı. Uğradığı büyük hasar nedeniyle, tam da ihtiyaç olduğu bir sırada terk edilmişti. Tamirat tamamlanıncaya kadar değirmen kullanılamaz haldeydi.

“Sen orakçılarla git,” dedi Cadfael Godith’e. “Parmaklarım karıncalanıyor ve doğru ya da yanlış seni bir gün için bile olsa bu çevrili alandan dışarı çıkarmak istiyorum.”

“Sizsiz mi?” diye sordu Godith şaşkın.

“Ben burada kalıp, duruma göz kulak olmalıyım. Eğer bir tehdit olursa, bacaklarımın elverdiği hızda yanında olurum. Ama orada güvende olursun, mısır ambara girinceye kadar kimsenin sana pek bakacak hali olmayacaktır. Ama Athanasius Birader’in yanında dur, adam geyiğin dişisini erkeğinden ayırt edemeyecek düzeyde kör. Orağı nasıl kullanacağına da dikkat et, tek ayağın eksik dönme geri.”

Kız, dışarı çıkmaktan ve değişiklikten hoşnut, sevinçle orakçı grubuna katıldı. Korkmuyordu. Cadfael, yeterince korkmuyor, diye düşündü onu eleştirerek, ama nasıl eskiden civcivini koruyan bir tavuk gibi onu kollayan bir dadısı varsa, şimdi de onun yerine korkacak yaşlı bir budala bulmuştu. Grubun kapıdan çıkıp, yolu aşarak Gaye’e doğru ilerlemesini seyretti biraz, sonra rahat bir nefes alarak iç bahçedeki işine döndü. Dizlerinin üstünde, yaban otu ayıklamaya başlayalı çok olmamıştı ki, arkasından, hiç ses etmeden çimenlere basan birisinin ayak sesleri kadar hafif, so-

gukkanlı bir ses duydu: “Demek daha sakın zamanla-
rınızı burada geçiriyorsunuz. Ceset toplamaktan çok
uzak, daha hoş bir iş.”

Cadfael Birader Hugh Beringar’a başını çevirme-
den önce, nane yatağının son köşesini de tamamladı.
“Daha hoş bir iş, doğru. Dilerim burada, Shrews-
bury’de artık böyle bir hasat olmaz.”

“Sonunda sizin yabancının adını öğrenmişsiniz.
Nasıl oldu bu? Kentte kimse onu tanımıyor gibiydi.”

“Tüm sorulara yanıt bulunur, “dedi Cadfael tum-
turaklı, “eğer yeterince beklersen.”

“Ve arayan her zaman bulur, değil mi? Ama ta-
bii,” dedi Beringar gülümseyerek, “yeterincenin ne
kadar olduğunu söylemediniz. İnsan yirmi yaşında
aradığını seksen yaşında bulursa, buna pek müteşek-
kir kalmayabilir.”

“Belki çok daha önce bunu istemekten vazge-
çer,” dedi Cadfael kuru bir ifadeyle. “Ki bu da kendi
başına her isteğe yanıt oluşturur. Burada şifalı otlar
bölümünde size yardımcı olabileceğim bir şey mi arı-
yorsunuz, yoksa yalnızca benim basit otlarımı mı me-
rak ettiniz?”

“Hayır,” diye itiraf etti Beringar, gülümsemesi
yüzüne yayılmıştı. “Basit otları incelemeye geldiğimi
pek söyleyemem.” Bir nane dalı kopardı, parmakları-
nın arasında ezdi, burnuna götürdü, sonra da güzel,
beyaz dişleriyle ısırды tadını almak için. “Ayrıca benim
gibi birisi burada ne arayabilir ki? Zamanında birkaç
hastalığın nedeni olmuş olabilirim, ama iyileştirmede
işe yaramam. Manastıra gelmeden önce çok çeşitli iş-
lerde çalıştığınızı duydum Cadfael Birader. Öylesi sa-
vaşlardan sonra, savaşacak bir düşmanın olmadığı
burada hayatı çok sıkıcı bulmuyor musunuz?”

“Şu günlerde hiç de sıkıcı bulmuyorum,” dedi Cadfael. Bir yandan kekiklerin arasından yaban otu ayıklıyordu. “Düşmana gelince, şeytan her yere girer, hatta manastıra, kiliseye ve şifalı bitkiler bölümüne de.”

Beringar başını arkaya eğip, bir kahkaha attı; alnına düşen kısa siyah kahkülleri bile sallanıyordu kahkahasından. “Eğer sizin olduğunuz yere kötülük yapmaya geliyorsa, boşuna çaba harcıyor! Ama burada boynuzlarının bir haçlı neferine çarpacağını pek düşünmezdi herhalde! İmânınızı anlıyorum!”

Bütün bu süre boyunca, hiç başını çevirmez, etrafına hiç dikkat etmez görüldüğü halde, kara gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Gülüp espri yaparken, kulaklarını da dikmişti bir yandan. Artık Aline’in safça sözünü ettiği düzgün konuşan, güzel oğlan çocuğunun ortaya çıkmayacağını kavramıştı. Ötesi, Cadfael Birader onun bahçenin her köşesine burnunu sokmasına, tüm kuru şifalı otları koklamasına, kulübedeki tüm ilaçlara bakmasına aldırmıyordu, çünkü bunlar ona hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Tahta sıranın üzerinden battaniye kaldırılmıştı, onun yerinde büyük bir havan ve içinden baloncukların ağır ağır yükseldiği bir şarap kavanozu vardı. Godith’ten hiçbir iz görülüyordu. Oğlan tıpkı öbürleri gibi bir oğlandı işte ve kuşkusuz diğerleriyle birlikte yatakhane yatıyordu.

“Neyse, ben sizi arıtma işinizle baş başa bırakayım,” dedi Beringar,” ve gevezeliklerimle düşüncelerinizi bölmeyeyim. Yoksa benim için yapacak bir işiniz var mı?”

“Kralın verecek işi yokmuy muş?” diye sordu Cadfael ilgiyle.

Onun iğnelemesini hoşgörülü bir kahkahayla karşıladı Beringar. “Daha değil, daha değil, ama ola-

cak. Kuşku nedeniyle böyle bir yetenekten sonsuza dek yararlanmama lüksü yok. Ama şunu da söylemeli ki, bana bir deneme görevi verdi, ben de bunda pek ilerleme sağlamış değilim.” Bir dal nane daha kopardı, ezdi ve zevkle çiğnedi. “Cadfael Birader, bana kalırsa burada hem el, hem kafa becerisi en güçlü kişi sizsiniz. Eğer yardımınıza ihtiyacım olursa, hiç düşünmeden reddetmezsiniz, değil mi?”

Cadfael Birader, sırt adaleleri biraz çatırdayarak belini doğrulttu ve ona uzun uzun ve düşünceyle baktı. “Hiçbir şeyi,” dedi ihtiyatla, “düşünmeden yapmayacağımı umarım. Bazen düşüncenin eyleme ayak uydurmak için çok hızlı hareket etmesi gerekse bile.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Beringar tatlı bir sesle ve gülümseyerek. “Bunu bir vaat olarak aklımda tutacağım.” Sonra ufak, zarif bir reverans yaptı ve ağır ağır avluya doğru yürüdü.

Orakçılar akşam ayini için geri geldiklerinde burunları kızarmıştı, yorgunlardı, ter içindeydiler, ama mısırın tümü toplanmış ve demetlenmişti. Godith yemekten sonra aceleyle yemekhaneden kaçtı ve gidip Cadfael’i kolundan çekiştirdi.

“Cadfael Birader, gelin, çok önemli!” Cadfael kızın elindeki titrek heyecanı, fısıldayan sesindeki gerginliği hissetti. “Son duadan önce vakit var, benimle birlikte tarlaya gelin.”

“Ne oldu?” diye sordu alçak sesle, çünkü civarlarında onları duyabilecek çok kişi vardı ve kız yoktan mesele çıkaracak biri değildi. “Ne oldu sana? Orada ne bıraktın bu kadar acil olan?”

“Bir adam! Yaralı bir adam! Irmaktaymış. Irmağın yukarısında kovalanıp, suya düşmüş, akıntıyla

aşağı sürüklenmiş. Orada kalıp ona soru sormaya cesaret edemedim, ama zor durumda olduğunu anladım. Aç ta... Bütün bir gece ve gün orada kalmış..."

"Nasıl buldun onu? Yalnız mıydın? Başka kimse bilmiyor mu?"

"Hayır, hiç kimse." Kız Cadfael'in koluna daha sıkı yapıştı, fısıltısı utançtan boğuklaştı. "Uzun bir gündü... Bir kenara gittim, değirmenin yanındaki çalılara kadar gitmek zorunda kaldım. Kimse görmedi..."

"Tabii çocuğum, anlıyorum." Cadfael yaşıtı diğer oğlanların çok meşgul olduklarını, kızın bu titizliğine dikkat etmediklerini umdu. Athanasius Birader arkasında gök gürlése fark etmezdi. "Orada çalılarının arasında mıydı? Hâlâ orada mı?"

"Evet. Yanımdaki ekmekle eti ona verdim ve mümkün olunca geri geleceğimi söyledim. Giysileri üzerinde kurumuş. Kolunda kan var... Ama siz ilgilenirseniz, iyileşir sanırım. Değirmende saklayabiliriz onu, daha kimse gitmiyor oraya." Kız bütün her şeyi düşünmüştü. Şimdi onu doğruca kapıcı kulübesine değil, şifalı otlar bahçesindeki kulübeye doğru çekiştiriyordu. İlaç, sargı ve yiyeceği ihtiyaçları olacaktı.

Çevrelerindekiilerden uzaklaştıkları için Cadfael daha rahat sordu: "Bu senin yaralı kaç yaşında?"

"Delikanlı," dedi kız hafif bir sesle. "Benden fazla yaşlı değil. Tabii benim de oğlan olduğumu sanıyor. Mataramdan ona su verdim, bana Ganimed dedi..."

Cadfael telaşla kızın önünden kulübeye girerken, demek eğitimli bir genç diye düşündü. "O halde Ganimed," dedi kızın kollarına bir rulo bez, bir battaniye ve bir kavanoz merhem yüklerken, "sen bunları giysine sakla, ben de şu küçük şişeyi doldurup, biraz erzak

hazırlayayım. Birkaç dakika burada beni bekle, sonra gideriz. Yolda bana bu gençle ilgili öğrendiğin her şeyi anlatırsın, çünkü anayolun karşısına çıktığımızda bizi kimse duymaz.”

Gerçekten de kız gün ışığında olamayacağı kadar rahat, hevesle içini döktü ona. Henüz hava kararmamıştı, ama renkleri görmeden, birbirlerini seçebilecekleri bir alacakaranlık çökmüştü.

“Çalılar sık orada. Adamın kımıldadığını, inlediğini duydum ve bakmaya gittim. Bir lordun beylerinden, kibar bir gence benziyor. Evet benimle konuştu, ama hiçbir şey anlatmadı. İnatçı bir çocukla konuşmak gibiydi. Çok güçsüzdü, omzunda ve kolunda kan vardı ve hafif el kol hareketleri yapıyordu... Ama onu ele vermeyeceğimi bilecek kadar bana güvendi.” Çok geçmeden manastırın koyun sürülerinin içinde otlamaya salınacağı, böylece tarlayı gübreleyecekleri anızın arasından Cadfael’in yanında hoplaya zıplaya yürüyordu. “Elimde olanları ona verdim, ses çıkarmamasını, hava kararır kararmaz yardım getireceğimi söyledim.”

“Artık yaklaştık. Sen öne geç, seni tanıyor.”

Daha güneş batmadan yıldızların ışığı yayılmıştı ortalığa. Karanlığa alışmış gözleri bu tatlı ağustos ışığında daha bir saat kadar çevreyi görebilecek, ama alacakaranlık onları başka gözlerden gizleyecekti. Godith anızda yürürken Cadfael’e bir çocuk gibi yapışmış elini çekti ve alçak ve seyrek çalı kümesine doğru yürüdü. Solda, birkaç metre ötelerinde ırmak karanlık ve sessizdi, yalnızca akıntının alçak zonklaması sessizliği bozuyor, ara sıra gümüş bir parıltı ırmağın girdaplarını gösteriyordu.

“Şışş... benim, Ganimed! Bir de dostumuz!”

Çalıların gölgesinde daha koyu bir biçim kımıldadı ve solgun, oval bir yüz ile neredeyse aynı derecede soluk, dağınık saçlı bir baş gözüktü. Hayal meyal görünen yabancı doğrulmak için bir elini yere bastırmıştı. Cadfael, kırık kemik yok diye düşündü memnuniyetle. Zor nefes alması bedeninin gergin ve acı içinde olduğuna işaret ediyordu, ama ölümcül bir şey yoktu. Alçak, genç bir ses, “Aferin delikanlı,” dedi, “dosta gerçekten ihtiyacım var.”

Cadfael onun yanına çöktü ve genci omzuna yasladı. “Hareket etmeden önce, yaran nerede? Göründüğü kadarıyla kırık çıkık yok.” Bu arada gencin bedenini yokluyordu.

“Birkaç kesik dışında bir şey yok,” dedi genç. Zor konuşuyordu. Cadfael belli bir yerine dokunduğunda derin soluk aldı. “Beni ele verecek kadar kan kaybettim, ama kan ırmağa aktı... Neredeyse boğuluyordum... düşünmüşlerdir ki tamamen...” Nasıl emin ellerde olduğunu fark edince, derin bir nefes alıp rahatladı.

“Biraz yiyecek ve şarap, kaybettiğin kanı geri getirir. Kalkıp yürüyebilir misin?”

“Evet,” dedi hasta acıyla: Bunu kanıtlarken az daha onu destekleyenleri yere düşürüyordu.

“Dur, dur, daha iyisini yapabiliriz. Bana tutun ve arkama geç. Şimdi kollarını boynuma dola...”

Uzun boylu, ama hafifti. Cadfael öne eğildi, kalın kollarıyla delikanlının ince, adaleli bacaklarını kavradı, sonra onu sağlam sırtına iyice yerleştirdi. İrmağın rutubet kokusu genç adamın giysilerine sinmişti. Genç güçsüzce itiraz etti: “Çok ağırım... Yürüyebilirdim...”

“Hiç tartışmadan söyleneni yapacaksın. Godric, sen önden git, kimse olup olmadığını kontrol et.”

Değirmenin gölgesi fazla uzak değildi. Bina hâlâ parlak olan göğün önünde karanlık bir kütle oluşturuyor, büyük su çarkında diş aralıkları gibi boşluklar göze çarpıyordu. Godith eğrilmiş kapıyı iterek açtı ve karanlıkta yolunu bulmaya çalıştı. Sol taraftaki yer tahtalarının arasından ırmak suyunun parıltıları seçiliyordu. Bu sıcak, kuru mevsimde, suyu uzun yıllardır olduğundan daha düşük de olsa, Severn akmaya devam ediyordu.

“Kara tarafındaki duvarın yanına yığılmış çok sayıda kuru torba olacak,” diye pufladı Cadfael kızın arkasından. “Duvara tutunarak git, onları bul.” Geçen yılın hasadından yere dökülen samanlar onlar yürüdükçe uçuşuyor, burunlarını gıdıklıyordu. Godith el yordamıyla köşeye gitti, torbalardan kalın, rahat bir döşek hazırladı, iki torbayı yastık gibi katladı. “Şimdi şu uzun bacaklı balıkçılı koltuk altlarından tut, yere indirmeme yardım et... Tamam, benim yatakhaneadaki yatağım kadar rahat bir yatak. Şimdi onu görmek için bir ışık yakmadan önce, kapıyı kapat.”

Cadfael yanında bir mum parçası getirmişti, bir değirmen taşına serilen bir avuç kuru saman da iyi bir kav görevi gördü. Sonra düzgün biçimde yanmaya başlayan mumu alevlenen samana sıkıca bastırdı. Böylece bir yangın çıkmasını önlemiş, eriyip sonra donan mumdan sağlam bir mumluk yapmıştı. “Şimdi sana bir bakalım.”

Genç adam minnetle arkasına yaslandı ve derin bir nefes alarak, uysalca bedeninin sorumluluğunu ona bıraktı. Kirli ve yorgun bir yüzden, son derece canlı, o anda belirleyemedikleri açık bir renkte gözler onlara bakıyordu. Büyük ağzı şimdi yorgunluktan

gergin bir şekilde onlara gülümsüyordu. Irmağın ke-
çeleştirip kirlettiği saçları, temizken mısır püskülü
rengindeydi. “Gördüğüm kadarıyla birisi omzunu
parçalamış,” dedi Cadfael. Bu arada bir kolu kandan
yapışmış koyu renkli üstlüğü açıp çıkarmakla meşgul-
dü. “Şimdi de gömlekte sıra, bu otelden ayrılmadan
önce yeni giysilere ihtiyacın olacak dostum.”

“Size borcumu zor ödeyeceğim,” dedi delikanlı,
cesurca gülümseyerek. Giysinin yeni yarasından çı-
karılırken gülümsemesi derin bir iç çekmeyle son
buldu.

“Ücretlerimiz yüksek değil. Sunduğumuz bakı-
mı doğru bir öykü karşılığında satın alabilirsin. God-
ric, oğlum, suya ihtiyacım var; ırmak suyu hiç yoktan
iyidir. Bak bakalım, burada bir su kabı bulabilecek
misin?”

Kız çarkın altında, bir müşterinin kulpu ve ibriği
kırıldığı için bıraktığı büyük bir testi buldu; üstlüğü-
nün eteğiyle iyice temizledikten sonra, su getirmeye
gitti. Cadfael onun güvenlikte olduğunu umdu. Irma-
ğın akıntısı burada çok güçlü olduğundan, kızın biraz
daha zamanını alacaktı. Cadfael bu arada oğlanın ke-
merini çözdü, ayakkabılarıyla pantolonunu çıkardı,
çıplak bedenini battaniyeyle örttü. Sol baldırda uzun,
ama derin olmayan, bir kılıçla yarası, beyaz cildinde
morluklar, en garibi de boynunun sol tarafında ince
bir sıyrık vardı. Buna şaşırtıcı derecede benzer bir sıy-
rık da sağ el bileğinin dış tarafında görülüyordu. İyi-
leşmekte olan bu sıyrıklar, diğer yaralardan bir ya da
iki gün daha eskiydi. “Son zamanlarda hareketli bir
yaşamın olduğu açık,” dedi Cadfael.

“Yaşadığıma şükür,” dedi oğlan, rahatlamış ve
yarı uyku.

“Kim kovalıyordu seni?”

“Kralın adamları, başka kim olacak?”

“Hâlâ peşindeler mi?”

“Herhalde. Ama birkaç gün içinde sizi bu yükten kurtaracak durumda olacağım...”

“Sen bunu düşünme şimdi. Bana doğru dön biraz, hah, böyle. Baldırını saralım. Yara temiz, neredeyse iyileşiyor. Bu acıyacak.” Gerçekten de acıdı ve genç gerilip, derin bir nefes aldı, ama şikayet etmedi. Godith su kabıyla geldiğinde, Cadfael yarayı sarmış ve battaniyeyi üstüne örtmüştü. Testinin kulpu olmadığından kız onu iki eliyle taşıyordu.

“Şimdi şu omuza bakalım. Buradan çok kan kaybetmişsin. Bu ok yarası!” Sol kolunun üst dış tarafında, omuzun hemen altında, kemiğe kadar inen, derin ve eğik bir yaraydı bu. Cadfael kurumuş kanları temizledi, sonra yaranın üzerine bitkisel merhemlerine batırılmış bir bezi sıkıca bastırdı. “Bu yaranın temiz kapanması için yardıma ihtiyacı olacak,” dedi, kolun çevresini sıkı sıkı bantlarken. “Tamam, şimdi bir şey ye, ama çok değil. Yemekten çok yararlanamayacak kadar yorgunsun. Burada biraz et, peynir ve ekmek var. Birazını sabaha sakla, uyandığında çok aç olabilirsin.”

“Eğer biraz su kalmışsa, ellerimi ve yüzümü yıkamak isterim, çok kirliyim,” diye rica etti delikanlı.

Godith onun yanına eğildi, bir parça bezi testiden ıslattı ve bunu ona vermek yerine, işe kendisi girişti; keçeleşmiş saçları geniş ve açık alnından geriye iterek yüzünü sildi, hatta dikkatli parmaklarla saçtaki düğümleri biraz çözdü. İlk şaşkınlıktan sonra adam ona hizmet eden ellerin altında sessizce yattı, ama kirli gölgelerden kurtulmuş gözleri üzerine eği-

len yüzü seyrediyor, giderek de daha büyük ve saygılı bir şaşkınlık içine düşüyordu. Bu arada kız tek laf bile etmemişti.

Genç adam neredeyse yemek yiyemeyecek kadar bitkindi ve kısa süre sonra durdu. Birkaç dakika, düşünceli düşünceli, uykulu gözkapaklarının altından kurtarıcılara baktı, sonra uykudan dili dolaşarak konuştu: “Benim için tüm yaptıklarınızdan sonra, size adımı söylemeliyim...”

“Yarın,” dedi Cadfael kesin bir ifadeyle. “Senin için en iyisi deliksiz bir uykudur ve sanırım burada uyuyabilirsin. Şimdi şunu iç, yaraların iltihaplanmasını önler ve kalbi destekler.” Bu kendi yaptığı kuvvetli bir ilaçtı. Sonra boş şişeyi yenine sakladı. “Uyanırsan diye, burada sana eşlik edecek biraz şarap var. Sabah erken saatte gelirim yanına.”

“Geliriz,” dedi Godith, alçak ama kesin bir sesle.

“Bekle, bir şey daha var!” Cadfael son dakikada bir şey hatırlamıştı. “Üzerinde silah yok, ama sanırım bir kılıcın vardı.”

“İrmağa attım onu,” dedi delikanlı uykulu. “Ağırlıklar beni dibe çekiyordu, adamlar da ok atıyorlardı. Bu darbeyi sudayken aldım... Neyse suya dalmayı aklettim, umarım benim dipte kaldığımı sanmışlardır... Gittim gidiyordum az daha.”

“Pekâlâ, yarın bakarız. Sana bir silah da bulmalıyız. Şimdilik iyi geceler.”

Onlar daha mumu söndürüp, kapıyı kapatmadan delikanlı uyumuştı bile. Birkaç dakika hışırdayan anızın arasından sessizce yürüdüler. Tepelerinde koyu ve canlı bir mavi kemer gibi olan gökyüzü, kenarlarda solarak deniz yeşiline dönüşüyordu. Godith birden sordu: “Cadfael Birader, kimdi Ganimed?”

“Aşk tanrısının sakisi olan ve onun çok sevdiği güzel bir genç.”

“Oh!,” dedi Godith. Bu iltifat erkekliğinden kaynaklandığı için üzülsün mü, sevin sin mi bilemiyordu.

“Ama bazıları bunun Hebe’nin bir diğer adı olduğunu söylerler,” dedi Cadfael.

“Ya! Peki Hebe kimdi?”

“Zeus’un çok sevdiği sakisi, ama güzel bir kız.”

“Ah!” dedi Godith içten. Anayola çıkıp, manastıra yaklaştıklarında ciddiyetle sordu: “Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Zeus! Pagan tanrıların en tanrıya benzer olanı...”

“Gencin,” dedi kız sertçe ve Cadfael Birader’in kolunu büyük bir ciddiyetle yakalayıp sarstı. “Bir Sakson adı ve Sakson saç, ayrıca kralın adamlarından kaçıyor... O, FitzAlan’ın hazinesini imparatoriçeye götürmek için Nicholas ile yola çıkan Torold Blund. Tabii zavallı Nicholas’ın ölümüyle hiç ilgisi yoktu. Bütün hayatı boyunca aşağılık tek bir şey bile yaptığını sanmıyorum!”

“Bunu hiç kimse, en önemlisi kendim için bile söyleyemem!,” dedi Cadfael. “Ama eminim çocuğum bu en aşağılık şeyi o kesinlikle yapmadı. Rahat uyuyabilirsin.”

Kendini bahçıvanlık ve eczacılığa adanmış olan Cadfael Birader genelde ilk ayinden çok önce kalkar, diğer biraderlerle birlikte ilk duaya katılmadan önce bir saat çalışırdı. Bu nedenle o sabah da erkenden giyinip çıkmasını kimse yadırgamadı. Söz verdiği gibi yamağını da kaldırdığından ise kimsenin haberi bile olmadı. Yanlarına biraz daha ilaç ve yiyecek, Cadfael Birader’in manastıra hibe edilen giysilerden yürüttü-

gü bir üstlük ile bir de pantolon aldılar. Godith genç adamın kanlı gömleğini geri getirmişti. İyi kumaştan gömleği ziyan etmemek için yıkamış, sabah kalktığına da okun yırttığı yeri tamir etmişti. Gömlek bu sıcak ağustos gecesinde, bahçedeki çalılarının üzerine serilince çabucak kurumuştu.

Hasta çuvaldan yatağının üzerinde oturmuş, iş-tahla ekmeğini yiyordu. Onlara tüm kalbiyle güvendiği anlaşıyordu, çünkü kapı açılırken saklanmak için bir girişimde bulunmamıştı. Yırtık ve lekeli üstlüğüünü omzuna almıştı, ama onun dışında battaniyenin altında çıplaktı. Zarif biçimli, tüysüz göğsü ve bağı gözüküyordu. Bedeninde ve göz altlarında çürükler vardı, ama uzun bir gece dinlendikten sonra çok daha iyi olduğu belliydi.

“Şimdi dostum,” dedi Cadfael, durumdan hoşnut, “ben yarana pansuman yaparken, sen istediğin kadar konuşabilirsin. Bacak, daha bol vaktimiz olana kadar dayanabilir, ama omuz biraz alengirli. Godric, ben bunu açarken sen öte tarafında dur, bandaj yapışabilir. Ben çözerken sen kolu ve bandajı sabit tut. Şimdi bayım...” Adil bir değiş tokuş olması için de ekledi: “Bana Cadfael Birader derler. Dewi Sant kadar Galliyim. Tahmin edebileceğin gibi, epey yer gezdim. Bu yamağımın adı Godric, duyduğun gibi; beni buraya o getirdi. Ya ikimize de güven, ya hiçbirimize.”

“İkinize de güveniyorum,” dedi oğlan. Sabaha göre yüzüne renk gelmişti, ya da şafağın kırmızısı yüzüne yansıyor. Parlak, ela gözleri kahverengiden çok yeşile çalıyordu. “Size güvenden çok fazla şey borçluyum, yapabileceğim ne varsa söyleyin, yapayım. Adım Torold Blund. Ostwestry yakınında bir köydenim ve sapına kadar FitzAlan’ın adamıyım.” O sırada

bandaj yapıştı, Godric onun irkildiğini hissetti, durdu ve hafif dokunuşlarla bezi deriden ayırmaya çalıştı. Torold acısını bastırarak, “Eğer bu sizi tehlikeye atıyorsa,” dedi, “gidebilecek durumda olduğumu sanıyorum ve giderim. Benim tehlikemi size hiçbir şekilde bulaştıramam.”

“İzin verildiği zaman gidersin,” dedi Godith. İntikam olarak da bandajın son katını çekip aldı, ama bunu çok dikkatli yapmış, ilaçlı bezi yerinde bırakmıştı. “Bugün olmayacak bu.”

“Şışş, bırak konuşsun, vakit az,” dedi Cadfael. “Devam et oğlum. Biz Maud’un adamlarını Stephen’a, Stephen’ın adamlarını Maud’a pazarlama işinde değiliz. Nasıl bu duruma düştün?”

Torold derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. “Buraya, kaleye gene FitzAlan’ın adamlarından ve babamın malikâne komşusu olan Nicholas Faintree ile birlikte geldim. Kaledeki garnizona kalenin düşmesinden yalnızca bir hafta önce katıldık. Saldırıdan önceki gece bir toplantı yapıldı. Biz önemsiz kişilerden olduğumuz için buna katılmadık. Orada FitzAlan’ın hazinesinin, ertesi gün imparatoriçeye götürülmesine karar verilmiş. Bunun son gün olduğu bilinmiyordu tabii. Nicholas ile bana ulak olmamız söylendi, çünkü Shrewsbury’ye yeni geldiğimizden tanınmıyorduk. Bu nedenle, bizden daha üst rütbeliler belki de tanınıp, anında öldürüleceği için, görev bize verildi. Mallar—neyse ki bunlar çok hacimli değildi, pek külçe yoktu, daha çoğu sikke ve mücevherdi—bir bey ve onun adamı dışında kimsenin bilmediği bir yerde saklıydı. İşaret verildiğinde o adama gidecek, hazineyi bize gösterdiği yerden alacak ve gece doğruca Galler’e gidecektik. FitzAlan’ın Gwain Gwynedd ile bir anlaşması

vardı. Gerçi o iki tarafı da değil, Galler'in tarafını tutar, ama burada iç savaş olması onun işine yarıyordu ve FitzAlan ile dosttu. Şafak sökmeden saldırı başladı. Dayanamayacağımız açıktı. Dolayısıyla göreve yollandık. Kentte bir dükkâna gittik..." Bir ipucu vermekten korkarak, duraladı.

Cadfael omuzdaki yaradan evvelki gecenin akıntısını sildi ve yeni bir beze ilaç koydu. "Biliyorum," dedi. "Edric Flesher'in kendisi bana bu işteki rolünü anlattı. Onun Frankwell'deki samanlığına gitmişsiniz. Geceyi beklerken de hazine size bırakılmış. Devam et!"

Yaralarına pansuman yapılmasını kayıtsız bir şekilde seyreden genç adam uysalca devam etti. "Karanlık basar basmaz yola çıktık. Oradan kasabanın açığından geçip ormana girmek uzun sürmüyor. Yolun ormana girdiği, ama daha tarlalardan çok uzak olmayan bir yerde yalnızca bir çoban kulübesi var. Tam yolun bu bölümündeyken, Nick'in atı sakatlandı. At kötü topalladığından inip baktım, ayağına domuz ayağı batmış, kemiğe kadar kesmişti."

"Domuz ayağı mı?," dedi Cadfael Birader şaşırmış. "Orman yolunda, savaş alanlarından uzakta mı?" Çünkü bu acımasız savaş aracı süvarilerin atlarını sakatlamak amacıyla, sivri bir uç yukarı gelecek şekilde yere saçılırdı ve ormandaki bir patikada bulunması olanaksızdı.

"Domuz ayağı," dedi Torold kesin bir ifadeyle. "Sadece yaraya bakıp söylemiyorum bunu, araç atın ayağına girip kalmıştı. Çekip çıkardım, ama zavallı hayvan yaralanmıştı, ancak yükü olmadan kısa bir süre gidebilirdi. Oraya çok yakın bildiğim bir çiftlikten Nick'in atının yerine bir diğerini bulabileceğimi dü-

şündüm. Gerçi bu kötü bir değiş tokuş olacaktı, ama elden ne gelirdi ki? Atı boşaltmadık bile. Nick, zavallı hayvanın yükünü hafifletmek için attan indi ve orada, kulübede beni bekleyeceğini söyledi. Ben de gidip çiftlikten bir at aldım. Çiftlik, biz batıya giderken, sağ yanımızda kalmıştı. Adamın adı Ulf, anne tarafından uzak akrabam olur. Nick'e düşen yükü bu ata yükleyip geri döndüm.

"Kulübeye yaklaştım." Burada hatırladığı şey onu gerginleştirdi. "Beni bekleyeceğini, at binmeye hazır olacağını sanıyordum, ama değildi. Neden bunun beni çok huzursuz ettiğini bilmiyorum. Yaprak bile kımıldamıyordu, ama ben ihtiyatlıydım. Kulak veren herkesin beni duyabileceğini biliyordum. Nick ne gözüktü, ne seslendi. Ben de oraya çok yaklaşmadım. Biraz geri gittim, gerek olduğunda hemen hareket edebileyim diye iki atı tek iple bağladım. Böylece düğümü bir seferde çözebilirdim. Sonra kulübeye gittim."

"O zaman tamamen karanlık olmuş muydu?" diye sordu Cadfael, bandajı rulo yaparken.

"Tam karanlıktı, ama gözlerim alıştığı için görebiliyordum. İçerisi zifiri karanlıktı. Kapı duvara doğru yarı açılmıştı. Kulaklarımı dikip içeri girdim, hiç ses yoktu. Ama kulübenin ortasında ona takılıp üzerine düştüm. Nick'in üzerine! Eğer düşmeseydim, şimdi bunları anlatamayabilirdim," dedi Torold acı bir sesle. Sonra birdenbire, belli ki ondan birkaç yaş genç olan ve onu büyük bir dikkatle dinleyen Ganimed'e huzursuz bir bakış fırlattı. "Bunu duymak hoş olmayacak." Gözleri Godith'in omzunun üzerinden yalvarırcasına Cadfael'e bakıyordu.

"En iyisi anlatmaya devam et," dedi Cadfael anlayışla. "O sandığından daha çok bu işin içinde ve eğer

dışarı çıkarmaya çalışırsak, ikimizi de öldürür. Bu Shrewsbury olayının hiçbir yönü hoş değildi, ama belki de kurtarılacak bir şey vardır. Sen kendi bölümünü anlat, biz de bizimkini anlatırız.”

Gözlerini ve kulaklarını dikmiş, elleri harıl harıl çalışan Godith, akıllıca, hiç ses çıkarmadı.

“Ölmüştü,” dedi Torold kısaca. “Üzerine düştüğümde ağız ağza geldik, nefes almıyordu. Düşerken kendimi korumak için ona tutundum. Onu kollarıma aldığımda bir paçavra yığını gibiydi. Sonra arkamdaki samanların hışırdatağını duydum ve geri döndüm. Otları kıpırdatacak bir rüzgâr yoktu. Korkmuştum...”

“Buna şaşmamak gerek,” dedi Cadfael. Bir yandan da ıslak yaranın üzerine bitki ilacına batırılmış bir bez koyuyordu. “Haklıydın. Arkadaşın için artık üzülme, Tanrı katına ulaşmıştır şimdiden. Dün onu manastırın içine gömdük. Bir prens mezarına gömüldü. Onun katili kapının arkasından saldırdığı zaman, sen de benzer bir kaderden güç kurtuldun herhalde.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi delikanlı ve derin bir nefes aldı, Cadfael’in ilacı biraz yakmıştı. “Sanırım oradaydı. Otlar bana onun saldırısını haber verdi. Nasıl olduğunun farkında değilim, insan başını darbeden korumak için sağ kolunu kaldırır, ben de öyle yaptım. Sicimi hem bileğimi sardı, hem de boynumu. Ne akıllıca davrandım, ne de kahramanca. Korkuyla ani bir çıkış yaptım ve sicimi elinden çekip aldım. Karanlıkta onu üzerime çektim. Bana inanmayabileceğinizi biliyorum.” Kendini savunur gibi konuşmuştu.

“Seni doğrulayan bazı şeyler var. Dostlarından öylesine kolay umudu kesme. Demek sonunda teke tektiniz, şansın önceye göre daha fazlaydı. Nasıl kurtuldun ondan?”

“Cesaretten çok, talihin yardımıyla,” dedi Torold. “Samanın içinde yuvarlanıyor, birbirimizin boğazına sarılmaya çalışıyorduk. Hiçbir şey göremiyorduk, her şey el yordamıylaydı. İkimiz de kılıcımızı çekecek zaman ve yer bulamıyorduk. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama ancak birkaç dakika olduğunu sanıyorum. Bunu sona erdiren şey duvarın yanındaki eski bir yemlik oldu. Parçalanmış, birkaç tahtası yere düşmüştü. Samanın içindeki bu tahtalardan birine başımı çarptım. İki elimle tahtayı kavrayıp, adama vurdum, adam yere düştü. Kalıcı bir hasar verdiğimi sanmıyorum, ama kısa bir süre için onu bilinçsiz kıldı. Ben de o arada kaçtım. Atların ikisini de çözdüm ve kovalanan bir tavşan gibi batıya doğru gittim. Hâlâ yapacak bir işim vardı ve bunu benden başka yapacak kimse kalmamıştı. Yoksa orada kalıp, Nick’in öcünü almaya çalışırdım. Belki de çalışmazdım,” dedi Torold, içtenlikle yüzünü buruşturarak. “O sırada FitzAlan’ın verdiği görevi düşündüğüme bile emin değilim. Ama o zamandan beri ve şimdi düşünmeden edemiyorum. Canımı kurtarmak için kaçtım. Tek istediğim oradan olabildiğince çabuk kurtulmaktı.”

Cadfael oğlanın yarasını sıkıca bağlarken yumuşak bir sesle, “Kendini suçlamana gerek yok,” dedi. “Sağduyu utanılacak değil, sevinilecek bir şeydir. Ama dostum, anlattığına göre başladığın yere geri dönmek iki tam gününü almış. Buradan kralın adamlarının burası ile Galler arasını, en azından yolları çok iyi denetlediklerini çıkarıyorum.”

“Bir arı oğlu kadar kalabalıklar! Kuzey yolunda epeyce ilerlemiştik ki, neredeyse yolu kesmiş bir devriye ekibiyle yüz yüze geldim. Hareket eden her şeyi durduruyorlardı. Benim iki at ve değerli eşya yükümle geç-

me ihtimalim var mıydı? Ormana geri çekilmek zorunda kaldım. O sırada hava artık aydınlanıyordu. Yapılacak tek şey karanlığı beklemek ve güney yolunu denemektir. Ama bu da fark etmiyordu, çünkü o sırada gezici ekiplerle bölgeyi tarıyorlardı. Yollardan uzak durup, ırmağı izlersem geçebilirim diye düşündüm, ama bu bir gecenin daha kaybedilmesi demekti. Perşembe günü bütün gün yamaçtaki bir korulukta saklandım, gece gene denedim. İşte beni o zaman kovaladılar, dört beş kişiydiler, kaçmanın tek çaresi ırmağa doğru inmekti. Beni sıkıştırmışlardı, bu cendereden kurtulamadım. Atların üstündeki heybeleri aldım, hayvanları serbest bıraktım. Onları dört nala koşturdum. Umuyordum ki onlar çemberi yarıp çıksınlar, peşimdekiler de onları kovalasınlar. Ama adamlardan biri çok yakındaydı, hileyi fark etti ve benim peşime düştü. Baldırımdaki bu yara onun eseri. Adamın bağırması diğerlerini de oraya koşturdu. Yapacak tek şey vardı, torbalarla birlikte suya daldım. İyi bir yüzücüyümdür, ama o ağırlıkla suyun üstünde durmak güçtü. Akıntının beni ırmağın aşağısına sürüklemesine izin verdim. O zaman ok atmaya başladılar. Hava karanlıktı, ama gözleri karanlığa alışmıştı. Ayrıca içinde hareket eden bir şey olduğunda su her zaman bir ışık yayar. Omzumdaki yarayı o zaman aldım. Suyu dalıp, nefesim yettiğinde durmayı aklettim. Severn hızlı akar, yaz akıntısı bile beni epeyce sürükledi. Bir süre kıyıda beni izlediler, bir iki ok daha attılar. Ama o zaman artık boğulduğuma emin olduklarını sanıyorum. Etraf durulur durulmaz, kıyıya doğru yüzdüm. Arada sırada ayağımı yere basıp, nefes alıyordum, ama sudan çıkmadım. Köprü'nün üstünde askerler olacağını biliyordum. Orayı geçinceye kadar karaya çıkmaya cesaret edemedim. O sırada artık saat ilerle-

mişti. Çalılara kadar süründüğümü hatırlıyorum ancak. Bir de sizin adamlar ekin biçmeye geldiklerinde kıdılmaktan ürkecek kadar kendime geldiğimi. Sonra Godric beni buldu. İşin gerçeği bu,” diye bitirdi sözlerini ve gözünü kırpmadan Cadfael’e baktı.

“Ama gerçeğin tümü değil,” dedi Cadfael sakın sakın. “Godric senin yanında heybe bulmadı.” Ağzı sıkı sıkıya kapalı önünde duran gence baktı ve gülümsedi. “Yok, korkma, seni sorgulamayacağız. FitzAlan’ın hazinesinin tek emanetçisi sensin ve o durumda bunu nasıl bir yere saklamayı akıl ettiğin kendi işin. Görevinde başarısız kalmış bir ulak havası yok sende. Seni rahatlatmak için şunu da söyleyeyim ki, kentte FitzAlan ve Adeney’in yakalanamadıkları, çemberi yarıp kurtuldukları konuşuluyor. Şimdi seni öğleden sonraya kadar yalnız bırakmak zorundayız, bizim de görevlerimiz var. Ama o zaman ya birimiz ya her ikimiz gelip durumuna bakacağız. Burada yiyecek, içecek ve sana uyacağını umduğum giysiler var. Ama bugün dinlen, her ne kadar tüm yüreğinle FitzAlan’a ait olsan da, henüz kendinde değilsin tam.”

Godith yıkayıp, onardığı gömleği katlı giysilerin üzerine koydu ve Cadfael’in peşinden kapıya yürüyordu ki, Torold’un yüzündeki ifade onun yarı huzursuz, yarı muzaffer duraklamasına neden oldu. Delikanlı tertemiz kumaşa ve uzun yırtığın yamasındaki güzel dikişe hayretle bakıyordu. Şaşkınlığını bir takdir ışıltısıyla ifade etmişti.

“Aman Tanrım! Kim yaptı bunu? Manastırda uzman bir terzi mi bulunduruyorsunuz? Yoksa duayla bir mucize mi yarattınız?”

“Ha o mu? O Godric’in marifeti,” dedi Cadfael. İfadesi pek masumane değildi. Sonra arkasında ku-

laklarına kadar kızarmış bir Godith bırakarak sabah güneşine çıktı. Kız çalımla, “Biz manastırda buğday biçip, ilaç hazırlamaktan fazla şeyler öğreniyoruz,” diyerek Cadfael’in peşinden koştu.

Ama dönüş yolunda düşünceliydi. Torold’un öyküsünü kafasında evirip çeviriyor, onunla karşılaşmadan ölüme ne denli yaklaştığını düşünüyordu. Hem de birincisinde katilin siciminden, ikincisinde Kral Stephen’in gezgin birliklerinden kurtulmakla kalmamıştı sadece. Irmakta ya da çalıların arasında yaralarından dolayı da ölebilirdi. Tanrının delikanlıyı koruduğu, kendisini de aracı olarak kullandığı kanısına vardı. Ama hâlâ kaygıları vardı.

“Cadfael Birader, ona inanıyor musunuz?”

“İnanıyorum. Gerçeği söyleyemeyeceği konuda, yalan da söylemeyecektir. Neden, ne geçiyor aklından gene?”

“Yalnızca onu görmeden önceki gece söylediğim şey. Nicholas ile seyahat eden kişinin onu öldürmesi en muhtemel kişi olduğundan korkmuştum. Ne denli basit olurdu öyle olsaydı! Ama dün siz onun yapmadığını söylediniz, değil mi? Kesinlikle emin misiniz? Nereden biliyorsunuz?”

“Çok basit kızım. Boynunda ve bileğinde katilin misinasının izi var. O ince yara izlerinin ne olduğunu anlamadın mı? Onun da arkadaşının peşinden öteki dünyaya gitmesi planlanmıştı. Hayır, bu konuda korkmana gerek yok, bize anlattıkları gerçek. Ama söylemediği şeyler olabilir, bunları biz bulmalıyız. Godith, bu öğleden sonra, ilaçlar ve şuruplarla ilgilendikten sonra, gidip onun yanında oturabilirsin istersen. Ben de olabildiğince erken gelirim. Orada, Shrewsbury’nin Frankwell tarafında incelemem gereken şeyler var.”

VI

Frankwell kentin duvarların dışında, ırmağın öteki yakasındaki mahallesiydi. Batı köprüsünün bu tarafından başlayan yol, mahalleyi çevreleyen bahçelerin kenarından geçip, batıya doğru tırmanırdı. Severn'in üstünde yükselen tepeye çıkan yol önce tekti, ama kısa süre sonra ikiye ayrılır, bunlardan güneye giden de tekrar çatallanır, Galler'e yönelik üç parmağa benzerdi. Cadfael, Nicholas ve Torold'un kalenin düşmesinden önceki gece izledikleri kuzey yolundan ilerliyordu.

Kentteyken Edric Flesher'e uğrayıp, ona hiç değilse iki genç ulaktan birinin hayatta kaldığını ve emaneti koruduğunu söylemeyi düşünmüş, ama sonra vazgeçmişti. Torold henüz güvende değildi, oradan uzaklaşınca kadar nerede olduğunu ne kadar az insan bilse, durumun yanlış yerlere yayılıp, düşmanlarının kulağına gitmesi ihtimali o kadar azdı. Daha sonra iyi bir haber olursa bunu Edric ve Petronilla ile paylaşmak için zaman olacaktı.

Yol Torold'un sözünü ettiği sık ağaçlığın arasına girdi ve ot bürümüş bir patika halini aldı. Patika ormanın içinden, ama kıyısına yakın gidiyor, ağaç gövdelerinin arasından ekili tarlalar gözüküyordu. Alçak ve kaba tahtadan yapılmış kulübe orada, ormanın biraz daha içindeydi. Bu noktadan bir cesedi at sırtında kale hendeğine kadar taşımak zor bir şey değildi. Irmak bu bölgenin her yerinde olduğu gibi menderesler çizerek akıyordu ve cesetlerin atıldığı yere ulaşmak için onu aşmak gerekliydi, ama bu tarafta, kalenin karşısına gelen bir ada sayesinde –kalenin fethedilmiş olması şartıyla– bu kuru mevsimde ırmaktan yaya geçiş bile olanaklıy-

dı. Mesafe kısaydı ve gece yeterince uzun olmuştu. Sağ tarafa doğru biraz ötede Torold'un at değiş tokuşu yaptığı Ulf'un çiftliği vardı. Cadfael o yöne döndü ve patikadan çeyrek mil kadar sonra oraya vardı.

Ulf hasattan sonra kalan ekinleri toplamakla meşguldü ve önce tanımadığı bir keşişle konuşmaya istekli görünmedi, ama Torold'un adı ve keşişin Torold'un güvendiği birisi olduğunun açıkça ima edilmesi dilini çözmeye yetti.

"Evet, sakat bir atla geldi, ben de ona en iyi atımı verdim. Gene de ben kazançlı çıktım, çünkü bana bıraktığı hayvan FitzAlan'ın ahırlarından geliyordu. Hâlâ sakat, ama iyileşiyor. Görmek ister misin? Süslü takımlarını sakladım, yoksa gören onu millerce öteden tanırdı."

Demir kırık donlu, iri hayvan soylu koşum takımları olmadan bile bir çiftçinin sahip olamayacağı kadar güzeldi. Ön ayaklarından birinin sakat olduğu kuşkusuzdu. Ulf ona yarayı gösterdi.

"Torold bunu bir domuz ayağının yaptığını söyledi," dedi Cadfael düşünceli. "Böyle bir şeyin burada olması garip."

"Ama domuz ayağıydı, çünkü şimdi bende. Ayrıca ertesi gün gidip orada otun içinden birkaç tane daha topladım. Başka atların sakatlanmasını istemedim. Birisi bunları patikanın en dar yerinde, on-on iki metre boyunca yerleştirmişti. Belli ki gelenleri kulübenin yanında durdurabilmek için."

"Önceden ne yapacaklarını, hangi yolu izleyeceklerini bilen biri. Adam bu tuzağı vakitlice hazırlamış, sonra da pusuya yatmış."

"Kral bir şekilde durumdan haberdar olmuş," dedi Ulf kaşları çatık, "ve gizlice adamlarından bazıla-

rını onların taşıdıkları şeyi almak üzere göndermiş. Paraya çok ihtiyacı var, tabii öbür tarafın da.”

Cadfael ormandaki kulübeye doğru yürürken, gene de, diye düşündü, bu kralın gönderdiği bir birlik değil, tek bir kişinin kendi çıkarı için yaptığı bir girişimdi. Eğer gerçekten kralın temsilcisi olsaydı, yanında askerler olurdu. Eğer her şey planlandığı gibi gitseydi bu işten kârlı çıkacak olan kralın kasası değildi.

O halde durumu özetlersek, o gece gerçekten de burada bir hırsız vardı. Torold'un suçsuz olduğunun kanıtları pek çok. Domuz ayakları gerçektir ve atlardan birini sakatlamak üzere buraya dizilmişlerdi. O aşamaya kadar plan belki de beklendiğinden bile iyi gitmişti, çünkü iki arkadaşın birbirinden ayrılmasını sağlamış, böylece katil önce birini öldürüp, sonra ötekini beklemeye koyulmuştu.

Cadfael hemen kulübeye girmedir. Çevre de onu aynı derecede ilgilendiriyordu. Buralarda bir yerde, kulübenin epey uzağında, Torold içgüdülerine uyarak atları kaçmaya hazır biçimde bağlamıştı. Herhalde üçüncü şahıs da buralarda bir yere, muhtemelen ormanın daha içerisinde, bir at bekletmişti. Bu izleri bulmak mümkün olmalıydı, çünkü o geceden beri yağmur yağmamıştı. Ayrıca o zamandan bu yana herhalde ormanda çok fazla kişi de dolaşmamıştı. Shrewsbury sakinleri hâlâ mecbur kalmadıkça evlerinden dışarı çıkmıyorlar, kralın devriyeleri de daha hızlı at sürebilecekleri yolları tercih ediyorlardı.

Biraz zaman aldı ama, her iki yeri de buldu. Tek at kösteklenmiş ve otlamaya bırakılmıştı. İzler bunun iyi bir at olduğunu gösteriyordu, çünkü yağmurdan sonra her zaman biraz su kalan kurumuş bir çamur parçasındaki toynak izleri büyük ve iyi nallanmış bir

hayvana işaret ediyorlardı. İki atın birlikte bekledikleri nokta kulübenin batısında ve biraz uzakça, iyi gizlenmiş bir yerdi. Alçak bir dalda, atları bağlamak için kullanılan ip aceleyle çekildiğinde ağacın kabuğu soyulmuştu. Otların seyreldiği yerde de iki ayrı at izi fark edilebiliyordu.

Cadfael kulübeye girdi. Parlak gün ışığı rahat görmesini sağlıyordu ve kapı sonuna kadar açılınca içerisi bile aydınlanmıştı. Katil kurbanını burada beklemişti ve bazı izler bırakmış olmalıydı.

Ormanın güneş alan kenarlarından biçilen kışlık yemin kalıntıları sonbaharı beklemek üzere buraya istiflenmişti. Belli ki başlangıçta arka duvara düzenli bir yığın halinde yerleştirilen otlar, şimdi sanki kuvvetli bir rüzgâr dağıtmış gibi bütün toprak zemine yayılmıştı. Torold'un tahta parçasını kopardığı kırık yemlik, yan yatmış orada duruyordu. Kuru otların arasına bol miktarda kancalı, yapışkan yoğurt otu da karışmıştı. Kurumuş olsalarda hala kokuyorlardı. Bu Cadfael'e yalnızca Nick Faintree'yi öldüren sicimin onun boğazına batırdığı dal parçasını değil, aynı zamanda Torold'un omzundaki kötü yarayı düşündürdü. Bu yaraya pansuman yapmak için yoğurt otuna ihtiyacı vardı. Tarlaların kenarında arayacaktı bunu, oralarda herhalde bol miktarda bulunurdu. Geçen yılın ürününden kuru bir dalla insanın arkadaşının öldürülmesine dikkati çeken Tanrının yansız adaleti, bu yılın ürünüyle diğer arkadaşın yaralarının iyileştirilmesini sağlayabilirdi.

Kulübede, içerde göğüs göğse bir mücadele yürütüldüğünün kanıtları dışında fazla bir bilgi yoktu. Ama kapının arka tarafındaki pürtüklü tahtalara koyu mavi yünlü bir kumaştan birkaç tel iplik takılmıştı. Bi-

risi kesinlikle buraya saklanmış, kapıyı da kendine doğru çekmişti. Üzerinde küçük bir kan pıhtısı bulunan bir demet kuru yonca da vardı. Ama Cadfael otların içinde ne kadar arasa da katilin silahını bulamadı. Ya katil bunu bulmuş ve yanında götürmüştü, ya da sicim bulunamayacak bir köşeye girmişti. Cadfael dizlerinin üzerinde yemlikten kapıya kadar yeri taradı. Tam vazgeçip, ayağa kalkacağı sırada üstüne dayandığı eli sert ve keskin bir şeye rastladı. Cadfael şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu. Saman katmanlarının altında, yarı yarıya toprak zemine gömülmüş, sanki meraklı keşiflere acı vermek amacıyla oraya konulmuş bir domuz ayağına benzer bir şey vardı. Cadfael topuklarının üstüne çöktü ve bu nesneye ulaşır, yerinden çıkarana dek samanı dikkatle temizledi. Avucunu dolduran şey sert ve soğuktu, çamura bulanmıştı. Kapıdan gelen ışığa doğru tutulunca içinde minyatür bir güneş gibi sarı noktalar gözüktü.

Cadfael ayağa kalkıp, bulduğu şeyi iyice görebilmek için dışarı çıktı. Bu yaban elması kadar büyük, kaba kesimli bir mücevher, gümüş kaplama bir kartal pençesi tarafından kavranmış, koyu sarı bir topazdı. İnce işlenmiş pençe, kavradığı taşın altından kopmuştu. Bu mükemmel bir gümüş takının ucuydu. Bir broşun ucu olabilirdi, ama bunun için çok büyüktü. Hançer tepesi olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu iş için kullanılan bir bıçak değil, soylu birinin hançeriydi. Hançerin sapında belki de uçtaki büyük taşu uyacak bir dizi küçük topaz vardı. Bu kırık haliyle Cadfael'in avucunda sessiz, yontulmuş bir altın topa benziyordu.

Burada birisi can çekişirken kıvranmış, tırmalanmış, iki adam da ölümcül bir mücadele içinde yuvarlanmıştı. Bunlardan herhangi biri kalçası ve kıvranan

bir bedenin ağırlığıyla kabzayı sert toprak zemine saplamış, tepedeki mücevheri en ince noktasında kopartmış ve bunun hiç farkına varmamış olabilirdi.

Cadfael mücevheri dikkatle kemerindeki torbaya yerleştirdi ve yoğurt otu aramaya gitti. Ormanın kıyısında, güneşin ulaştığı yerlerde köşeli tarhlar halinde buldu bu ottan, torbasını doldurdu ve eteklerine bu kancalı bitkilerden düzinelercesi takılmış halde evin yolunu tuttu.

Godith tüm biraderler öğleden sonra işlerine dağılır dağılmaz oradan kaçtı ve dolaylı yollardan Gaye'in sonundaki değirmene yollandı. Yanına meyve bahçesinden bir miktar olgun erik ile fırından yeni çıkmış küçük bir somun ekmeğin yarısını ve Cadfael'in şarabından bir testi almıştı. Hastanın kısa sürede iştahı açılmıştı ve onun zevkle yiyip içmesi kızın hoşuna gidiyordu. Sanki zor durumda bulmuş olması ona adamın üzerinde özel bir hak sağlamıştı.

Torold giyinmiş halde çuvaldan yatağının üzerine oturmuş, sırtını duvarın sıcak tahtalarına dayamış, uzun bacaklarını rahatça uzatıp, ayak bileklerinde üst üste atmıştı. Kolları biraz kısa da gelse, üstlülle pantolon üstüne iyi oturmuştu. Yüzü hâlâ biraz beyazdı, ama gayet iyi gözüküyordu. Ancak yaralarının ağrısı ve acısı sürdüğünden, dikkatli hareket ediyordu. Üstlülüğü giymek için uğraşması kızın hoşuna gitmemişti. Bunu da söyledi açıkça.

"Omzunu zorlamamalısın, yene sokmak için uğraşmana gerek yoktu henüz. Eğer dinlendirmezsen, omuzun iyileşmez."

"Gayet iyiyim," dedi delikanlı, aklı başka yerde. "Ayrıca çok geçmeden yola çıkacaksam, biraz rahat-

sızlığa katlanmalıyım. Eminim iyi olacaktır.” Aklı kendi hastalıklarında değildi, başka konular onu düşündürüyordu. “Godric, bu sabah sormaya vaktim olmadı, senin Cadfael Birader Nick’in manastıra gömüldüğünü söyledi. Doğru mu bu?” Oğlan onların sözlerine güvenmemekten çok, böyle bir şeyin nasıl olabileceğine şaşıyordu. “Nasıl buldular ki onu?”

“Bu Cadfael Birader’in işiydi,” dedi Godith. Torold’un yanına oturup, olanları anlattı. “Orada olması gerekenden bir fazlası vardı. Farklı kişinin kim olduğunu buluncaya kadar Cadfael Birader’in içi rahat etmedi, başkasına da rahat vermedi. Kral bir cinayet işlendiğini biliyor ve bunun intikamının alınmasını istiyor. Eğer arkadaşının hakkını alacak birisi varsa, o da Cadfael Birader’dir.”

“O halde o kulübedeki her kimse, ona fazla zarar vermemişim ben, yalnızca birkaç dakika kendinden geçmiş. Ben de bundan korkuyordum. Adam sabah olmadan cesetten kurtulacak kadar sağlam ve kurnazdı.”

“Ama Cadfael Birader’i kandıracak kadar akıllı değildi. Her ruhun hesabı ayrı tutulmalı. Şimdi Nicholas hiç değilse kilisede kendi adına bir törenle, soyulu bir mezara gömülmüş oldu.”

“Orada, onursuz bir şekilde bırakılmadığına ya da diğerleriyle birlikte, meçhul birisi gibi gömülmediğine sevindim. Gerçi ötekiler de yoldaşlarımızdı ve böyle bir ölümü hak etmemişlerdi. Eğer kalsaydık, bizim de kaderimiz aynı olacaktı. Şayet yakalanırsam, gene sonum öyle olabilir. Öte yandan Kral Stephen kendi işini onun için yapan katilin peşine düşülmesini onaylıyor! Çılgın bir dünya bu!”

Godith de öyle düşünüyordu, ama gene de arada bir fark vardı: Kralın ölüm emri verdiği doksan dört

kişinin sorumluluğunu alırken, oysa kendi onayı olmadan, kalleşçe öldürülen doksan beşincinin suçunu kesinlikle reddetmesinde bir mantık bulunuyordu.

“Bu cinayetin işlenme biçiminden nefret etmiş ve buna suç ortağı yapılmasına öfkelenmiş. Ayrıca, seni kimsenin yakalayacağı yok,” dedi kesin bir ifadeyle. Bu arada üstlüğünün göğsünden çıkardığı erikleri battaniyenin üzerine koyuyordu. “Burada ekmekten daha tatlı bir şey var. Bir deneyin!”

Dostça oturup erikleri yediler. Çekirdekleri döşeme tahtasındaki bir delikten alttaki ırmağa atıyorlardı. Sonunda Torold, ciddi, “Hâlâ yapmam gereken bir görevim var,” dedi. “Şimdi bunu yalnız başıma yapmalıyım. Sen ve Cadfael Birader olmasaydınız, Godric, Tanrı bilir ne yapardım. Artık yola koyulup, sizlerden ayrılmalıyım. Bir daha sizi görme ihtimalim çok az. Benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım. Ama iyileşir iyileşmez gitmek zorundayım. Gitmem sizin için de iyi olacak, daha güvenlikte olacaksınız.”

“Kim, nerede güvenlikte ki?,” dedi Godith, olgun, mor bir eriği ısırırken. “Hiçbir yer güvenli değil.”

“Tehlikenin dereceleri var en azından. Benim de yapacak bir işim var ve şimdi bunu yapabilecek durumdayım.”

Godith döndü, ona uzun ve kaygılı bir bakış fırlattı. O ana kadar delikanlının gideceği gerçeğiyle yüz yüze kalacak kadar uzun vadeli düşünmemişti. O daha yeni keşfettiği bir şeydi ve şimdi, eğer yanlış anlamamışsa, onu gitmekle, ellerinden ve hayatından uzaklaşmakla tehdit ediyordu. Neyse ki Cadfael Birader gibi bir müttefiki vardı. Ustasından aldığı yetkiyle sertçe, “Tam iyileşmeden bir yere gitmeyi düşünüyorsan, bir daha düşün, hem de akıllıca düşün,” dedi, “Gitmene

izin verilinceye kadar burada kalacaksın. Bu iznin de bugün ya da yarın olmayacağını aklına koy!”

Torold ona şaşkınlık ve neşe içinde baktı, başını yeniden duvarın kaba tahtalarına yasladı ve kahkahayla güldü. “Mızrak oyunu sırasında düştüğüm zaman annem de tıpkı senin gibi konuşuyordu. Seni çok seviyorum, ama onu da seviyordum ve gene bildiğimi yaptım. Durumum yerinde, sağlığım iyi Godric ve seninkilerden önce bana verilen emirler var. Gitmek zorundayım. Benim yerimde senin gibi ateşli biri olsaydı çoktan çıkıp gitmişti.”

“Gitmezdim,” dedi kız öfkeyle. “Benim aklım başımda. Buradan bir silahın, bir atın olmadan kaçarsan, ne işe yararsın ki? Unuttun mu, peşinden koşanları şaşırtmak için atlarını serbest bırakmıştın, bize öyle anlattın! Ne kadar uzağa gidebilirsin? Ve FitzAlan senin bu budalalığına ne kadar teşekkür eder?” Burununu havaya kaldırıp, “Gerçi bunu konuşmaya gerek bile yok,” dedi, “çünkü buradan ırmağa kadar bile yürüyecek durumda değilsin. Buraya ilk kez geldiğin gibi, Cadfael Birader’in omzunda dönersin.”

“Öyle mi, küçük kuzenim Godric?” Torold’un gözleri haylazca parlıyordu. Onu heyecanlı heyecanlı, aşağılanma ve başarısızlıkla tehdit eden bu bacaksızın küstahlığı Torold’u hem eğlendirmiş, hem kızdırmış ve bir an için daha ciddi derterini unutturmuştu. “Sana o kadar zayıf mı görünüyorum?”

“Açlıktan ölmek üzere bir kedi gibi,” dedi kız ve bir erik çekirdeğini hırsıyla delikten aşağı attı. “On yaşında birisi senin sırtını yere getirebilir.”

“Öyle sanıyorsun değil mi?” Torold yana doğru döndü ve sağlam koluyla kızı belinden yakaladı. “Şimdi gösteririm ben sana Godric efendi, sağlam

olup olmadığımı!” Zevkten gülüyor, herkesin iyiliği için boyunun ölçüsünü alması gereken güvenilir bir arkadaşla itişip kakışırken adalelerinin yeniden gerildiğini neşeyle fark ediyordu. Oğlanın omuzlarını yere bastırmak için yaralı kolunu uzattı. Küstah afacan sırtüstü bastırılırken yalnızca küçük bir çığlık atmıştı. “Benim tek elim senin işini görmeye yeter de artar güzel oğlum!” diye böbürlendi Torold ve bunu göstermek üzere ağırlığının yarısını çekerek, sol elini göğsüne bastırdı.

O durumun farkına varıp, irkilerek elini çektiğinde, Godith de ona küfür edecek kadar nefes alma olanağı bulmuştu. Kız sağ elini öfkeyle kaldırdı ve delikanlının kulağına bir sille indirdi. Derin, meşum bir sessizlik içinde birbirlerinden ayrıldılar ve doğrulup çuvalların üzerine oturdular. Aralarında bir metreden fazla mesafe bırakmışlardı.

Uzun süre sessiz ve hareketsiz kaldılar. Başlarını dikkatle kaldırıp, yan gözle birbirlerine bakıncaya kadar bir dakikadan fazla zaman geçti. Kızın yavaş yavaş öfkeden suçlu bir ifadeye dönüşen profili narin, küstah ve son derece kadınsıydı; adam gerçekten güçsüz ve hasta olmasaydı, durumu anlamaması olanaksızdı. Yumuşak, kalın ses belli belirsiz bir cazibe, doğal bir hile oluşturunuyordu. Torold yanan kulağını ovuşturdu ve sonunda ihtiyatla sordu: “Neden bana söylemedin? Sana kötü davranmak istemedim, ama nasıl bilebilirdim?”

“Bilmene hiç gerek yoktu,” diye tersledi onu Godith, hâlâ kızgındı. “Sana söylendiği gibi davransaydın ya da arkadaşlarına nazik davranabilseydin...”

“Ama beni kışkırttın!” diye itiraz etti Torold. “Yalnızca erkek kardeşimle itişip kakışmak gibi bir

şeydi bu ve sen arandın.” Birden sordu: “Cadfael Birader biliyor mu?”

“Tabii biliyor! Cadfael Birader en azından erkek geyikle dişisini ayırabilecek yetenekte.”

Yeniden, daha uzun, kızgınlık, merak ve ihtiyat dolu bir sessizlik oldu. İki de kirpiklerinin altından birbirlerini incelemeye devam ettiler. Godith, bir kan lekesi görölüyor mu diye gizlice yaralı koldaki yene bakıyordu. Delikanlı ise onun yüzünün narin çizgilerine, öne çıkık dudağına, hâlâ alınmış olduğunu gösteren çatık kaşlarına...

Aynı anda iki alçak, ihtiyatlı ses istemeye istemeye sordu: “Seni incittim mi?”

Sonra aynı anda, kendi gülünçlüklerinin farkına varıp, gülmeye başladılar. Yabancılık duygusu tümüyle yok oldu, gülmekten bitkin halde birbirlerinin kollarına düştüler. Birbirlerine dokunurken gösterdikleri biraz abartılmış nezaket dışında ilişkilerini karmaşıklaştıracak hiçbir şey kalmamıştı.

En sonunda kız, “Ama o kolu öyle kullanmamalıydın,” diye azarladı onu. Delikanlı da kısaca, yanıt alma hakkından emin, sordu: “Kimsin sen? Böyle dolambaçlı bir işin içine nasıl düştün?”

Kız başını çevirip ona uzun uzun ve içten bir ifadeyle baktı. Bir daha ona güvenmeyeceği hiçbir konu olmayacaktı artık.

“Kent düşmeden önce beni Shrewsbury’den çıkarmakta çok geç kaldılar,” dedi. “Beni bir manastır hizmetkârı gibi göstermek biraz umutsuz bir girişimdi, ama başarabileceğime inanıyordum. Cadfael Birader dışında da kimse anlamadı. Sen de anlamamıştın, değil mi? Ben senin tarafında bir kaçağım, Torold. İkimiz aynı durumdayız. Adım Godith Adeney.”

“Gerçekten mi?” Torold, gözleri hayret ve sevinç dolu gülümsedi ona. “Sen Fulke Adeney’in kızı mısın? Tanrıya şükür! Biz de seni merak ediyorduk. Özellikle de Nick, seni tanıyordu çünkü... Seni şimdiye kadar görmemiştim, ama şimdi ben de...” Sarışın başını eğdi ve kızın az önce son eriği alan ve pek de temiz olmayan küçük elini öptü. “Godith hanım, emrinizde ve hizmetinizdeyim. Bu harika. Eğer bilseydim, size öykünün yalnızca yarısını değil, tümünü anlatırdım.”

“Şimdi anlat,” dedi Godith ve eriği cömertçe ikiye böldü, çekirdeği Severn’e gönderdi. Daha olgun yarırı oğlanın açık ağzına koyarak, fiilen onu bir an için susturdu. “Sonra,” dedi, “ben öykünün benim tarafımı anlatırım, böylece işe yarar bir bütün elde ederiz.”

Cadfael Birader döndüğünde doğruca değirmene gitmeyip, atölyesine uğradı, her şeyin yolunda olduğunu kontrol etti ve yoğurt otunu havanda döverek, yeşil ve pürüzsüz bir merhem yaptı. Sonra himayesindeki gençlere katılmak üzere yola çıktı. Değirmenin gölgesine ters bir yönden ulaşmaya dikkat etti ve bakan birisi var mı diye göz kulak kesildi. Zaman çok çabuk geçiyordu; bir saat sonra Godith ile birlikte akşam duası için geri gitmeleri gerekecekti.

Gençler onu ayak seslerinden tanımışlardı. İçeri girdiğinde yan yana, sırtlarını duvara dayamış oturuyorlar, beklentili gülümseyişlerle kapıya bakıyorlardı. Sanki sıradan ilişkiler ve sıradan dertlerden uzak, ama cömertçe Cadfael’e açık, ayrı bir dünyada yaşıyorlarmış gibi dingin bir havaları vardı. Cadfael bir bakışta onların arasında sır kalmadığını anlamıştı. Öylesine samimi, tereddütsüz bir kadın-erkek ilişkisi

içindeydiler ki, hiç soru sormaya gerek yoktu. Ama onlar hevesle ona anlatmayı bekliyorlardı.

“Cadfael Birader...” diye başladı Godith, neşeyle.

“Her şey sırasıyla,” dedi Cadfael kısaca. “Üstlüğü-nü ve gömleğini çıkarmasına yardım et ve bandajı yapış-tığı yere kadar aç. Bir yerde yapışacaktır, dostum, henüz tam iyileşmedin. Sonra bekle, ben yavaşça çıkarırım.”

Sesinde şaşkınlık ya da azarlama yoktu. Kız he-men ayaklandı, üstlüğü Torold’un yarasından sıyırdı, gömleğinin bağlarını açarak yaranın üstünden indir-di, yavaşça bandajın ucunu açtı ve rulo halinde sarma-ya başladı. Delikanlı ona yardımcı olmak için sağa so-la eğiliyordu, ama bakışları sürekli Godith’in yüzün-deydi. Kız da ancak oğlanın yarasıyla ilgilenmek ge-rektiğinde onun yüzünden bakışlarını ayırıyordu.

“Durum belli,” diye düşündü Cadfael filozofça, “anlaşılan Hugh Beringar sözlüsünü boşuna arıyor, eğer gerçekten arıyorsa.”

Sonra yüksek sesle, “Pekâlâ genç adam,” dedi. “Hem benim, hem kendin için bir iftihar vesilesisin, gördüğüm en iyi kapanan yara bu. Birinin senden ko-parmaya çalıştığı bu parça bedeninden ayrılmayacak, kolun ise bir ay kadar bir sürede yay bile tutabilecek. Ama yaranın izi yaşadığın sürece kalacak. Şimdi sıkı dur, bu yakabilir, ama inan bana, bu tür yaralar için bu en iyi merhemdir. Yırtilan kaslar iyileşirken acırlar, ama kesinlikle birbirlerine kaynayacaklar.”

“Acımıyor,” dedi Torold rüyada gibi. “Cadfael Birader...”

“Yaranı iyice bağlayıncaya kadar konuşma. Ondan sonra ikiniz de istediğiniz kadar konuşabilirsiniz.”

Gerçekten de Torold’a gömleği giydirilip, üstlü-ğü omzuna atıldıktan sonra konuşmaya başladılar.

Öyküyü, resmi bir törende, sanki bir dansta gibi elden ele geçirerek anlatıyorlar, birinin bıraktığı yerden diğeri başlıyordu. Yaptıklarını anlamadan ses tonlarını birbirlerine ayarlamışlarcasına, sesleri bile birbirine benzemişti. Henüz âşık olduklarını bilmiyorlardı. Masum gençler aynı taraftaki yoldaşlar olduklarını sanıyorlardı. Ama Cadfael'in yokluğunda olanların bu yalnızca önemsiz bölümüydü.

"Ben Torold'a kendi hakkımda her şeyi anlattım," dedi Godith, "o da bana bize daha önce söylemediği tek şeyi söyledi. Şimdi bunu size söylemek istiyor."

Torold kendisine sunulan bu açılışı memnunlukla kabul etti. "FitzAlan'ın hazinesini güvenli bir yere sakladım," dedi kısaca. "Hazine birbirine bağlı iki çift heybedeydi, yükümü hafifletmek için kılıcımı, kılıç kemerimi, hançerimi filan attım, ama bunları ırmak boyunca yüzdürdüm. Taş köprünün ilk kemerine ulaştım. Siz de benim kadar iyi bilirsiniz orayı. İlk iskele geniştir. Bir süre önce onun altında yüzen bir değirmen vardı ve palamarı hâlâ taşın içindeki bir halkaya bağlı duruyor. İnsan buna tutunup, biraz dinlenebilir. Ben de öyle yaptım. Sonra zinciri çektim, heybeleri buna bağladım ve suyun altına, görülmeyecek biçimde dibe bıraktım. Sonra da akıntıyla yarı ölü, yarı canlı Godith'in beni bulduğu yere sürüklendim." Kızdan Godith diye söz etmek ona güç gelmiyor, ad onun ağzından coşkulu bir biçimde çıkıyordu. "İşte umuyorum ve inanıyorum ki bütün o altınlar hâlâ Severn'de asılı duruyorlar, ta ki ben onları alıp, asıl sahiplerine verinceye kadar. Neyse ki sahibi yaşıyor ve bundan yararlanabilecek." Birden son bir endişe delikanlıyı sarstı: "Birisinin onu bulduğuna ilişkin bir laf çıkma-

dı, değil mi?” diye kaygıyla sordu. “Bulsalar bilirdik, değil mi?”

“Duyardık, hiç kuşkun olmasın! Hayır, kimse böyle bir balık aramadı. Neden orada arasınlar ki hazineyi? Ama onu fark edilmeden çıkarmak o kadar kolay olmayabilir. Bu konuda kafa kafaya verip, ne yapabileceğimizi düşünmemiz gerekir,” dedi Cadfael. “Şimdi, siz burada birbirinize bağlılık yemini ederken benim ne yaptığımı anlatayım.”

Fazla uzatmadı. “Her şey aynı senin anlattığın gibiydi. Hem senin, hem de düşmanın atlarının izlerini buldum. Onun tek atı varmış. Bu kendisi için hırsızlık yapan birisi, kralın kasasını doldurmaya çalışan bir fanatik değil. Sizin geçeceğiniz yola bol bol domuz ayağı serpmiş. Senin akrabaları kendi hayvanlarına zarar vermemesi için bunlardan birkaç tane bulup, toplamış. Kulübenin içindeki mücadelenin izleri açıkça görülüyor. Toprak zeminin içine batmış olarak da bunu buldum.” Torbasından kırık gümüş kaplama pençenin kavradığı, koyu sarı taşı çıkardı. Torold bunu alıp, merakla inceledi, ama belli ki tanımamıştı.

“Sence de bir hançer kabzasından mı kırılmış?”

“Seninki değil, öyle mi?”

“Benim mi?” Torold güldü. “Benim gibi yoksul bir vasal böylesine güzel bir silahı nereden bulsun? Hayır, benim benden önce büyükbabamın takındığı basit, eski bir kılıcım ve ona uygun, ağır kösele kılıflı bir hançerim vardı. Eğer bu kadar hafif olsaydı, onu kurtarmaya çalışırdım. Hayır, bu benim değil.”

“Faintree’nin de değil, öyle mi?”

Torold kararlılıkla başını salladı. “Böyle bir şeyi olsa, bilirdim. Nick ve ben aynı koşullardaydık ve üç yılı aşkın bir dostluğumuz vardı.” Başını kaldırıp, Cad-

fael Birader'in yüzüne baktı. "Şimdi belki de anlamlı olabilecek küçük bir şey hatırladım. Adamın elinden kurtulup, onu sersemlemiş olarak bıraktığımda, dövüştüğümüz yerde, samanın altında bir şeyin üstüne bastım, beni az daha düşüren, küçük ve sert bir şey. Sanırım bu olabilir. Onun muydu? Evet, onun olmalı! Yuvarlandığımız sırada yere çarpıp kırılmıştır."

"Hemen hemen kesinlikle onun. Ve bize ona götürecek tek şey bu," dedi Cadfael, taşı geri alıp, yenisinden torbasına saklarken. "Hiç kimse üstünden bir taş koptu diye böylesine güzel bir şeyi atmaz. Eğer hançeri bulursak, katili de bulmuş olacağız."

"Hem gitmek istiyorum, hem kalmak," dedi Torold sertçe. "Nick benim iyi dostumdu ve onun intikamını alan olmak isterdim. Ama benim görevim verilen emirlere uymak ve FitzAlan'ın mallarını sağ salim ona, Fransa'ya götürmek. Ayrıca," dedi dikkatle Cadfael'e bakarak, "Fulke Adeney'in kızını da yanımda götürmek ve sağ salim babasına teslim etmek. Eğer onu bana emanet edebilirsiniz."

"Ve bize yardım ederseniz," diye ekledi Godith, sınırsız bir güvenle.

"Onu sana emanet edebilirim," dedi Cadfael. "Elimden geldiğince ikinize de yardım edeceğim kesin. Çok basit bir konu! Tek yapmam gereken –ve Godith'in bunu benden isteyecek kadar kendine güvendiğini unutmama– hiç yoktan ve sütçü beygirleri bile altın fiyatına giderken, size iki iyi at sağlamam, gizlediğin hazineyi almam ve sizi kentten batıya, Galler'e doğru çıkarmam. Hiç önemsiz bir mesele! Azizler her gün çok daha zor işler yapıyorlar..."

Bu noktada birden dikildi ve eliyle sessiz durmalarını işaret etti. Kulaklarını dikip dinlerken ikinci

kez, açık kapının yakınlarında, hışırdayan anızın kıyısında, ihtiyatla yürüyen bir ayak sesi duydu.

Godith sessiz bir fısıltıyla, “Ne o?” diye sordu. Gözleri korkuyla açılmıştı.

“Bir şey değil,” dedi Cadfael alçak sesle. “Kulaklarım beni kandırıyor.” Sonra yüksek sesle, “Haydi, bizim akşam ayinine gitmemiz gerek. Geç kalmak olmaz,” dedi.

Torold onun sessiz buyruğunu kabul etti ve ses çıkarmadan gitmelerine izin verdi. Gerçekten de birisi dinliyorsa... Ama o bir şey duymamıştı, Cadfael bile emin gözüküyordu. Neden Godith’i telaşlandırsındı? Cadfael Birader onun buradaki en iyi koruyucusuydu ve bir kez manastır duvarları içine girince, gene güvenli bir yerde olacaktı. Torold’a gelince, o kendinden sorumluydu. Gene de bir kılıcı olsa daha mutlu olacaktı.

Cadfael Birader giysisinin bol koluna elini soktu ve aşınmış deri bir kılıfta uzun bir hançer çıkardı. Bunu sessizce Torold’un eline verdi. Genç adam hançeri hayretle aldı. Düşüncesine öylesine uygun bir yanıt almıştı ki, küçük bir mucize görmüş gibi saygıyla bakıyordu ona. Bıçağı kabzasından tutmuştu, kabzanın orta parçası yüzünün önündeydi ve onlar kapıyı arkalarından kapatarak dışarı çıktıklarında hâlâ hayret içinde bakmaktaydı. Cadfael bu görüntünün anısını, günbatımının taze, safran renkli havasına taşıdı. Bir zamanlar kendisi de elinde tuttuğu aynı kabzaya aynı kendinden geçmiş ifadeyle bakmış olmalıydı. Uzun yıllar önce dine bağlılık yeminini, haça benzer bu kabzanın üzerinde etmiş, sonra da hançer onunla birlikte Kudüs’e gitmiş ve on yıl onun yanında doğu denizlerinde dolaşmıştı. Bütün dünyevi şeylerle birlikte kılıcından vazge-

ip, mülkiyet duygusunu terk ettiği zaman bile bu hançeri saklamıştı. En sonunda ondan ayrılmak zamanı gelmişti ve bunu ihtiyacı olan ve hançerin onurunu yere düşürmeyecek birisine vermek en iyisiydi.

Değirmenin köşesini dönüp, su bendini aştıkları sırada çevresini çok dikkatle kontrol etti. Kulakları bir yaban hayvanı kadar hassastı. Konuşmalarının son birkaç dakikasına kadar dışardan ne bir fısıltı, ne de bir hışırtı duymuştu. Duyduğu şeyin de bir insanın ayak sesi olduğuna emin değildi, anızdan geçen küçük bir hayvan da olabilirdi. Gene de birisinin onları gözetlemesi durumunda ne olacağını düşünmeliydi. En kötü olasılıkta yalnızca son konuştukları duyulmuş olabilirdi. Ama bunlar da yeterli ipucu oluşturlardı. Hazineden söz edilmiş miydi? Evet, o bizzat kendisi ondan beklenen tek şeyin iki at bulmak, hazineyi yerinden almak ve onları Galler'e doğru yola çıkarmak olduğunu söylemişti. Hazinenin nerede olduğuna dair bir şey söylenmiş miydi? Hayır, o çok daha önceydi. Eğer varsa dinleyen biri, FitzAlan taraftarı bir kaçağın orada saklandığını, daha da kötüsü Adeney'in kızının manastıra sığındığını öğrenmiş olabilirdi.

Durum biraz fazla kızışıyordu. En iyisi delikanlı ata binecek kadar iyileştiğinde onları hemen göndermekti. Ama eğer bu akşam ve bu gece onları ele verecek bir girişim olmazsa, boşuna kaygılandığını anlayacaktı. Görünürde uzaktaki ırmak kıyısında, kendini işine vermiş, balık tutan bir oğlandan başkası yoktu.

Onun yanında uysal ve dikkatli biçimde yürüyen Godith, "Ne oldu?" diye sordu. "Biliyorum, seni hursuzsuz yapan bir şey oldu."

"Kafanı yoracağın bir şey yok," dedi Cadfael. "Yanılmışım. Her şey yolunda."

O anda gözünün ucundan ırmağa doğru, kızın Torold'u bulduğu çalıların ötesinde ani bir hareket fark etti. İnce, kıvrak bir beden kendisini tam gizleyemeyen yerden çıktı, doğruldu, tembelce gerindi ve eğri bir açıyla onların yürüdüğü patikaya doğru ilerledi. Hugh Beringar'ın adımları rastlantısal gibi planlanmıştı, ama tam anında adamı onların yanına getirdi. Yüzü sakin ve dostçaydı. Cadfael'e rastlamaktan mutlu görünüyor, yanındaki oğlana da şefkatle bakıyordu.

“Çok hoş bir akşam birader. Akşam duasına mı gidiyorsunuz? Ben de. Birlikte yürüyebilir miyiz?”

“Memnuniyetle,” dedi Cadfael içten bir tavırla. Godith'in omzuna dokundu, şifalı bitkileri ve pansuman malzemesini içine koyduğu çuval bezinden bohçayı eline tutuşturdu. “Sen koş, bunları yerine koy Godric, sonra diğer oğlanlarla birlikte akşam duasına gel. Hem beni yürümekten kurtarırsın, hem de hazırlamakta olduğum iksiri bir karıştırırsın. Hadi, çocuğum, koş.”

Godith bohçayı kucaklayıp, koştu. Atletik bir oğlan çocuğu gibi koşmaya özen gösteriyor, bir eliyle anızları tarayıp, hışırdatıyor, bir yandan da ısıklık çalıyordu. Genç adamın gözünden uzaklaşmaktan mutluydu. Onun gözleri ve aklı başka bir genç adamla doluydu.

“Çok yumuşak başlı bir delikanlı,” dedi Hugh Beringar iyi kalpli bir tavırla kızın koşuşunu seyrederken.

“İyi bir çocuk,” dedi Cadfael sakin. Sararıp, krem rengine dönüşmüş tarlada adımlarını Beringar'a uydurarak yürüyordu. “Bizimle bir yıl kalması için para verildi, ama kilisede kalacağını sanmam. Ama o zamana kadar okuma yazma, hesap öğrenip, şifalı otlar ve ilaçlar hakkında epey bilgi edinmiş olur. Bu da işine yarayacaktır. Bugün boşsunuz galiba, efendim?”

Hugh Beringar aynı sakinlikle, “Boş olmaktan çok, sizin beceri ve bilginize ihtiyacım var,” dedi. “Önce bahçenize baktım. Sizi orada bulamayınca bugün buradaki büyük bahçelerde ve meyve bahçesinde işiniz olabileceğini düşündüm. Ama sizi göremeyince, ırmağın kenarında oturup akşam güneşinden yararlanmaya karar verdim. Akşam duasına geleceğinizi biliyordum, ne var ki buranın ötesinde tarlalarınız olduğunu fark etmemiştim. Hasat tamamlandı mı?”

“Buradakiler tamam. Kısa süre sonra koyunlar anızda otlamaya başlayacak. Benden istediğiniz neydi efendim? Görevime uygun olarak size bir hizmette bulunabilirsem, bunu yaparım.”

“Dün sabah, Cadfael Birader, size bir isteğim olursa bunu düşünüp düşünmeyeceğinizi sormuştum. Siz de bana yaptığınız her şeyi tartıp biçtiğinizi söylemişsiniz. O zaman aklımdan geçen yalnızca bir tehlike söylentisiydi, ama şimdi bu bir gerçek. Kral Stephen’ın şimdiden gitme planları yaptığını ve ordusuna yiyecek içecek ile binek sağlama amacıyla olduğunu bir şekilde öğrendim. Shrewsbury kuşatması ona pahalıya mal oldu. Şimdi besleyecek daha çok ağız, at binecek daha çok adam var ortada. Bu durum genelde bilinmiyor. Yoksa pek çok kişi bundan kaçınmaya çalışırdı. Ben çalışıyorum,” diye kabul etti Beringar tasasızca. “Kral kentteki tüm evleri aramak için emir çıkarmak üzere. Depolardaki tüm hayvan yemi ve yiyeceklerin onda birine ordunun kullanımı için el konulacak. Ayrıca, halen ordunun ve garnizonun emrinde olmayan, bulunacak tüm –dikkatinizi çekerim, tüm– iyi atlara da. Sahibi kim olursa olsun. Manastır ahırları da bundan muaf kalmayacak.”

Cadfael bundan hiç hoşlanmamıştı. Fazlasıyla denk gelmişti bu. Bir yandan onun at ihtiyacına bir

ima yapıliyordu. Öte yandan bu, diğey yurttaşlardan önce böyle bir bilgiye sahip olan Hugh Beringar'ın başka yerlerdeki gelişmelerden de bilgisi olabileceğinin meşum bir işaretiydi. Bu genç adamın söylediğı ya da yaptığı hiçbir şey tam da göründüğü gibi olmayacak, ama ne oyun oynuyorsa, bu her zaman kendi oyunu olacaktı. Bu aşamada ona yanıt olarak ne kadar az şey söylene, o kadar iyiydi. İki kişi kendi oyunlarını oynayabilir ve belki de ikisi de yararlı sonuca ulaşabilirdi. Önce istediğini söylesindi. Kuşkusuz söyledikleri her açıdan gözden geçirilip, bilinen her teste tabi tutulmalıydı.

“Bu Başkeşiş Birader için kötü bir haber,” dedi Cadfael sakince.

“Benim için de kötü haber,” dedi Beringar kederli. “Çünkü manastır ahırlarında dört atım var. Kral bana bir görev verdikten sonra bunları kendim ve adamlarım için muhafaza etmeyi isteyebilirim, ama şu aşamada bu kesin değil. Belki izin verirler, belki vermezler. Sizinle açık konuşacağım, en iyi iki atımın kralın ordusuna alınmasına niyetim yok. Onları bu telaş bittinceye kadar buradan çıkarıp, Prestcote'un arama ekiplerinden kurtulabilecekleri gizli bir yere götürmek istiyorum.”

“Neden yalnızca ikisi?” diye sordu Cadfael safça. “Neden hepsini değil?”

“Hadi, bundan daha akıllı olduğunuzu biliyorum. Hiç atım olmadan burada olabilir miyim? Hiç at bulamadıkları takdirde hepsini aramaya girişirler. O zaman da kralın gözüne girme ihtimalim kalmaz. Ama iki yaşlı atı aldıklarında, daha fazla soru sormazlar. İkisini verebilirim. Cadfael Birader, ne denli güç ve riskli olursa olsun sizin her girişimi başaracak biri-

si olduğunuzu anlamak için burada birkaç gün kalmak yeterli.” Sesi sert ve ifadesiz, hatta itendi. Sanki sözlerinin ardında başka hiçbir anlam yoktu. “Başkeşiş kendi gücünün ötesinde bir sorunla karşılaştığında, size dönüyor. Ben de pratik yardımınız için size dönüyorum. Siz tüm civarı biliyorsunuz. Bu toplama işi bitinceye kadar atlarımı birkaç gün için saklayabileceğim güvenli bir yer var mı?”

Cadfael böylesine olasılık dışı bir öneri beklemiyordu, ama bu ona gökten inmiş nimet gibi geldi. Bundan kendi amaçları için yararlanmak konusunda fazla tereddüt etmedi. Eğer bu iki atın tedariki yaşam kurtaracak önemde olmasaydı bile, Beringar’ın vicdanı sızlamaksızın onu kullandığının farkındaydı, bu nedenle ona aynı şeyi yapmakta Cadfael de vicdan azabı ekmemeliydi. Hatta biraz daha öteye de gidiyordu çünkü Beringar’ın o anda Cadfael’in aklından geçenleri fazlasıyla bildiğini tahmin ediyordu. Cadfael’in de kendisinin, yani Beringar’ın aklından geçenler konusunda tahmin yapmasına itirazı yoktu. Her ikimiz de bir parça birbirimize mecburuz ve ikimizin de birbirimizin, nedenleri olmasa da, yöntemleri hakkında iyi bir fikri var. Bu adil bir savaş olacak. Gene de bu zarif yaratık Nicholas Faintree’nin katili olabilir. Çok farklı, amansız bir mücadele olacak. Bu arada, tesadüfi olsa da olmasa da bu koşullardan azami yararlanmaya bakalım.

“Evet,” dedi Cadfael. “Böyle bir yer biliyorum.”

Beringar ne ona bunun neresi olduğunu sordu, ne de bu yerin güvenli olacak kadar gizli ve uzak olup olmadığını sorguladı. Doğrudan, “Bu gece bana yolu gösterin,” dedi kısaca ve Cadfael’e gülümsedi. “Ya bu gece, ya da asla. Emir yarın kamuoyuna duyurulacak.

Eğer ikimiz sabahtan önce dönebilirsek, benimle gelin. Herkesten çok sizi tercih ederim.”

Cadfael araç ve yöntemleri düşündü. Yanıtının ne olacağını düşünmesine gerek yoktu.

“O halde atlarınızı akşam ayininden sonra St. Giles’e getirin. Ben son ayinden sonra size orada katılırım. O sırada artık karanlık olacak. Sizinle birlikte ata binerken görülmem doğru olmaz, ama siz kendi atlarınızı isterseniz akşam da dolaştırabilirsiniz.”

“Tamam,” dedi Beringar memnun. “Nerede orası? Hiç ırmağı geçmemiz gerekecek mi?”

“Hayır, dere bile geçilmeyecek. Pulley’in ötesinde, Uzun Orman’da bir yer. Manastırın orada bir çiftlik evi ve ahırları vardı. Ama zaman böyle karışık olduğundan koyun ve sığırlarımızı oradan geri getirdik, yalnızca iki görevlimiz kalıyor evde. Oranın hemen hemen terk edildiği bilindiğinden, kimse orada bir şey aramaz. Görevliler ise benim dediğime güvenirler.”

“St. Giles yolumuzun üstünde mi?” St. Giles, Foregate’in doğu ucunda manastıra ait küçük bir kiliseydi.

“Öyle. Önce güneye, Sutton’a gideceğiz, sonra batıya doğru ormanın içine gireceğiz. Kısa yoldan üç milden fazla yürümemiz gerekli. Atlar olmadan bir mil kadar kısadır yol.”

“Sanırım bacaklarım bu mesafeye dayanır,” dedi Beringar sahte bir tevazuyla. “O halde son duadan sonra St. Giles’da.” Sonra da başka bir laf etmeden Cadfael’in yanından ayrıldı, hızlı adımlarla arayı açtı, çünkü o sırada Aline Siward evinin kapısından çıkıp, kiliseye gitmek üzere manastırın girişine yöneliyordu. Çok gitmemişti ki, Beringar kızın yanına vardı. Kız başını kaldırıp, güvenle ona gülümsedi. Hiçbir numarası olmayan birisi, ama gururu ve sağduyusu da yok

demek değil bu; oysa, hakkında iyi ya da kötü başka ne söylenirse söylensin, yılan kadar hilek r bu genç adamı görünce bir  i ek gibi açıyor. Acaba, diye düşündü Cadfael, heyecanlı heyecanlı konuşarak önünde yürüyen gençlere bakıp, bu adamın lehine bir işaret mi? Yoksa yalnızca kızın saflığına mı? şimdiye kadar kaç masum genç kadın kara yürekli kötüye kanmış, kaç kara yürekli ve katil adam masum genç kadınlara gönülden bağlanmış, bir tek bu sapık şefkatte kendi tabiatına aykırı davranmıştı.

Kilisede Godith'i görmek Cadfael'i neşelendirdi. O kimsenin budalas  değildi. Orada oğlanların arasında, birilerini dirseğiyle dürtüyor, kimilerine bir şeyler fisıldıyordu. Mavi gözleri Cadfael'e hızlı, soru dolu bir bakış fırlattı. Keşiş de ona yatıştırıcı bir baş sallama ve gülümsemeyle yanıt verdi. Bu güvencesi sağlam temellere dayanmıyordu, ama bir şekilde bunu sağlayacaktı. Aline çok hoştu, ama onun kızı Godith'di. Kız ona Rum kayıkçı kız Arianna'yı anımsatıyordu. Etekleri dizinin üstüne bağlanmış, bukleli kısa saçlarıyla uzun k reğine dayanmış, suyun ötesinden ona seslenen Arianna'yı...

Neyse! O tarihte genç Torold'un daha ulaşmadığı bir yaştaydı. Bu işler gençlere g reydi. Bu arada o son duadan sonra St. Giles'da olmaya bakmalıydı.

VII

Sutton'dan geçip girdikleri Uzun Orman'ın on beş mil karelik kısmı, fundalık tepeler dışında, çok sık ağaçlarla kaplıydı ve el değmemiştı. Birden geçmişine, atla yaptığı gece yolculuklarına ve umutsuz pusulara dönmüş gibiydi. Bir zamanlar bunlar neredeyse can sıkıcı olacak kadar alıştığı şeylerdi, ama şimdi bu yaşlı haliyle daha fazla heyecan istemiyordu. Bindığı at soylu, hareketli ve büyüktü; belki yirmi yıldır böyle bir hayvana binmemiştı. Bu ona geçmiş günleri, soylu ve maceracı arkadaşların tüm yorgunluk ve yoklukları zevkli hale getirdiğı zamanları anımsatıyordu.

Hugh Beringar, bir kez işlek yollardan ayrılıp, ağaçların ve gece gölgelerinin içine girdikten sonra, yeryüzündeki tüm kaygılarını unutmuş gibiydi. Yol arkadaşının ihanetinden korkmadığı açıktı. Hatta zaman geçirmek için sohbet ediyor, Cadfael Birader'in manastır dışındaki geçmişini ve bu orman kadar iyi bildiğı ülkeleri öğrenmek istiyordu.

“Demek o kadar yıl dünyada yaşadınız, o kadar çok şey gördünüz ve hiç evlenmeyi düşünmediniz? Üstelik dünyanın yarısı da kadın diyorlar!” Ses tonu uçarı, tembel ve hafifçe alaycıydı, ama gerçekten soruyor ve yanıt bekliyordu.

“Bir kez evlenmeyi düşündüm,” dedi Cadfael samimi. “Bu Haçlı Seferine çıkmadan önceydi. Çok da güzel bir kadındı, ama gereğı söylemek gerekirse doğuda onu unuttum, batıda da o beni unuttu. Çok uzun süre uzaklarda kalmıştım, beklemekten vazgeçip, başka birisiyle evlendi. Haksız da değil.”

“Onu bir daha hiç gördünüz mü?”

“Hayır, hiç. Şimdi torunları olmuştur, umarım ona iyi davranırlar. İyi bir kadındı Richildis.”

“Ama doğuda da kadınlar var ve siz de genç bir haçlıydınız. Merak etmemek elde değil,” dedi Beringar hülyalı.

“O halde merak edin. Ben de sizi merak ediyorum,” dedi Cadfael ılımlı bir sesle. “Hiç biri diğeri için yabancı olmayan insanlar tanıdınız mı?”

Ağaçlar arasından hafif bir ışık pırıltısı gözük-tü. Cadfael çiftlikteki biraderlerin saz mumu yakıp, zar atarak geç saate kadar oturduklarını tahmin etti. Neden olmasın? Burada can sıkıntısı sonsuz olma-lıydı. Onlar bu namuslu biraderlerin hayatına biraz renk katacaklardı, biraderlerin de buna sevinecekleri kuşkusuzdu.

Görevlilerin beklenmedik birisinin yaklaşımına karşı uyanık oldukları az sonra kanıtlandı ve her ikisi de ihtiyatlı ve hazır durumda kapıda belirdiler. Elli beş yaşındaki Anselm Birader, kendi yaşındaki bir meşe ağacı kadar iri yarı ve adaleliydi, elinde uzun bir sopa sallıyordu. Fransız kökenli olan, ama İngiltere’de doğan Louis Birader ufak tefek ve kıvraktı. Bu ısı-sız yerde bıçak taşıyor ve onu kullanmasını iyi biliyor-du. İkisi de her şeye hazır, yüzleri sakin, gözleri dik-katli öne çıktılar, ama Cadfael Birader’i görünce yüz-lerine bir gülümseme yayıldı.

“Ha, sen misin yaşlı yoldaş? Tanıdık bir yüz gör-mek büyük zevk, ama seni gecenin yarısında bekle-miyorduk doğrusu. Yarına kadar kalacak mısın? Gö-revin nerede?” Beringar’a ölçülü bir merakla bakıyor, ama manastır yasalarının kralın yasalarından daha güçlü olduğu bu yerde, onunla ilgilenmeyi Cadfael’e bırakıyorlardı.

“Görevimiz burada, size,” dedi Cadfael attan inerken. “Bu bey şu atlara birkaç gün için barınak sağlamanızı ve gözden uzak tutmanızı istiyor.” Böyle- si atların sahibinin onlardan ayrılmak istememesini gayet iyi anlayacak olan bu iki kişiden gerçek nedeni saklamaya gerek yoktu. “Orduya yük taşımak için at topluyorlar. Bu atlara uygun bir yaşam değil bu. Daha iyi biçimde hizmet vermek üzere geride tutulacaklar.”

Anselm Birader Beringar’ın atını takdirle gözden geçirirken, hayvanın boynunu sevgiyle okşadı. “Bu ahır böyle bir güzeli görelî epey oldu. Herhangi bir at geleli çok oldu zaten. Tek istisna ziyarete geldiğinde başkeşiş yardımcısı Robert’in katırı, o da çok seyrek geliyor artık. Aslında geri çağrılmayı bekliyoruz. Bura- sı daha fazla elde tutmaya gerek olmayacak kadar tec- rit edilmiş, işe yaramaz bir yer. Evet, güzel oğlum sana ve arkadaşına oda vereceğiz. Eğer egzersiz için ara sıra binmeme izin verirsiniz, beyim, daha da seviniriz.”

“Seni bile rahatça taşıyabilir sanırım,” dedi Be- ringar dostça. “Atları benden ve Cadfael Birader’den başka hiç kimseye teslim etmeyin.”

“Anlaşıldı. Burada kimse görmez onları.” Görev- liler atları boş ahıra götürürken, sıkıcı yaşamlarında bir değişiklik olmasından ve Beringar’ın onların hiz- metlerine karşı gösterdiği cömertlikten memnun- lardı. “Sırf zevk için de bakardık onlara,” dedi Louis Birader açık yüreklilikle. “Ben bir zamanlar Glouces- ter Kontu Robert’in evinde seyistim. Derisi parlak, yü- rüyüşü iyi, güzel bir atı çok severim.”

Cadfael ve Hugh Beringar yaya olarak yola koyul- dular. Cadfael, “Sizi götüreceğim yoldan en fazla bir saat sürer,” dedi. “Patikanın bazı yerlerini at geçmeye- cek kadar ot bürümüş, ama ben yolu iyi biliyorum, Fo-

regate'in oraya çıkıyor. Değirmenin ötesinde dereyi geçeceğiz, eğer paçalarınızı ıslatmaya razıysanız, manastıra bahçe tarafından, kimse fark etmeden gireriz.”

Beringar, yüzü tümüyle sakın, ama ciddiyetle, “Benimle bir oyun oynadığınızı düşünüyorum,” dedi. “Beni ormanda kaybetmeyi ya da değirmenin çarkında boğmayı mı planlıyorsunuz?”

“Bunları başaracağımı sanmıyorum. Hayır, göreceğiniz gibi bu son derece dostça bir yürüyüş olacak. Sanırım buna değecek de.”

Gariptir ki, her ikisi de ötekinin kendisini kullandığını bildikleri halde, hiç kişisel hırsı olmayan bu keşiş ile sınırsız ihtirasları olan atak genç adam gerçekten de hoş bir gece yolculuğu yaptılar. Beringar muhtemelen Cadfael'in neden ona yardım etmeye hazır olduğu bulmacasını çözmeye çalışıyor, Cadfael de neden Beringar'ın onu işbirliği yapmaya davet ettiğini anlamaya uğraşıyordu. Bu önemli değildi, aralarındaki yarışmayı daha da ilginç kılıyordu. Kimin kazanacağı ve mücadeleden üstün çıkacağı henüz belli değildi.

Dar orman patikasında yürüyen iki adam aşağı yukarı aynı boydaydı, ama Cadfael iri yapılı ve cüsseli, Beringar ise ince ve çevikti. Cadfael'i dikkatle takip ediyordu ve dalların arasından süzülen yıldız ışığının birazcık hafiflettiği karanlıktan rahatsız olmuş gözükmüyordu. Neşeli bir sesle gevezelik ediyordu.

“Kral bu kez daha güçlü olarak yeniden Gloucester'in topraklarına gitmek istiyor. Adam ve at arayışı bundan. Birkaç gün içinde harekete geçeceği kesin.”

“Siz de onunla mı gideceksiniz?” Adam konuşmak istiyorsa, neden onu teşvik etmesindi? Kuşkusuz söyleyeceği her şey hesaplı olacaktı, ama er ya da geç bir hesap hatası yapabilirdi.

“Bu krala bağılı. İnanır mısınız, Cadfael Birader, adam bana güvenmiyor. Aslına bakarsanız, ben topraklarımın olduğu bu yerde görevlendirilmek isterim. Cesa-
ret ettiğim ölçüde gayretli oldum. Aynı suratı sürekli gör-
menin çok kötü etkisi olur, hiç huzurda gözükmemek
ise ölümcüldür. Hassas bir değerlendirme sorunu.”

“Bence,” dedi Cadfael, “sizin oldukça güvenile-
bilir bir değerlendirme yeteneğiniz var. İşte dereye
geldik, sesini duyuyor musunuz?” Su azalmış ve dere
yatağı daralmıştı, ama insanın ayağını ıslatmadan ba-
sıp geçeceği taşlar da vardı. Beringar mesafeyi gözüyle
ölçtükten sonra, Cadfael’in yorumunu haklı çıkara-
cak, iyi dengeli bir atlayışla dereyi geçti.

“Öyle mi diyorsunuz?” diye bıraktıkları yerden
sürdürdü genç adam, adımlarını onunkine uydurarak.
“Benim değerlendirme yeteneğimin yüksek olduğunu
mu düşünüyorsunuz? Yalnızca risk ve avantajları mı,
yoksa örneğin erkek –ve kadınları da mı?”

“Bana sırlarınızı anlattığınıza göre,” dedi Cadfa-
el, “erkekleri değerlendirme yeteneğinizi sorgulaya-
mam. Eğer bundan kuşku duysaydım, herhalde itiraf
etmezdim.”

“Ya kadınlar?” Şimdi açık tarlalarda daha rahat
yürüyorlardı.

“Bence kadınlar sizden sakınsalar iyi ederler. Pe-
ki, kralın maiyetinde gelecek sefer dışında ne gibi de-
dikodular var? FitzAlan ile Adeney’in görüldüğüne
ilişkin yeni bir haber yok mu?”

“Yok, artık olmaz da,” dedi Beringar hemen.
“Şanslıydılar, buna üzülmedim. Şimdi her neredeler-
se, Fransa’ya çok yaklaştırlardır.”

Söylediklerinden kuşku duymaya gerek yoktu.
Yapmak istediği neyse, bunu yalan değil, doğru şeyler

söyleyerek yapmaya çalışıyordu. Yani Godith'in huzuru açısından haberler hâlâ iyiydi ve babasıyla Stephen'in intikamı arasındaki mesafe arttıkça her gün daha iyi olacaktı. Şimdi Godith ve Torold için kaçış yolunda iyi konumlanmış iki mükemmel at vardı. Bunlar da Cadfael istediğinde hayvanları verecek iki güçlü kuvvetli biraderin korumasındaydılar. İlk adım başarıyla atılmıştı. Artık heybeler ırmaktan alınıp, gençler yola çıkarılmalıydı. Pek basit bir konu değildi bu, ama olanaksız da değildi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Beringar, "Şimdi nerede olduğumuzu anladım," dedi. Derenin men-dereslerinin çevrelediği bir millik alanı enine geçmişlerdi. Yeniden dere kıyısındaydılar. Öte tarafta yıldızlar bezelye tarlalarını beyaza bulamıştı. Onların da ötesinde bahçeler ve manastır binaları vardı. "Sizde karanlıkta bile kırları iyi bilecek bir duyu var. Önden gidin, çukursuz bir geçiş yeri bulacağınıza da eminim."

Cadfael yalnızca cüppesinin eteğini kaldırdı, sandallarından başka ıslanacak bir şeyi yoktu. Suyaya girdiği nokta, Godith'in ağaçlar, çalılar ve şifalı otlar bahçesinin duvarlarının üstünden ancak görünen alçak damlı kulübesinin tam karşısındaydı. Beringar çizmelerini, pantolonunu çıkarmadan onu izledi. Su dize kadar geliyordu, ama belli ki Beringar buna aldırmamaktaydı. Cadfael adamın ne denli düzenli ve dikkatli yürüdüğünü, adımlarının neredeyse hiç dalga yaratmadığını gözledi. Delikanlı yaban hayvanlarının tüm içgüdülerine sahipti ve gece de gündüz kadar uyanıktı. Manastıra yaklaşıncı, kurularına basıp da hışırdatmamak için bezelye saplarının çevresinden dolaştı.

“Doğal bir komplocu,” dedi Cadfael sesli düşünerek. Bunu yapabilmesi aralarında düşmanca da olsa sıkı bir bağ olduğunun kanıtıydı.

Beringar birden bir gülümsemeyle aydınlanan yüzünü ona çevirdi. “Eh, komplocu komplocuyu tanıır,” dedi. Sessizce fısıldayıp, gene de söylediklerini birbirlerine duyurmaya alışmışlardı. “Size söylemeyi unuttuğum, etrafta dolaşan bir söylentiye hatırladım. Birkaç gün önce gece vakti Fitzalan’ın vasallarından biri olduğu söylenen birisi kovalanmış ve ırmağa kaçmış. Bir okçunun onu sol omzunun arkasından, belki de kalbinden vurduğunu söylüyorlar. Her durumda suya dalmış, Atcham yakınlarında bir yerde cesedi karaya vurabilir. Ertesi gün onun olduğu kesin, sürücüsüz, iyi bir binek atı bulmuşlar.”

“Öyle mi?,” dedi Cadfael, duruma hafifçe şaşarak. “Burada rahat konuşabilirsiniz, şifalı otlar bahçemde gece vakti kimse dolaşmaz. Benim hazırladığım ilaçlara bakmak için garip zamanlarda kalkmama da alışkırlar.”

“Bu işi sizin oğlan yapmaz mı?” diye sordu Beringar safça.

“Yatakhanedan kaçan bir oğlan çok geçmeden buna pişman olur,” dedi Cadfael Birader. “Burada, beyim, çocuklarımıza sandığınızdan daha iyi bakarız.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Keşiş olmuş eski askerler gece ayazına çıkabilirler, ama gençlerin korunması gerekir.” Sesi bal gibi tatlı ve akıcıydı. “Size atlarla ilgili şu şeyi anlatıyordum... Bir iki gün sonra, inanır mısınız, bağırsız, eyeri hâlâ sırtında, kentin kuzeyindeki çayırlarda otlayan bir binek atı daha bulmuşlar. Saldırı olduğunda kaleden bir güvenlik görevlisinin, Adeney’in kızını saklandığı yerden alıp,

Shrewsbury kuşatmasının dışına götürmek üzere gönderildiğini düşünüyorlar. Bu girişimin,” dedi alçak sesle, “başarısız kaldığını, görevlinin onu kurtarmak için ırmağa atladığını sanıyorlar. Kız hâlâ kayıp ve hâlâ buralarda bir yerde saklandığı düşünülüyor. Onu arayacaklardır Cadfael Birader, şimdi onu daha da sıkı arayacaklardır.”

O sırada iç bahçenin kenarına gelmişlerdi. Hugh Beringar neredeyse sessiz bir “İyi geceler” diledi ve konuk evine doğru bir gölge gibi kayboldu.

Cadfael Birader gecenin geri kalan bölümünde uyumadan önce uzun uzun düşündü. Düşündükçe, birisinin gerçekten de değirmene, içeride konuşulan son cümleleri duyacak kadar sessizce yaklaştığına daha çok ikna oldu. O kişi, hiç kuşkusuz Hugh Beringar’dı. Ne denli sessizce hareket ettiğini, hareketlerini içgüdüsel olarak koşullara uyarladığını kanıtlamış, ikisini birbirinin sırdaşı yapacak bir yolculuk önermişti. Ayrıca kuşku ve endişe yaratmak, belki de akılsızca bir davranışa yol açmak amacıyla bir dizi örtülü imada bulunmuştu. Gerçi Cadfael’in böyle bir davranışla onu memnun etmeye hiç niyeti yoktu. Dinleyen kişinin orada uzun süre durduğunu sanmıyordu. Ama bizzat Cadfael’in söylediği son şeyler, onun iki at bulmayı, gizli hazineyi yerinden almayı ve Torold’u “kız” ile birlikte yola çıkarmayı planladığını açığa vuruyordu. Eğer Beringar bir saniye önce kapıya gelmişse, kızın adını da duymuş olmalıydı. Ama o olmadan da kuşkulandığı kesindi. O halde kendi en iyi atlarıyla, her an ele verebileceği, ama henüz vermediği kaçaklarla ve Cadfael Birader’le ne gibi bir oyun oynuyordu? Yalnızca genç bir adamın yakalanması ve aslında bir

kin duymadığı bir kızın kullanılmasından daha iyi ve daha büyük bir ödöl elde etmek... Beringar gibi bir adam tek vuruşta her şeyi, Torold'u, Godith'i ve hazineni almak için kumar oynamayı ve riske girmeyi tercih edebilirdi. Daha önce de başarısız kalan, salt kendi çıkarına girişiminde olduğu gibi mi? Yoksa kralın çıkarı ve lütfu için mi? Gerçekten de sınırsız olasılıkları olan bir genç adamdı o.

Cadfael uyumadan önce uzun süre onu düşündü. En azından bir şey çok açıktı. Eğer Beringar, Cadfael'in hazineni olduğu yerden almaya hemen hemen söz verdiğini biliyorsa, bu noktadan sonra Cadfael'i gözünün önünden ayırmayacaktı, çünkü hazinenin yerine ulaşmak için ona ihtiyacı vardı. Uykuya daldığında umut dolu bir şafak ışımaya başlamıştı. Çan sesi onu sabah ayini için uyandırdığında sanki yalnızca bir dakika geçmiş gibi geldi Cadfael'e.

Kahvaltıdan sonra Cadfael bahçede Godith'e, "Bugün her şeyi her zamanki gibi yap, önce Aşai Rabbanî ayinine, sonra dersine git. Yemekten sonra biraz bahçede çalışıp, ilaçlarla ilgilen, ama daha sonra akşam ayinine kadar, çevreyi kollayıp, eski değirmene gidebilirsin. Ben olmadan Torold'un yarasına pansuman yapabilir misin? Bugün orada gözükmemem gerek."

"Tabii ki yaparım," dedi rahatça kız. "Nasıl yapıldığını gördüm, şimdi otları da tanıyorum... Eğer dün birisi, o, bizi gözetlediyse ve bugün gelirse, ne olacak?" Cadfael kıza geceki geziyi kısaca anlatmıştı. Bunun ne anlama gelebileceği kızı hem yüreklendirmiş, hem de korkutmuştu.

"Gelmeyecek," dedi Cadfael kendinden emin. "Eğer her şey yolunda giderse, bugün ben neredey-

sem, o orada olacak. Onun için senin benden uzak durmanı istiyorum ve onun için rahat nefes alabilirsin. Ayrıca bu gece geç saatte, her şey düşündüğüm gibi gelişirse, senin ve Torold'un benim için yapmanızı istediğim bir şey var. Akşam duasına gittiğimizde, sana evet ya da hayır diyeceğim. Eğer evet dersem, tek diyeceğim de bu olacak, yapman gereken şey şu..."

Kız bütün anlattıklarını dikkatli bir sessizlik içinde dinledi ve başıyla anladığını işaret etti. "Evet, değirmenin duvarına dayalı sandalı gördüm. Evet, bahçenin başladığı yerde, köprünün ucuna doğru olan çalı kümesini biliyorum... Evet, Torold ve ben birlikte tabii ki onu yapabiliriz!"

"Emin oluncaya kadar bekleyin," diye uyardı onu Cadfael. "Şimdi önce ayine, sonra dersine acele et. Mümkün olduğunca diğer oğlanlar gibi görün ve korkma. Korkacak bir şey olursa, bunu önceden öğrenmeyi planlıyorum ve hemen yanına gelirim."

Cadfael'in düşündüklerinin bir bölümü kısa sürede doğru çıktı. O pazar, manastırda çok faal olmayı bir görev bildi. Tüm ayinlere katıldı, şu ya da bu iş için kapıcı kulübesi ile konuk evi, başkeşişin lojmanı, revir, bahçeler arasında gitti, geldi. Gittiği her yerde de, Hugh Beringar gözden uzak olmadı ve dikkati çekmeden de olsa varlığını hissettirdi. Genç adam daha önce hiç bu kadar sürekli kilisede olmamış, Aline olmadığı halde dua edenlerin arasına katılmamıştı. Cadfael hınzırca, bakalım, diye düşündü, kız kiliseye geldiği zaman da onu başka yere çekip, alanı diğer talip için boş bırakmayı başarabilecek miyim? Çünkü Aline kesinlikle Aşai Rabbani ayinine gelecekti ve Cadfael kapıcı kulübesine yaptığı son seferde, barışçıl kilise kıyafetlerini giymiş olan Adam Courcelle'in kızla hiz-

metçisinin kaldığı küçük evin kapısına yaklaştığını görmüştü.

Cadfael'in Aşai Rabbani ayinine katılmaması vaki değildi, ama bu kez kendisine haklı bir gerekçe icat etti. Cadfael'in ilaç konusundaki becerisi kentte iyi bilinir, insanlar çoğu kez ondan yardım ve tavsiye isterlerdi. Başkeşiş Heribert bu tür talepleri hoş karşılar, şifalı otlar görevlisini onlara yardıma gönderirdi. Foregate civarında, St. Giles yakınlarında Cadfael'in zaman zaman bir deri sorunu nedeniyle ilgilendiği bir çocuk vardı. Gerçi çocuk giderek iyileşiyordu ve bugün ziyaret edilmesi için acil bir ihtiyaç yoktu, ama Cadfael bunu gerekli gördüğünde kimse ona itiraz edemezdi.

Manastırın kapısında içeri girmekte olan Aline Siward ve Adam Courcelle ile karşılaştı. Kızın yanakları hafifçe kızarmıştı, belli ki kavalyesinden hoşnutsuz değildi, ama belki kralın subayının ona büyük bir ilgi göstermesinden ve onun da –bu kez kesinlikle zevkten– kızarmış olmasından biraz utanıyordu. Eğer Aline artık âdet olduğu üzere orada Beringar ile karşılaşacağını sanıyorsa, bu kez yanılmıştı. Bu kızı rahatlatmış mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğratmıştı, belli değildi. Beringar ortalıklarda yoktu.

Cadfael durumdan memnun, kesin kanıt, diye düşündü ve acele etmeden tıbbi ziyaretine yollandı. Beringar gözetleme işinde son derece ihtiyatlıydı. Ancak Cadfael dönüş yolundayken gözüktü. Diğer atlarından birini gezdiriyor, bir yandan da şen şakrak ısıklık çalıyordu Cadfael'in karşısına çıktığında.

Cadfael'i, sanki bundan daha beklenmedik ve daha hoş bir karşılaşma olamazmış gibi neşeyle selamladı. "Cadfael Birader, pazar sabahınızı dışarıda mı geçiriyorsunuz?"

Cadfael büyük bir ciddiyetle ona görevini anlattı ve sonuçların iyi olduğunu bildirdi.

Beringar göz kırparak, “Becerilerinizin kapsamı sınırsız,” dedi. “Dünkü ağır iş gününden sonra rahat bir uyku uyuduğunuzu umarım.”

“Beynim bir süre aşırı çalıştı,” dedi Cadfael, “ama iyi uyudum. Gördüğüm kadarıyla hâlâ binecek bir atınız var.”

“Ya, burada hatalıydım. Emir pazar günü verilse bile, bu kutsal gün sona erinceye kadar harekete geçmeyeceklerini düşünmeliydim. Yarın siz de göreceksiniz.” Doğru söylediğine, edindiği bilgiden emin olduğuna kuşku yoktu. “Çok derinlemesine bir arama yapacaklar.” Cadfael onun yalnızca at ve yiyecekten söz etmediğini anlamıştı. “Kral Stephen kilise ve piskoposlarla ilişkileri konusunda biraz rahatsız. Onun pazar günü bekleyeceğini tahmin etmeliydim. Daha da iyi, bize bir gün daha süre sağlıyor bu. Bu gece masum insanlar gibi herkesin gözü önünde evde oturabiliriz. Değil mi Cadfael?” Sonra güldü , eğilip eliyle Cadfael’in omzuna vurdu ve topuklarını atının böğrüne bastırıp, atı hızla St. Giles’a doğru sürdü.

Gene de yemekten sonra Cadfael yemekhaneden çıktığında, Beringar karşıdaki konuk salonunun kapısında idi. Kayıtsız gibi gözükse de, görüş alanı içindeki hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. Cadfael onu peşinden avluya sürükledi, orada güneşe oturdu ve Godith’in gözetimden uzaklaştığına emin oluncaya kadar uyukladı. Uyandığında bile, kızın gittiğinden emin olmak ve sonuçları düşünmek üzere bir süre daha orada oturdu.

Her hareketinin bizzat Beringar tarafından çok yakından izlendiğine şüphe yoktu. Bu tür işleri silahlı

adamlarına ya diğer tutacağı insanları havale etmiyor, kendisi yapıyor, muhtemelen bundan zevk de alıyordu. Eğer Aline'i bir saat için bile Courcelle'e bırakmaya hazırsa, yaptığı işe azami önem verdiği kesindi. Cadfael, amacına, yani FitzAlan'ın hazinesine ulaşmanın aracı olarak beni seçti diye düşündü. İzleme amansız olacak. Pekalâ! Demek bundan kurtuluş yok. Yapılacak tek şey bundan yararlanmak.

O halde gözetleyeni fazla yorma, planlanan faaliyetlerden de çok önceden haberi olmasına izin verme. O seni sürekli tahminde bulunmaya zorluyor, şimdi sen onu kuşkuda bırak.

Böylece şifalı otlar bölümüne gidip, bütün öğleden sonra, akşam ayini için kiliseye gitme zamanı gelinceye kadar fermente olan ya da yeni hazırladığı preparatlarıyla ilgilendi. Beringar'ın nereye saklandığını düşünmeye zaman harcamadı. Böylesine hareketli birisi için bu nöbetin son derece sıkıcı olduğunu umuyordu.

Courcelle ya gökten inmiş bu fırsatı ziyan etmemek için bir yere gitmemiş, ya da akşam duası için geri dönmüştü. Kolunda mahcup ve düşünceli bir Aline ile geldi kiliseye. Bahçeden gelmekte olan Cadfael Birader'i görünce durdu ve içten bir selam verdi.

"Sizi son karşılaştığımızdan daha iyi koşullarda görmek pek hoş, birader. Umarım bir daha öyle göreviniz olmasın. En azından Aline ve siz birlikte, son derece çirkin olacak bir işi biraz düzelttiniz. Keşke majestelerini manastırınıza karşı yumuşatmanın bir yolunu bulabilsem. Başkeşiş onun barış teklifini hemen kabul etmediği için biraz kinli ona karşı."

"Daha birçokları aynı hatayı yaptı," dedi Cadfael filozofça. "Kuşkusuz bu da geçecektir."

“Sanırım. Ama majesteleri henüz manastıra kente tanıdığından başka ayrıcalık tanımayı düşünmüyor. Eğer kapıda durdurmak istediğim bazı emirleri duvarlarınızın içinde de uygulamak zorunda kalırsam, bunu istemeyerek yaptığımı, ama başka çarem olmadığını anlayacağınızı umarım.”

Cadfael, onun yarınki istila için önceden özür dilediğini düşündü. Demek tahmin ettiğim gibi doğru bu. Pis işin yapılması da ona verilmiş. Adam önceden bundan hoşlanmadığını ve mümkün olsa kaçınacağını ima ediyor. Belki de işe duyduğu tiksinimeyi kadının hatırı için biraz abartıyor.

“Eğer bu olursa,” dedi yumuşak bir ifadeyle, “tarikatımızın tüm mensuplarının, sizin herhangi bir asker gibi yapmanız gerekeni yaptığınızı anlayacaklarına eminim. Sizi ayıplayacaklarından korkmanıza gerek yok.”

“Ben de aynı şeyi defalarca söyledim Adam’a,” dedi Aline heyecanla ve adamı küçük adıyla çağırdığını fark ettiği için kıpkırmızı oldu. Belki de bu ilk kez oluyordu. “Ama bir türlü ikna olmuyor. Hayır, Adam, doğru bu –sen hiç kabahatin olmayan bir şey için kendini suçluyorsun– sanki Giles’ı sen öldürmüşsün gibi, biliyorsun bu doğru değil. Hatta Flamanları bile suçlayabilir miyim? Onlar da emir kuluydu. Böylesi korkunç zamanlarda insanın yapabileceği tek şey kendi vicdanına göre yolunu seçmek ve ne olursa olsun bunun sonuçlarına katlanmaktır.”

“İster iyi zamanlar olsun, ister kötü,” dedi Cadfael anlamlı anlamlı, “insan asla bundan daha fazlasını ya da iyisini yapamaz. Bu fırsatı bulmuşken, hanımefendi, size bana emanet ettiğiniz sadakayı ne yaptığımı anlatayım. Hepsini dağıttım ve bunlardan üç yok-

sul, ihtiyaç içinde insan yararlandı. Adlarını sormadı-
ğım bu üç talihsiz için lütfen bir dua okuyun, çünkü
eminim onlar da size dua ediyorlar.”

Cadfael kızın Courcelle’in kolunda kiliseye giri-
şini seyrederken, onun kesinlikle dua okuyacağını dü-
şündü. Yaşamının bu bunalımlı döneminde, kimsesiz
kaldığı, kendisine kalan mirası kralın hizmetine sun-
duğu bir anda, kızın dünya ile manastır arasında ciddi
tereddüt içinde olduğunu tahmin ediyordu. Kendisi
olgunluk çağında manastırı seçmişti, ama tüm yüre-
ğiyle kızın dünyayı seçmesini istiyordu. Mümkünse
de şimdi çevresinde olandan daha çekici, gençliğini
yaşayabileceği bir dünyayı.

Biraderlerin arasında yerini almaya giderken,
kendi köşesine doğru yönelen Godith ile karşılaştı.
Kız pırıl pırıl gözleriyle ona soru soruyordu. Cadfael
yavaşça, “Evet!,” dedi. “Söylediklerimi aynen yap.”

Şimdi önemli olan akşamın geri kalan bölümün-
de Beringar’ı Godith’in hareket alanından farklı yerle-
re çekmekti. Cadfael’in yaptıkları izlenmeli, Go-
dith’in yaptıkları gizli kalmalıydı. Her zamanki akşam
programına aynen uyarak bu yapılamazdı. Akşam ye-
meği her zaman kısa bir yemektir. Yemekhaneden ık-
tıklarında Beringar mutlaka onları görebileceği bir
yerde olacaktı. Bu günün işlerinden biri, papaz evinde
azizlerin hayatından bölümler okumaktır, ama Cadfa-
el’in daha önce de buna katılmadığı olmuştu. Bugün
de aynı şeyi yaparak, gizli izleyicisini önce revire sü-
rükledi. Burada yaşlı, eklemleri deforme olmuş Regi-
nald Birader’e kısa bir ziyarette bulundu. Sonra baş-
keşişin şifalı bitkiler bölümünden uzak, kapıcı kulü-
besinden daha da uzak olan kendi bahçesinin ucuna

yollandı. Godith o sırada Çıraklarla birlikte gittiği akşam dersinden çıkmış olacaktı ve kulübe, şıfalı otlar bölümü ve kapı arasında herhangi bir yerde görülebilir-di. Bu nedenle Beringar'ın ilgisinin, Cadfael'in yaptığı iş başkeşişin gl ve karanfillerinden solmuş çiçekleri ayıklamak olsa bile, ona yoğunlaştırılması temel nemdeydi. Cadfael bu aşamada hareketlerinin gözlenip gözlenmediğini artık ancak arada bir kontrol eder olmuştu. Bunun rnek bir sabırla süreceğine kesinlikle emindi. İzleme gün boyunca pek sıkı değildi, bir eylemlilik beklenmiyordu, ama Cadfael hünerli bir rakipti ve tam da beklenmedik anda bir davranışta bulunabilirdi. Gene de esas hareket karanlık bastıktan sonra olacaktı.

Son dua bittikten sonra, havanın güzel olduğu akşamlarda biraderler yatmaya gitmeden önce avluda ya da bahçelerde kısa bir gezinti yaparlardı. O sırada artık ortalık tümüyle kararmıştı ve Cadfael Godith'in çoktan olması gereken yere gittiğinden, Torold'un onun yanında olduğundan emindi. Gene de biraz daha oyalanıp, diğerleriyle yatakhaneye gitmeye karar verdi. Buradan ister gece kiliseye inmek için kullanılan merdivenden, isterse dış merdivenden çıksın, büyük avlunun karşı tarafında, konuk salonunun olduğu yerde nöbet tutan birisi, fazla güçlük çekmeden onun izini sürebilirdi.

Cadfael gece merdivenini ve kilisenin açık olan kuzey kapısını seçti ve kk Meryem kilisesi ile papaz evinin doğu ucundan dolaşıp, avluyu geçerek, bahçelere yürüdü. Peşindeki gölge için arkasına bakmasına ya da kulak vermesine gerek yoktu, onun orada olduğunu, karanlıkta epeyce geride, acelesiz hareket ettiğini, ama kendisini gözden kaçırmadığını biliyordu. Gece

oldukça karanlıktı, ama gözler kısa sürede buna alıştıyordu ve Beringar'ın karanlıkta nasıl güvenle hareket ettiğinin farkındaydı. Kendisinin, bir gece önce yaptıkları gibi dere geçidinden geçeceğini tahmin edecekti. Ne denli yetkili olursa olsun, gizli bir işe giden birisi kapıdaki bekçinin önünden geçmezdi.

Cadfael dereyi geçtikten sonra, Beringar'ın peşinde olduğundan emin olmak için durakladı. Suyun ritmindeki kesintiler çok hafifti, ama Cadfael bunları duydu ve rahatladı. Şimdi ırmakla birleştiği yerin yakınına kadar bu kıyından dereyi izleyecekti. Orada küçük bir yaya köprüsü vardı. Shrewsbury'ye giden taş köprü ise bundan bir adım mesafedeydi. Yolu geçip, yokuştan ana manastır bahçelerine doğru indiğinde, köprünün ilk kemerinin gölgesine girmişti bile ve bir zamanlar yüzen değirmenin bağlı olduğu yerdeki anaforun parıltılarını görebiliyordu. Taş rıhtımın altındaki bu köşede çalılar sıkı. Böylesi güç ulaşılan meyilli bir araziye ekmek için temizlemeye değmezdi. Eğik, küçük salkım söğütlerin yaprakları suda hafifçe sallanıyorlardı. Bunların dallarının altındaki çalılar altı kişiyi bile gizleyebilirdi.

Sandal orada, suyun içindeydi ve eğik dallardan birine bağlanmıştı, ama kolayca karaya taşınabilirdi, dallardan yapılmış ve deriyle kaplanmıştı. Bu kez sandalın her zaman olduğu gibi sahile çekilip, ters yatırılmamış olması için iyi bir neden vardı. Cadfael sandalın içinde, değirmenden getirilen bir iki çuvala konulmuş, sert bir yığın olduğunu umuyordu. Onun bir şey taşırken görülmesi olmazdı. Çok önceden elinin boş olduğunun fark edildiğini düşünüyordu.

Sandala atlayıp, palamarı çözdü. Torba oradaydı ve hafifçe ucundan kaldırdığında, yeterince ağır gözü-

küyordu. Uzun kürekle sandalı ilk kemerin altından akıntıya doğru ittiğinde, yokuşun biraz yukarısında, çalıların kenarına sinmiş biraz daha koyu bir gölgenin hafif hareketini fark etti.

Sonunda inanılmaz derecede kolay olmuştu. Hugh Beringar'ın gözleri ne denli keskin olursa olsun, köprünün altında olan biten her şeyi tüm ayrıntılarıyla seçemezdi. Kulağı ne denli keskin olursa olsun, duyacağı şey yalnızca taşa sürtünerek çekilen ve ucunda büyükçe bir ağırlık olan bir zincirin şakırtısı, sudan yeni çıkarılan bir şeyin üzerinden damlayan suların sıçraması, sonra da aşağı inen zincirin sesiydi. Zaten olan da buydu. Ama Cadfael'in elleri, aynı ağırlığın hâla zincire bağlı olduğunu ve yalnızca sandala saklanan yığının, taş çıkıntısına su damlamasını sağlamak için, şöyle bir Severn'e batırılıp, çıkarıldığını gizlemek amacıyla, zincirin inişini yavaşlatıp, sessizleştirdi. Bundan sonraki bölüm daha riskli olabilirdi, çünkü Beringar'ın aklından geçenleri doğru hesapladığından emin değildi. Gerek Cadfael Birader'in, gerekse diğerlerinin yaşamı onun insan karakterini değerlendirme yetisine bağlıydı.

Ama şimdiye kadar her şey gayet iyi gitmişti. Hafif tekneyi dikkatle sahile yanaştırdı. Biraz yukarıdaki çevik bir gölge daha yukarıya çekildi. Cadfael onun, kendisini hangi yolu seçerse orada izlemek üzere yolun kenarında gizlice beklediğini tahmin etti. Ama adamın yolun hangisi olduğunu şimdiden bildiğine bahse girebilirdi. Sandalı hızla, ama sağlamca bağladı yeniden. Hız, dikkati çekmemeye çalışmak gibi bu geceki oyununun bir parçasıydı. İhtiyatla yola doğru tırmandı ve bir an sanki dikkati çekmeden karşıya geçebileceğine emin olmak için karanlık gökyüzünün

önünde hareketsiz durduğunda, izleyicinin onun omzunun üstünde taşıdığı çıkının biçimini seçmemesi olanaksızdı.

Sessizce ve çabucak karşıya geçti ve geldiği yoldan geri döndü. Irmaktan sonra dereyi izleyip, geçidi geçti ve yalnızca bir gece önce Beringar ile birlikte yürüdüğü tarlalara ve ormana girdi. Neyse ki çıkın, güya olması gereken şey kadar ağır değildi, ama ya Torold ya da Godith ona inandırıcı bir hacim ve ağırlık vermeye çalışmışlardı. Hem de, diye düşündü Cadfael kederle, yaşlı bir keşişin dört milden fazla taşıması için gereğinden de fazla. Geceleri acımasızca kısalıyordu. Hele gençleri görece güven içinde olacakları bir yere yollasın, hiçbir ayine kalkmayıp, uyuyacak, sonra da bunun kefaretni yerine getirecekti.

Şimdi her şey tahmin konusuydu. Beringar onun nereye gittiğini anladığını düşünecek, biraz da kuşku kalıntısıyla zamanından önce geri dönecek ve her şeyi mahvedecek miydi? Hayır! Cadfael ile ilgili olarak hiçbir şeyi veri almazdı o. Kendi gözleriyle bu yükün nereye saklandığını ve Cadfael'in eli boş işine döndüğünü görmeden içi rahat etmezdi. Ama acaba onun yolunu kesme ihtimali olabilir miydi? Ama niye yapsındı bunu? Bunu yapsa yükü kendisi taşımak zorunda kalacaktı, oysa ihtiyar sersemin biri onu atlarının gizlendiği yere götürüyordu ve oradan bunu kolayca başka yere taşıyabilirdi.

Resim şimdi Cadfael'in beyinde, hem de en kötü biçimiyle, şekilleniyordu. Eğer Beringar hazineye sahip olmak için Nicholas Faintree'yi öldürmüştü, o zaman şimdi amacı yalnızca o zaman yapamadığını yapmak değil, ancak o girişimden sonra ortaya çıkan, daha da öte bir şeyi gerçekleştirmekti. Cadfael Bira-

der'in hem atları hem de hazineyi uygun bir yere saklamasına izin vererek, birincil amacını güvenceye almıştı, ama buna ek olarak eğer Cadfael'in kaçakları gizlice aynı noktaya getirmesini beklerse –ve belli ki buna niyetleniyordu– o zaman Beringar ilk cinayetinin tek tanığını ortadan kaldırıp, eski nişanlısını da babasını yakalamak üzere rehin alabilirdi. Bu Kral Stephen'a gerçekten büyük bir armağan olacaktı! Kralın gözünde yeri sağlamlaşacak, suçu ebediyen örtbas olacaktı.

Tabii bu en kötüsüydü. Ama olasılıklar çok fazlaydı. Çünkü Beringar Faintree'nin ölümünde suçsuz olabilirdi, belki de o şimdi nerede olduğunu öğrendiği FitzAlan'ın hazinesinin peşindeydi. Zengin olma planlarında yaşlı bir keşiş hiç sorun değildi. Ama belki de başka bir biçimde çıkar sağlamayı tercih edip, krala yaranmaya çalışabilirdi. Bu durumda Cadfael şimdiden ağrıyan omuzlarında taşıdığı şu baş belasını atların bulunduğu çiftliğe bıraktıktan sonra, fazla yaşayabilirdi. Bu düşünce onu üzmemekten çok, heyecanlandırmıştı, bakalım dedi kendi kendine, göreceğiz!

Cadfael derenin menderesini geçip ormana girdiğinde durdu, derin bir iç çekerek yükünü omzundan indirdi ve üstüne oturdu. Görünüşte dinleniyor, aslında başka bir adamın durduğuna, ama dinlenmeyip, hazır beklediğine ilişkin seslere kulak veriyordu. Bu sesler çok hafifti, ama Cadfael duydu ve memnun oldu. Genç adam oradaydı, yorulmak bilmeyen, soğukkanlı, tam bir maceracı. Gözünün önünde esmer, alaycı, çatık kaşları kahkahaya hazır bir yüz canlandı. Artık gecenin nasıl sona ereceğinden oldukça emindi. Şansı biraz yaver giderse –sonra kendini eleştirip düzeltti, Tanrının inayetiyle– sabah duasına yetişebilirdi.

Çiftlik evine vardığında hiç ışıık görmedi, ama ayak sesleri Louis Birader'i bir elinde çamdan bir meşale, öteki elinde hançeriyle, tümüyle uyanık ve tehlikeli biçimde dışarı çıkarmaya yetti.

Cadfael ona bir Tanrı selamı verdi ve oh çekerek yükünü indirdi. Bir dahaki sefere Torold'u gördüğünde ona diyeceğini biliyordu! Bunu bir sonraki sefer başka birisi ya da başka bir şey taşıyabilirdi. "İçeri girip, kapıyı kapatalım."

"Memnuniyetle," dedi Louis Birader ve onu içeri buyur edip, dediğini yaptı.

Cadfael on beş dakika kadar sonra geri dönerken çok dikkatle dinlemesine rağmen, onu izleyen, tehdit oluşturan bir şey duymadı. Hugh Beringar onu gizlendiği yerden çiftlik evine girerken gözlemiş, belki yükünü bırakıp çıkıncaya kadar da beklemiş, sonra ait olduğu geceye karışarak, kendinden memnun manastıra dönmüştü. Cadfael de tüm tedbiri elden bırakıp, aynı şeyi yaptı. Şimdi nerede durduğundan emindi. Sabah duası için çan çaldığında o da yata Khanenin diğer sakinleriyle birlikte, şükranlarını sunmak için gece merdiveninden kiliseye gitmeye hazırды.

VIII

Ağustos ayının o pazartesi sabahı, şafaktan önce, kralın subayları Shrewsbury'den çıkan tüm yolları kapamak amacıyla her yere küçük ekipler yerleştirmişlerdi. Kentin surları içinde de başka ekipler sistemli biçimde sokakları gezerek, tüm evleri aramaya hazır bekliyorlardı. Kuşkusuz arama çok ayrıntılı olacak ve at ve yiyecek toplanacaktı, ama havada bundan fazla bir şey vardı.

Prestcote tüm soruşturmayı tamamladıktan sonra krala rapor verirken, "Her şey kızın yakında bir yerde saklandığına işaret ediyor," diye ısrar etmişti. "Serbest dolaşırken bulduğumuz atın FitzAlan'ın ahırlarından olduğu biliniyor. Severn ırmağına kadar kovalanan gencin, henüz bulunamayan bir arkadaşı olduğu da kesin. Kız yalnız başına fazla uzağa gitmiş olamaz. Bütün danışmanlarınız Majestelerinin onu yakalama fırsatını kaçırmamaları gerektiğinde görüş birliği içindeler. Adeney onu kurtarmak için mutlaka geri gelecektir, başka çocuğu yok. Hatta FitzAlan'ın, kızın öldürülmesi utancını taşımaktansa, geri dönmeyi kabul etmesi bile mümkün olabilir."

"Ölmek mi?" Kral ürkütücü biçimde diklendi. "Benim kızı öldürtme ihtimalim var mı? Kızın ölmesinden söz eden kim?"

"Buradan bakıldığında böyle bir konudan söz etmek gülünç gözükabilir," dedi Prestcote sertçe bir ifadeyle, "ama daha iyi haberler bekleyen endişeli bir baba bu mümkün gelebilir. Kuşkusuz kıza zarar vermeyeceksinizdir. Kızın babasını, hatta FitzAlan'ı yakalarsanız da zarar vermenize gerek yok. Ama majesteleri onların imparatoriçenin hizmetine ulaşmalarını

önlemek için her olasılığı değerlendirmelidir. Artık bu Shrewsbury'nin intikamı sorunu değil, kendi kuvvetlerinizi muhafaza edip; düşmaninkileri zayıflatmak için makul bir önlemdir.”

Stephen fazla hevesli olmayan bir sesle, “Bu doğru,” diye kabul etti. Öfke ve nefreti yatışmış, her zamanki iyi huylu, hatta tembel tabiatı öne geçmişti. “Kızın bu biçimde kullanılmasından bile hoşlandığıma emin değilim.” Genç Beringar’a kralın gözüne girmek istiyorsa nişanlısını bulmasını buyurduğunu, ama genç adamın zaman zaman saygıyla huzura katıl- sa da, ateşli bir araştırma yürüttüğüne ilişkin bir kanıt sunmadığını anımsadı. Belki de, diye düşündü kral, o tarihte aklından geçenleri benden daha iyi anlamıştı.

“Kıza bir zarar gelmesine gerek yok. Majesteleri de onun babasının bayrağı altındaki güçlerle savaşmak zorunda kalmayacaktır. Eğer bu birlikleri düşmandan koparabilirseniz, hem kendinizi büyük bir zahmetten, hem de bazı askerlerinizi ölümden kurtarmış olacaksınız. Böyle bir fırsatı ihmal edemeyiz.”

Kral bunun doğru bir tavsiye olduğunu biliyordu. Bulunan her silah kullanılmalıydı. Adeney de tutuklandıktan sonra, uygun bir hapishanede rahatça vakit geçirebilirdi.

“Pekalâ”, dedi. “Aramaya başlayın ve hiçbir ayırtıyı ihmal etmeyin.”

Hazırlıklar gerçekten ayrıntılıydı. Adam Courcelle manastıra kendi adamları ve bir Flaman birliğiyle geldi. Willem Ten Heyt kentten çıkmaya çalışan her atlıyı sorgulayıp, her arabayı aramak üzere St. Giles’da bir güvenlik noktası oluştururken, yaveri tüm patikalara ve ırmağın tüm geçiş noktalarına nöbetçiler dikti. Courcelle kibar, ama sert bir tavırla manastı-

rın kapıcı kulübesine el koydu ve kapıların tüm giriş çıkışlara kapatılmasını emretti. O sırada sabah ibadetine yirmi dakika vardı ve gün ağarmıştı. Çok az gürültü yapılmıştı, ama başkeşiş yardımcısı Robert yatakhaneden, kendi odasının baktığı kapıcı kulübesindeki olağandışı hareketliliği ve huzursuzluğu sezmış, aceleyle ne olup bittiğini öğrenmeye çıkmıştı.

Courcelle ona, kimseyi kandırmayan bir reverans yaptı. Sonra da saygıyla, herkesin sahip olduğunu bildiği bazı hakları kullanmak için izin istedi. Gene de bu nezaket görüntüsü başkeşiş yardımcısının öfkesini azaltmıştı.

“Efendim, majesteleri Kral Stephen bana sizden manastırınızda her yere özgürce ve düzenli biçimde girebilme hakkı, Majestelerinin ihtiyacı için stoklarınızın onda birini ve halen majestelerinin görevlileri için kullanılmayan bütün atları istememi emretti. Ayrıca Majestelerine ihanet eden Fulke Adeney’in, hâlâ Shrewsbury’de saklandığı sanılan kızı Godith’i her yerde aramam emredildi.”

Başkeşiş yardımcısı Robert ince, ak kaşlarını kaldırdı ve uzun, soylu burnunun üzerinden baktı. “Herhalde bizim bölgemizde böyle birisini bulmayı ummuyorsunuz? Onun kalabileceği tek yer olan konuk evinde böyle birisinin olmadığına sizi temin ederim.”

“Burada bunun yalnızca bir formalite olduğunda haklısınız,” dedi Courcelle, “ama bana emir verildi, bu nedenle bir konuta ötekinden farklı davranamam.”

Konuşmalarını sessiz ve ihtiyatlı biraz ötede bekleyen kilise dışı hizmetkârlar ile mahmur ve ürkmüş birkaç öğrenci oğlan da dinliyordu. Çırakların sorumlusu gelip oğlanları odalarına gönderdi, sonra da kendisi orada kalıp, dinlemeye başladı.

Başkeşiş yardımcısı takdir edilecek bir serinkanlılıkla, “Durumun bir an önce başkeşişe bildirilmesi gerek,” dedi ve doğruca Courcelle’i Başkeşiş Heribert’in odasına götürdü. Onların ardından Flamanlar kapıları kapatıp, nöbetçiler dikiyorlardı. Sonra da samanlık ve ahırlarla ilgileneceklerdi.

Peş peşe iki gecedir geç yatmış olan Cadfael Birader, işgalin ilk aşaması boyunca derin bir uykundaydı. Ancak sabah duası çanı çalınca uyandı. Artık hızla giyinip, diğer biraderlerle birlikte kiliseye gitmekten başka bir şey yapmak için çok geçti. Ancak fisıltıları duyup, kapalı kapıları, aylak aylak dolaşan Flamanları, ürkmüş ve kocaman gözlü oğlanları görüp, ahırın önündeki avludan nal seslerini duyduğu zaman bu kez gelişmelerin arkasında kaldığını, inisiyatifi elinden kaçırdığını anladı. Kilisedeki ürkmüş ve endişeli gençlerin arasında Godith’i göremedi. Ayin bitip, serbest kalır kalmaz, doğruca şifalı bitkiler bölümündeki kulübeye yollandı. Kulübenin kapısı kilitsiz ve açıktı. Kuruyan bitkiler, havanlar ve şişeler gayet düzenli dizilmişlerdi. Sıranın üzerindeki battaniyeler kaldırılmış, onların yerine masumca bir sepet yeni toplanmış lavanta ve bir iki şişe konulmuştu. Ne kulübede, ne bahçelerde, ne dere kenarındaki bezelye tarlalarında Godith’den iz yoktu. Bezelye tarlasında bir kenarda, ambarlardaki samanın yanına taşınmayı bekleyen büyük, sapsarı kuru sap yığınları duruyordu. Geceyi ya bu beyazımsı yığının ya da tersine çevrilmiş küçük sandalın altında geçiren, çuvala sarılmış ve muhtemelen ırmak suyundan nemlenmiş büyük çıkın hiçbir yerde görülüyordu. Sandal, FitzAlan’ın hazinesi ve Godith ortadan yok olmuşlardı. Şimdi üstüne kalan büyük sorumluluktan huzursuz olan Godith, sabah

ayininden biraz önce uyanmış, kimseyi uyandırmadan bekçi kulübesinde ne olduğunu anlamak üzere dışarı çıkmıştı. Her şey hızla ve sessizce yapılırsa da, manastırın terbiyeli sükûnetine ters, alışılmadık sesler ve ortalıktaki hareketlilik kızı rahatsız etmişti. Tam duvarlarla çevrili bahçeden çıkacakken, atlarından inip, kapıları kapatan Flamanları ve başkeşiş yardımcısına doğru yürüyen Courcelle'i görmüştü. Adından böyle soğukkanlı söz edilmesi onu olduğu yere çivilemişti. Eğer burada bile ayrıntılı bir arama yapacaklarsa, onu kesinlikle bulurlardı. Diğer oğlanlarla birlikte tüm düşman gözlerin önünde sorgulandığı zaman, oyununu sürdürmesi olanaksızdı. Eğer onu bulurlarsa, arama alanını genişletip, ondaki emaneti de bulabilirlerdi. Ayrıca Cadfael Birader ile Torold'u da koruması gerekti. Torold onun hazineyle eve döndüğünü gördükten sonra, uysalca değirmenine geri dönmüştü. Dün gece onun kendisiyle kalmasını isteyecekti neredeyse, ama şimdi onunla bu şafak hareketi arasında boylu boyunca Gaye ırmağının uzanmasında memnundu. Delikanlının arkasında orman vardı ve işaretleri kısa sürede kavrayıp, ortadan kaybolacak kadar da hızlı duyulara sahipti.

Önceki gece neşeli, maceralı, her nedense tarif edilmez güzellikte bir rüya gibi geçmişti. Cadfael gölgesini köprüden uzaklaştırmaya kadar nefeslerini tutarak saklanmışlar, sonra küçük sandalın ipini çözmüşler, heybeleri sudan çıkarmışlar, onları Cadfael'in kine benzer bir çıkın yapmak için kuru çuvallara sarmışlardı. Elleri birlikte, fazla ses çıkarmasın diye, zinciri taştan uzak tutmuşlardı. Sonra da sandalla dereye kadar olan kısa mesafeyi aşip, bezelye tarlalarına gelmişlerdi. Cadfael sandalı da saklamalarını söyle-

mişti, çünkü eğer fırsat çıkarsa yarın ona ihtiyaçları olacaktı. Dün geceki macera bir rüya, bu sabah ise uyanıştı ve sandala şimdi, şu anda ihtiyacı vardı.

Talimat almak için Cadfael Birader'e ulaşma umudu yoktu. Emanet bir an önce buradan uzaklaştırılmalıydı. Kapıdan çıkamayacağı da açıktı. Ona ne yapmasını söyleyecek kimse yoktu, şimdi her şey onun omuzlarındaydı. Neyse ki, Flamanların ahır, samanlık ve depolar yağmalanıncaya kadar bahçelere dalma olasılığı azdı ve biraz zamanı vardı.

Hızla kulübeye döndü, battaniyelerini katlayıp, onları bir sıra kavanoz ve havanın arkasına sakladı, yatağın çarşafını kaldırdı, onu sanki bir rafmış gibi düzenledi, kapıyı sonuna kadar açık bıraktı. Sonra sap yığınlarına gitti ve sandalla çuvala sarılı çıkını gizledikleri yerden çıkardı. Allah'tan biçilmiş saplar tarlanın eğimini kayganlaştırmıştı ve çok hafif olan sandalı fazla zorlanmadan dereye kadar kaydırabilirdi. Sandalı sahilde bırakıp döndü ve hazineyi de sürükleyerek sandala yükledi. Bir gece öncesine kadar böyle bir sandala binmemişti, ama Torold ona küreği nasıl kullanacağını göstermişti. Derenin akıntısı da ona yardımcı oldu.

Ne yapacağını şimdiden biliyordu. Eğer aşağıya, Severn'e doğru giderse, görülmemesi olanaksızdı. Böylesi bir arama sırasında mutlaka anayola, köprüye, hatta belki de kıyılara nöbetçiler dikmiş olmalıydılar. Ama sandala bindiği yerden biraz uzakta sağa, manastırın büyük değirmeninin havuzuna giden geniş bir kanal vardı. Manastır havuzu ve balık havuzlarından gelen akıntı burada değirmenin çarkını çeviriyor, sonra tekrar havuza dönüp, dereye karışıyordu. Değirmenin hemen ötesinde manastırın, küçük bah-

çeleri suya inen üç konuk evi vardı. Bunlara benzer öteki kıyıdaki üç ev havuzu gözlerden gizliyordu. Değirmenin hemen yanındaki ev Aline Siward'a tahsis edilen evdi. Gerçi Courcelle kaçağı her yerde arayacağını söylemişti, ama bu manastır sitesinde yalnızca yüzeysel bir arama yapılacak bir yer varsa, o da kesinlikle Aline'in yaşadığı evdi.

Farklı taraflarda olmamız neyi değiştirir, diye düşündü Godith, sandalı döndürüp, daha geniş ve düzgün kanala doğru beceriksiz ama gayretli biçimde ilerlerken; öyle yüzü olan birisi beni kurtlara atmayaacaktır! Ayrıca, farklı taraflarda mıyız gerçekten? Yoksa hiçbir taraftan değil miyiz artık? Kız varını yoğunu kralın emrine veriyor, kral onun kardeşini asıyor! Benim babam hayatını ve topraklarını imparatoriçe için tehlikeye atıyor, ama imparatoriçenin istediğini elde ettikten sonra ne ona, ne de onun gibilere ne olacağına aldırdığına inanmıyorum. Eminim Kral Stephen Aline için hiçbir zaman kardeşi kadar değerli olamaz. Benim için de babam ve Torold, İmparatoriçe Maud'dan çok daha önemli. Keşke yaşlı kralın oğlu o batan gemide boğulmasaydı da, miras kavgası çıkmaysaydı. Stephen da, Maud da malikânelerinde oturup, bizi rahat bıraksalardı!

Değirmen sağda görünmüştü, ama çark bugün çalışmıyor, oluktan akan su da ötedeki havuza serbestçe dökülüyordu. Sonra karşı kıyıda yavaş karşı akıntılar oluşturan su dereye geri dönüyordu. Kıyı burada, küçük bahçelere biraz daha alan sağlamak için elli-altmış santim kadar dikleştirilmişti, ama Godith çıkını sahile çıkarabilirse, sandalı yukarı çekebileceğini hesapladı. Suyu eğilen söğütlerden birinin köküne tutundu ve hazineyi kıyıya indirmeye girişmeden önce

sandalı bu köke bağladı. Yük ağırdı, ama onu önce sandalın oturma yerine yuvarladı, sonra kucağına aldı. Sandalı fazla eğmeden çimenin ucuna ancak erişiyordu. Yükü çimenin kenarına sağlamca yerleştirdi, kollarını çıkının iki yanına dayadı ve ilk kez gözlerinden yanaklarına yaşlar akmaya başladı.

Neden, diye isyan etti, neden bu çerçöp için bu kadar uğraşıyorum? Oysa benim için önemli olan Torold ve babam. Ve Cadfael Birader! Eğer bunları havuza düşürüp, orada bırakırsam Cadfael Birader'in güvenini boşa çıkarırım. O bunu bu noktaya getirinceye kadar o kadar uğraştı, şimdi işi ben devam ettirmeliyim. Ayrıca Torold da ona verilen görevi yerine getirmeye çok önem veriyor. Mesele altından çok ötede. Yoksa altın umurumda bile değil!

Kirli eliyle sabırsızca yanaklarını ve gözlerini sildi ve kıyıya tırmanmaya başladı. Bu pek kolay değildi, çünkü sandal ipinin uzunluğu kadar ayağının altından kayıyordu. En sonunda sahile çıktığında artık ağlamıyor, küfür ediyordu. Sandalı peşinden yukarı çekemedi, çünkü keskin köklere takılıp yırtılacağından korkuyordu. Orada kalacaktı mecburen. Yüzüstü yatıp ipi kısalttı ve düğümü kontrol etti. Sonra o kâbus gibi çıkını evin gölgesine sürükleyip, kapıyı yumruklamaya başladı.

Kapıyı ona Constance açtı. Godith saatin henüz sekiz olduğunu fark etti. Aline saat ondaki ayine katılmayı adet edinmişti ve belki yataktan çıkmamıştı bile. Ama manastırdaki genel huzursuzluk böylesi kıyıda köşedeki yerlere de ulaşmıştı anlaşılan, çünkü Aline kalkmış ve giyinmişti. Hizmetçisinin omuz başında hemencecik beliriverdi.

“Ne oldu Constance?” Godith'i pis, saç başı dağınık ve nefes nefese, büyük bir çıkına yaslanırken gö-

rünce, kaygıyla ona yaklaştı. “Godric! Ne var? Cadfael Birader mi seni gönderdi? Bir sorun mu var?”

“Bu oğlanı tanıyor musunuz hanımefendi?” diye sordu Constance şaşkınlıkla.

“Tanıyorum, Cadfael Birader’in yardımcısı. Konuştuk onunla.” Sonra parlak bakışlarıyla Godith’i baştan ayağa süzdü, kirli gözyaşı izlerini ve hızla nefes alışını görünce, hizmetçisini çabucak bir yana itti. Yardım dileğinde bulunmasa bile, umutsuzluğu görünce tanıyabilirdi. “Gel içeri, gel! Dur, neyse bu, taşımana yardım edeyim. Constance, kapıyı kapat!” İçerde, tahta duvarların arasında, güvendeydiler. Sabah güneşi açık bırakılmış doğuya dönük bir pencereden ışık ve sıcaklık sağlıyordu.

Karşılıklı durup, birbirlerine baktılar. Aline mavi giysisi, başını bir bulut gibi saran altın saçlarıyla tam bir kadındı. Godith ise güneşten yanmıştı, darmadağınktı, kendisine yakışmayan, aşırı büyük bir üstlük ve üstüne oturmamış bir pantolon giyyordu, kısa saçları dağılmış, yüzü toprak, ot ve terden lekelenmiş ve kirlenmişti.

“Sizden beni korumanızı istemeye geldim,” dedi Godith doğruca. “Kralın askerleri beni arıyorlar. Onlar için oldukça değerliyim. Ben Godric değilim, Godith’im. Godith Adeney, Fulke Adeney’in kızı.”

Aline’in bakışları onun ince hatlı, oval yüzden, kötü giysili, ince bedenine doğru kaydı. Şaşırmış ve etkilenmişti. Ona meydan okuyan, kararlı yüze bir daha baktı ve gözlerinde bir parıltı belirdi.

Açık pencereye bir göz atarak, “Buradan benim yatak odama, yoldan uzağa gelsen iyi olacak,” dedi iş bitirici bir ifadeyle. “Seni kimse orada rahatsız etmez, rahatça konuşabiliriz. Evet, eşyalarını da getir, sana

yardım edeyim.” İki kadın FitzAlan’ın hazinesini birlikte, Courcelle’in bile girmeye cesaret edemeyeceği iç odaya taşıdılar. Aline kapıyı yavaşça kapadı. Godith yatağın yanındaki bir tabureye oturdu ve bedenindeki her sinirin zayıfladığını, her gerilimin yok olduğunu hissetti. Başını duvara dayayıp, Aline’e baktı.

“Farkındasınız değil mi, hanımefendi, kralın düşmanı olarak görüldüğümün? Sizi kandırıp bir şeye zorlamak istemiyorum. Beni teslim etmeyi göreviniz olarak düşünebilirsiniz.”

“Çok dürüstsün,” dedi Aline. “Bir şeye kandırılmıyorum. Seni teslim etseydim, kralın bile hakkımda iyi şeyler düşüneceğini sanmıyorum. Tanrının düşünmeyeceğine eminim ve ben kendim hakkında iyi şeyler düşünmezdim. Burada güvenlikle dinlenebilirsin. Constance ve ben kimsenin sana yaklaşmamasını sağlayacağız.”

Cadfael Birader sabah ibadeti, ilk Aşai Rabbani ayini ve çok kısa kesilen bir papazlar meclisi toplantısı sırasında yüzünü sakın tutmayı başardı, ama bu sırada beyni sürekli çalışıyor, uyuya kalıp, karşı tarafın bir adım öne geçmesine izin verdiği için içi içini yiyordu. Kapılar sıkı sıkıya kapalıydı, oradan çıkış yoktu. O geçemezdi, Godith de kesinlikle o yoldan çıkmamıştı. Irmak sahilinde herhalde mutlaka nöbetçi vardı, ama derenin öte yanında asker görmemişti. Eğer Godith sandalı aldıysa, onunla nereye gitmiş olabilirdi? Yukarı doğru gitmiş olamazdı, çünkü yolun önemli bölümü göz önündeydi. Daha ötede ise ırmak yatağı tekneye elvermeyecek kadar düzensiz ve kayalıktı. Her an kızın yakalandığına dair bir işaret bekliyor ve böyle bir uyarı olmadan geçen her saniye onu rahatlatıyordu.

Kız aptal değildi ve anlaşıldığı kadarıyla, nereye olduğunu Tanrı bilirdi ama aradıkları hazineyle birlikte kaçabilmişti.

Papaz evinde Başkeşiş Heribert başlarına gelen işgali açıklayan kısa, yorgun, kederli bir konuşma yaptı, biraderlere kralın subaylarının vereceği buyruklara, onur ve metanetlerini koruyarak uymalarını, izin verildiği ölçüde günlük programlarını bozmamalarını söyledi. Bu dünyadan ötesini amaçlayanlar için dünya nimetlerinden yoksun kalmak yararlı bir disiplin olacaktı. Cadfael Birader en azından kendi ürünleri konusunda rahat olabilirdi, kral onun şifalı bitkileri ve ilaçlarından da ondalık alacak değildi, ama belki bir iki fiçı şarap isteyebilirdi. Başkeşiş sonra, saat ondaki Aşai Rabbani ayinine kadar sessizce işlerinin başına dönmeleri için onları serbest bıraktı.

Cadfael Birader bahçelerine geri döndü ve aklı başka yerdeyken, küçük bazı işlerle uğraştı. Godith gün ışığında dereyi geçmiş olabilirdi, ama o biçimsiz hazine çıkını almış olamazdı, çünkü çıkın çok ağırdı. Ama kız hem hazineyi, hem de sandalı alarak, burada sıra dışı bazı faaliyetler olduğunun kanıtlarını ortadan kaldırmıştı. Cadfael onun derenin ırmağa katıldığı yere kadar gitmediğini biliyordu, yoksa şimdiye kadar yakalanırdı. Kötü haber gelmeyen her an, iç rahatlatıcı bir lokma gibiydi. Ama nerede olursa olsun, kızın ona ihtiyacı vardı.

Torold ise, biçilmiş tarlaların ötesinde, terk edilmiş değirmendeydi. O acaba bu hareketlerin anlamını zamanında anlayıp, ormana kaçmış mıydı? Cadfael bunu içtenlikle umuyordu. Ama bu arada yapabileceği tek şey beklemek ve bir şey belli etmemektir. Eğer bu araştırma gün sonundan önce biterse, karanlık basın-

ca o iki kaçağı bulmalı ve hemen o gece onları batıya göndermeliydi. Belki de bu en iyi fırsat olacaktı, çünkü manastırın taranması tamamlanacak, arayanlar yorulacak, uyanıklığı elden bırakacak, halk kendi dertlerine yoğunlaşıp, ordunun yaptıklarını tartışmaya dalacak, biraderler bu sıkıntıyı atlattıkları için ateşli dualar etmekle meşgul olacaklardı.

Cadfael, Aşai Rabbani ayini için erkenden büyük avluya gitti. Ambarlardan alınan çuvallar ordu arabalarına yüklenmişti, ahırların orada da Flamanlar faaliyeteydi. El konulmaya değer atları olup, yolculuklarının ortasında burada yakalanan canı sıkılmış konuklar, heyecanlı vaziyette askerlerle tartışıyorlardı, ama at sahipleri kralın hizmetinde olduklarını kanıtlamadıkları sürece, bunun bir yararı olmuyordu. Manastırın arabalarından biri de hayvanlarıyla birlikte alınmış, üstüne manastırın buğdayı yüklenmişti.

Cadfael kapıda garip bir şeyler olduğunu gördü. Arabaların girdiği büyük kapı kapatılmış, önüne nöbetçi dikilmişti, ama birisi sakın bir cüretle bunun yanındaki küçük kapıya vurup, içeri girmek istiyordu. Bu ancak kendi adamlarından biri, St. Giles'daki muhafız birliğinden ya da kralın karargâhından bir haberci olabilirdi. Bu nedenle küçük kapı açıldı ve kapıda mahcup bir Aline Siward belirdi. Elinde dua kitabı vardı, altın saçları beyaz bir yas şapkası ve şalıyla örtülmüştü.

Tatlı bir sesle, "Kiliseye gelmeme izin verildi," dedi. Karşısına çıkan muhafızların İngilizce anlamadıklarını fark edince de, aynı şeyi aynı sevimli ifadeyle Fransızca tekrarladı. Adamlar kızı içeri almaya niyetli değillerdi. Tam kapıyı yüzüne kapatmak üzereydiler ki, durumu gören subaylarından biri hızla oraya geldi.

Aline sabırla, “Courcelle beyefendi bana Aşai Rabbani ayinine gelmem için izin verdi,” dedi. “Adım Aline Siward. Eğer inanmıyorsanız, kendisine sorun, size söyleyecektir.”

Bu ayrıcalığın kendisine tanındığı anlaşılan doğrudu, çünkü aralarında geçen hızlı bir konuşmadan sonra, muhafızlar kapıyı tümüyle açtılar ve geri çekilip, kızın içeri girmesine izin verdiler. Aline büyük avludaki karışıklığın ortasından, sanki orada olağandışı bir şey olmuyormuş gibi yürüdü ve kilisenin güney kapısına doğru ilerledi. Ancak biraz sonra yürüyüşünü yavaşlattı, çünkü Cadfael Birader’in tараçada onun yanına gelmek üzere, koşuşturan askerlerle yakınan yolcular arasından kendine bir yol açtığını görmüştü. Ona herkesin içinde utangaç bir selam verdi, ama söyledikleri duyulmayacak kadar yaklaştıklarında alçak sesle, “İçiniz rahat olsun, Godric benim evimde,” dedi.

“Tanrıya ve size şükürler olsun,” diye iç çekti Cadfael, aynı alçak sesle. “Karanlık olunca kızı almaya gelirim.” Aline oğlan adını kullanmıştı, ama gizemli, hafif gülümsemesinden, kullandığı terimin kızı şaşırtmadığını anladı. “Sandal?” diye sordu fısıltıyla.

“Bahçemin ucunda, hazır.”

Kız kiliseye girdi, Cadfael de kalbi birden devediken pamuğı kadar hafiflemiş olarak, tören geçidinde biraderlerinin yanındaki yerini almaya yollandı.

Torold Shrewsbury kalesinin doğusundaki ormanda, bir ağaç çatalında oturmuş, yanında getirdiğı ekmeğın kalıntılarını ve manastır topraklarının ucundaki bir ağaçtan çaldığı turfanda elmayı yiyordu. Batıya, ırmağın ötesine baktığında, hem kale duvarlarının ve kulelerinin oluşturduğu büyük yamacı, hem de bi-

raz daha sağda, ağaçların tepeleri üzerinden ancak görülen kralın kararghındaki çadırları seçebiliyordu. Manastırda ve kentte bulunanların sayılarına bakılınca, kararghın bu saatte boş olması gerekirdi.

Torold'un bedeni bu ani krizle iyi başa çıkıyordu. Bundan memnun, hatta itiraf edebilse biraz şaşkıındı. Zihni daha fazla acı çekiyordu. Henüz fazla yürümemiş, bu rahat ve sık yapraklı ağaca tırmanmak dışında fazla bir harekette bulunmamıştı, ama yaralı kaslarının verdiği tepki onu sevindirmişti. Uyluğundaki yara onu hiç rahatsız etmiyordu, omzundaki daha kötü olan yara ise ne açılmıştı, ne de kolunu kullanmasına büyük bir engeldi. Ama aklı birdenbire küçük biraderden, yarı kız kardeş, yarı başka bir şeye dönüşen Godith'deydi ve acı çekiyordu. Kuşkusuz Cadfael Birader'e güveniyordu, ama kızın bütün sorumluluğunu, ne denli geniş ve güçlü olsa da bir keşişin omuzlarına yıkmak olmazdı. Torold'un ii içini yiyordu, ama bir yandan da alıntı elmasını yemekten geri kalmıyordu. Bulabileceği her türlü besine ihtiyaı olacaktı.

Severn kıyısında, onunla ırmak arasında, düzenli gezinen bir devriye vardı ve onlar yanından geçip, manastır ve köprüye doğru gözden uzaklaşıncaya kadar kımıldamaya cesaret edemedi. Kralın emberinin çevresini dolaşmak için kentin ne kadar dışına çıkması gerektiğini de henüz bilmiyordu.

Sabah köprüden gelen ve suyun taşıdığı, uykusunu bölecek kadar düzenli ritimde, ne olduğu belli seslerle uyanmıştı. Çok, çok sayıda atlı ve yaya adamın suyun yukarısındaki taş kemere çarpan ayak sesleri, ırmak boyunca yankılar yaratmıştı. Değirmenin tahtaları ve ona su taşıyan kanallar bu ritmi onun kulaklarına taşımıştı. Dışarı bakmaya cesaret etmeden önce,

içgüdüsel olarak ayaklanıp, giyinmiş, orada olduğunu gösterebilecek her şeyi toparlamıştı. Birliklerin körünün ucuna yayılışını görmüş ve daha fazla beklememişti, çünkü bu amansız ve eksiksiz bir operasyondur. Değirmende kaldığı zamanın bütün izlerini silmiş, taşıyamayacağı her şeyi ırmağa atmış, sonra da manastır topraklarının sınırını aşmış, ırmak kenarında ilerleyen devriyeden önce kalenin karşısındaki ormana kaçmıştı.

Bu kapsamlı aramanın ne ya da kim için başlatıldığını bilmiyordu, ama burada yakalanacak kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu ve şimdi tek amacı nerede olursa olsun Godith'e ulaşmak, eğer mümkün olursa ona gelecek tehlikeyi önlemektir. Daha da iyisi onu buradan uzaklaştırıp, güvende olacağı Normandiya'ya götürmektir.

Devriyeler ırmak kıyısı boyunca dağılarak, Godith'in ilk kez onu bulduğu çalıların arasından bir yol açmışlardı. Terk edilmiş değirmeni de aramış, ama Tanrıya şükür bir iz bulamamışlardı. Şimdi gözden uzaklaştıkları için Torold ihtiyatla ağaçtan indi ve ormanın daha derinlerine çekildi. Londra'ya giden kral yolu, köprüyle St. Giles arasında dükkân ve konutlarla doluydu, onlardan uzak durmalıydı. Acaba böyle doğuya gidip, anayolu St. Giles'dan sonra bir yerde geçmek mi daha iyiydi, yoksa bekleyip, gürültü patırtı bitince geldiği yoldan geri dönmek mi? Ne var ki ortalığın ne zaman durulacağını bilmiyordu ve Godith için çektiği üzüntüyü uzatmak istemiyordu. Anayolu geçmeden önce büyük olasılıkla St. Giles'dan epey öteye gitmesi gerekecekti. Ondan sonra dere bir engel oluşturmazdı, ama manastır bahçelerinin karşısındaki noktaya ulaşmak tehlikeli olabilirdi. Yakın bir yerde

gizlenip, gözetleyebilir, ilk fırsatta bezelye sapları yığınlarına saklanıp, her şey yolunda giderse, daha önce hiç gitmediği şifalı otlar bölümüne ve Godith'in son yedi gecedir sığındığı kulübeye gidebilirdi. Evet, en iyisi ileri gidip, öyle bir daire çizmekti. Geriye gitmek köprünün ucundan geçmeyi gerektirecekti, orada ise karanlık basıncaya kadar, hatta belki gece boyunca askerler olacaktı.

Hemen eyleme geçmek isteyen birisi için sıkıcı bir işti bu. Ani saldırı bütün kent halkını ürkütmüş, onları öfkeli bir huzursuzluk içinde sokağa dökmüştü. Bu koşullarda Torold dikkati çekebilirdi, çünkü komşunun komşuyu akrabası kadar iyi tanıdığı bu yerde o bilinmeyen bir genç adamdı. İnsanlar salt korkudan yabancı birisini durdurup, hesap sorabilirlerdi. Birkaç kez gizlenmek ve tehlike geçinceye kadar sessizce beklemek zorunda kaldı. Anayola yakın yaşayıp, saldırının etkilerini ilk hissedenler, oradan uzaklaşıp, sakin yerlere gitmek eğilimindeydiler. Yoldan uzakta çobanlık yapan ya da tarla işleyenler ise, gürültüyü duymuşlar ve ne olup bittiği konusunda meraklarını gidermek için kente yaklaşıyorlardı. Bu iki dalga arasında kalan Torold, kendi kendini yiyip, bekleyerek berbat bir gün geçirdi, ama en azından sonunda Willem Ten Heyt'in sıkı ve acımasız muhafız noktasından epey öteye ulaşmıştı. Noktada o zamana kadar sinirli yolculardan alınan çok miktarda mal ve bir düzine kadar sağlam at toplanmıştı. Burada kentin son evleri bitiyor, tarla ve mezralar başlıyordu. Noktadan yarım mil kadar uzakta yol pek kalabalık değildi ve aşılması güç olmadı. Torold yolu geçti ve bir kez daha derenin üzerindeki sık çalılığa saklanarak, araziyi gözden geçirdi.

Değirmenin suyu daha yukarıdaki bir bentten çekildiğinden, dere burada iki yatakta akıyordu,. Güneşin altında, batıya doğru çok hafif bir eğimle akan iki gümüş çizgi gibiydiler. Artık akşam duası zamanı olmalıydı. Kral Stephen'ın manastırdaki işi herhalde bitmişti, çünkü daha bütün Shrewsbury'yi yağmalayacaklardı.

Vadi burada dar ve sarptı. Kimse buraya ev yapmamış, alan otluk olarak bırakılmıştı. Torold yarığa doğru kaydı, değirmene giden suyun üzerinden kolayca atladı ve dereyi taşlara basarak geçti. Sonra aşağı doğru saklana saklana dereyi izledi. Akşam duası zamanında Cadfael Birader'in biçilmiş bezelye tarlalarının karşısındaki kırlara ulaşmıştı. Burada alan fazla açık olduğundan, dereden oldukça içeri çekilip saklanacak bir ağaçlık buldu ve önündeki yolu inceledi. Bulunduğu yerden bahçe duvarlarının üstünden manastır binalarının çatılarını, kilisenin yüksek kulesini ve çatısını görebiliyordu, ama içerdeki faaliyetleri izleyemiyordu. Eki ni biçilmiş solgun yamaç, Godith ile onun yalnızca on dokuz saat önce sandalla hazineyi sakladıkları sap yığınları, daha ötedeki bahçenin koyu kırmızı duvarları, bir samanlığın dik çatısı, her şey sakın gözüküyordu. Ya gün ışığının geçmesi için biraz daha bekleyecek, ya da fırsat bulduğunda bir risk alıp, dereyi koşarak aşacak ve saman yığınlarına dalacaktı. Ama burada günlük işleri nedeniyle dolaşan insanlar vardı. Bir çoban sürüsünü geceledikleri otlağa sürüyor, ormanda mantar toplamış bir kadın evine dönüyor, iki çocuk kaz güdüyordu. Bunların yanından selam verip geçebilirdi, onlar da bunu yadırgamazlardı muhtemelen, ama sonra birdenbire koşarak dereyi geçip, manastır bahçelerine giremezdi. Bu onların dikkatini çekecek, tehlike işareti vermelerine neden olacaktı. Ayrıca bahçelerin

ötesinden hâlâ olağandışı faaliyet sesleri, bağırışlar, emirler, araba gıcırtıları yankılanıyordu. Üstelik derenin onun tarafında bir atlı adam vardı. Adam henüz biraz uzaktaydı, ama giderek yakınlaşıyor, sanki manastırın bu tek duvarsız çıkışını kontrol etmek amacıyla burada görevlendirilmiş gibi, devriye geziyordu. Muhtemelen de öyleydi, ama görevini pek ciddiye almıyor gibi görünüyor, atını otlakta ağır ağır sürüyordu. Tek bir kişi, ama o da yeterliydi. Bir bağırsa ya da ıslık çalsa, ondan fazla Flaman koşarak gelirdi.

Torold çalıların arasına gizlenip, onun yaklaşmasını seyretti. Büyük, sıska, güçlü, ama çirkin, bej ve koyu gri benekli bir attı bu. Binicisi esmer, koyu tenli, ince, kendinden emin, asık suratlı bir gençti. Kibirli ve rahat oturuyordu eyerde. Torold'un ona daha dikkatle bakmasına adamın bu zarif ata binişi ve atın çarpıcı renkleri neden oldu. Şafak vakti ırmak kıyısındaki devriyelerin başında gördüğü işte bu attı. Atından inip, Torold'un terk ettiği sığınağı olan değirmene ilk giren adam da kesinlikle buydu. Orada ona beş altı yaya eşlik ediyordu. Değirmenden çıkınca adamlarını içeri salmış, sonra tekrar toplanıp, gitmişlerdi. Torold adamın o olduğuna emindi, çünkü tüm tedbirlerine rağmen kuşku yaratacak bir ayrıntıya rastlayabilecekleri korkusuyla, onları çok dikkatle izlemişti. At da aynıydı, adam da. Adam şimdi derenin yukarısına doğru, görünüşte hiçbir şeye bakıp aldırmadan geçiyordu önünden, ama Torold bunun böyle olmadığını biliyordu. Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Etrafa görünüşte tembel bakışlar fırlatan adamın gözleri canlı, esprili, amansız gözlerdi.

Ama adam artık arkasını dönmüştü ve bir an için kırlarda hareket eden kimse yoktu. Eğer adam yete-

rince uzaklaşırsa, Torold karşıya geçmeyi deneyebilir-
di. Aceleden yanlış bir hesap yapıp, dereye düşse bile,
burada kimse boğulamazdı ve gece sıcak olacaktı.
Mutlaka gitmesi, Godith'in yatağını bulması ve içini
rahatlatması gerekti.

Kralın subayı bir şey fark etmeden düz alanın so-
nuna kadar gitti, hiç başını çevirmedi. Ortalıkta kımıl-
dayan başka bir yaratık da yoktu. Torold hızla ayakla-
nıp, koştu, açık alanı geçip, dereye vardı. Talihinin ve
içgüdülerinin yardımıyla ıslanmadan öteki taraftaki
biçilmiş tarlalara ulaştı. Toprağa tünel kazan bir kös-
tebek gibi sap yığınlarının içine daldı. Bu hareketli
günde sandalla çıkını orada bulamamak onu şaşırt-
madı. Bunun iyiye mi, kötüye mi işaret olduğunu dü-
şünecek de vakti yoktu. Dağıttığı sapları çevresine
topladı, güneşin ışığını ve sıcaklığını emmiş bu sert,
sarımtırak, dantel perdenin arkasında titreyerek yattı.
Yüzü bu tül gibi perdenin arkasından düşmanın sa-
kin, sakın at bindiği yöne çevrilmişti.

Düşman da dönmüştü, benekli atının üstünde
hareketsiz duruyor, sanki bir his onu uyarmış gibi
aşağı doğru bakıyordu. Birkaç dakika, gene eskisi ka-
dar rahat, ama aynı derecede uyanık, öylece durdu,
sonra geldiği kadar sessizce geri dönmeye başladı.

Torold nefesini tutup, onun yaklaşmasını seyretti.
Adam hiç acele etmiyor, tembel ve masum bir tavırla,
burada ileri geri gidip zaman geçirmekten başka yapa-
cak işi yokmuş gibi atını sürüyordu. Ama bezelye tarla-
larının karşısına geldiğinde atını dizginledi ve durup
uzun uzun derenin öteki tarafına baktı. Gözleri bir an
gevşek sap yığınlarının üzerinde durdu. Torold o esmer
yüzün gizli bir gülümsemeyle gevşediğini gördüğünü
sandı. Hatta adamın dizgini tutan elini sanki selam ve-

riyor gibi hafifçe kaldırdığını da düşündü. Ama bu aptallıktı, hayal görmüş olmalıydı! Çünkü atlı derenin aşağısına doğru devriye görevini sürdürüyor, değirmenden akan suya ve onun ötedeki ırmağa karışmasına bakıyordu. Arkaya tek bir bakış bile fırlatmamıştı.

Torold hafif yorganı altında uzandı, yorgun başını kollarının arasına soktu, kalçalarını sürülmemiş toprakta biten otlara yerleştirdi ve bitkin bir uykuya daldı. Uyandığında hava yarı yarıya kararmıştı, ortalık çok sessizdi. Bir süre çevreye kulak vererek yattı, sonra bomboş bir vadinin solgun ıssızlığına çıktı, gizlice sürünerek yokuştan aşağı, manastırın bahçelerine ilerledi. Cadfael'in şifalı otlarının güneşe doymuş kokuları arasında yapayalnız yürüdü. Kulübeyi bulduğunda kapı konuksever bir biçimde açıktı. Torold neredeyse korkuyla içerinin sıcak sessizliğine ve karanlığına başını uzattı.

"Tanrıya şükürler olsun!," dedi Cadfael Birader ve sıradan kalkarak, onu hızla içeriye çekti. "Buraya geleceğini düşünmüştüm her yarım saatte bir gelip sana bakıyordum, sonunda buldum. Gel otur ve anlat. Olanları fena atlatmadık!"

Torold alçak ve ısrarcı bir sesle tek önemli soruyu sordu: "Godith nerede?"

Torold bilmiyordu ama, Godith o sırada Constance'ın, tüm bedenini görebilmesi için biraz uzakta tuttuğu Aline'in aynasında kendini seyrediyordu. Yıkanmış, taranmış, Aline'in kahverengi ve sırma brokar giysilerinden birini giymiş, başına Aline'in altından ince bir saç bandını takmıştı. Yeniden kadın olmanın zevkiyle kendini takdir etmek üzere bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Onunki artık afacan bir oğlanın değil, olumlu yanlarının bilincinde, sade, genç bir soylu kadının yüzüydü. Yumuşak mum ışığı onu kendi gözünde daha esrarlı ve garip yapıyordu.

"Keşke beni böyle görebilseydi," dedi Godith dalgın. O ana kadar Cadfael Birader'den başka birisinden söz etmediğini unutmuştu. Şimdi de Aline'e bile Torold ve görevi hakkında, oğlanın adı dışında, hiçbir şey söyleyemezdi. Kendisiyle ilgili hemen her şeyi anlatmıştı, ama bu da Aline'e olan borcunun karşılığıydı.

"Bir erkek mi söz konusu" diye sordu Aline. Meraklı bir anlayışla onu teşvik ediyordu. "Hem de sana eşlik edecek? Gittiğin yer neresiyse oraya kadar? Hayır, sana bir şey sormamalıyım, bu adil olmaz. Ama neden onun için de bu elbiseyi giymeyesin? Bir kez buradan uzaklaşınca, ha oğlan kıyafetiyle dolaşmışsın, ha kendin olarak."

"Sanmıyorum," dedi Godith üzüntüyle. "Bizim seyahat edeceğimiz biçimde olmaz."

"O halde yanına al. O büyük çıkınının içine koyarsın. Benim çok var. Sen de hiçbir şeyini almadan gidiyorsan, güvenli bir yere ulaştığında bir elbiseye ihtiyacın olacak."

“Ah, bu teklifin ne kadar cazip olduğunu bilemezsin! Çok iyisin! Ama alamam. İlk birkaç mil taşıyacak çok yükümüz olacak zaten. Ama çok teşekkür ederim ve bunu asla unutmayacağım.”

Sadece kendi zevki için, Constance’ın istekli yardımıyla, Aline’in sahip olduğu tüm elbiseleri denemişti, her birinin içinde hiç habersiz Torold’un karşısına çıktığını, onun şaşkın ve saygılı yüzünü incelediğini hayal etmişti. Delikanlının nerede ve nasıl olduğunu bilmeksizin, kaygıdan uzak, mutlu bir öğleden sonra geçirmişti. Oğlan onu mutlaka görkemli bir kıyafette, bu elbise olmasa da başka güzel giysiler ve mücevherler içinde, yeniden uzayan saçları örülmüş ve bunun gibi altın bir bantla başının üzerine toplanmış olarak görecekti. Sonra nasıl yan yana oturup, arkadaşça erik yediklerini ve taşları değirmenin yer tahtalarından Severn’e attıklarını hatırlayıp güldü. Torold’a hava basmanın hiçbir zaman bir anlamı olamazdı.

Tam altın bantı başından çıkarıyordu ki, dış kapının birden, ama ihtiyatla vurulduğunu işittiler. Bir an dehşet içinde birbirlerine bakıp, donakaldılar.

Godith sarsılmış bir sesle, “Gene de burayı arayacaklar mı acaba?” diye fısıldadı. “Seni tehlikeye mi attım”

“Hayır! Adam bana bu sabah geldikleri zaman rahatsız edilmeyeceğimi temin etti,” dedi Aline kararlılıkla. “Sen burada Constance ile kalıp, kapıyı sürgüle. Ben giderim. Acaba Cadfael Birader seni almaya gelmiş olabilir mi?”

“Hayır, sanmıyorum, daha gözlüyor olmalılar.”

Son derece saygılı biçimde vurulmuştu kapıya, ama Godith gene de sürgülü kapının ardında kımıldamadan

bekledi ve dışardan bölük pörçük gelen sesleri gergin bir dikkatle dinledi. Aline ziyaretçiyi odaya almıştı. Aline ile konuşan, alçak ve son derece nazik sesli bir erkekti.

Constance ses çıkarmadan, “Adam Courcelle!” dedi ve bilir bir ifadeyle gülümsedi. “Öylesine âşık ki, uzak duramıyor!”

“Ya Aline?” diye fısıldadı Godith merakla.

“Kim bilir! Aline değil, henüz!”

Godith o sabah aynı sesin sabah kapıcı ve kapıdaki hizmetkârlarla çok farklı bir tonda konuştuğunu duymuştu. Ama bu tür görevler zevkli olamazdı, hatta nazik bir adamı huysuz ve ezici yapabilirdi. Belki de şefkatle Aline’in huzuru için endişelenen bu düşünceli ve dindar tutum onun gerçek kişiliği idi.

“Umarım bu kargaşa sizi çok fazla rahatsız etmemiştir,” diyordu. “Bundan sonra hiçbir huzursuzluk olmayacak, artık dinlenebilirsiniz.”

Aline soğukkanlılıkla, “Ben hiç rahatsız edilmedim,” dedi. “Hiçbir şikayetim yok, gerçekten son derece düşünceli davrandınız. Ama mallarına el koyulanlar için üzüldüm. Kentte de aynı şey yapılıyor mu?”

“Evet,” dedi Courcelle üzüntüyle. “Yarın da devam edeceğiz, ama manastır artık rahat edebilir. Burada işimiz bitti.”

“Onu bulamadınız mı? Aramanız için emir aldığınız kızı?”

“Hayır, bulamadık.”

“Buna sevindiğimi söylersem,” dedi Aline üstüne basa basa, “ne dersiniz?”

“Sizden başka bir şey beklemeyeceğimi ve bunun için size saygı duyduğumu söylerim. Bırakalım suçsuz bir kızı, sizin hiçbir yaratığın acı çekmesini, tutsak olmasını istemeyeceğinizi biliyorum. Sizi o kadar

tanıdım ki, Aline.” Dolu dolu, kısa bir sessizlik oldu. Sonra, “Aline...,” dedi. Sesi öylesine alçaktı ki, Godith ne söylediğini anlayamıyordu. Anlamak da istemiyordu, ses tonu çok özel ve acildi. Ama birkaç saniye sonra Aline’in yavaş bir sesle konuştuğunu duydu:

“Bugün söylediklerinizi dinlememi benden beklemeyin. Çoğumuz için pek zor bir gün oldu. Kendimi onlar ve sizin kadar yorgun hissediyorum. Bu akşam bırakın uyuyayım, bu konuları konuşmak için yarın daha iyi bir zaman olacak.”

“Doğru,” dedi Courcelle. Yeniden bir yükü omuzlamak için omuzlarını dikleştiren, görev üstünde bir asker olmuştu. “Affedersiniz, bunun zamanı değildi. Askerlerimin çoğu artık kapılardan çıktılar, ben de onları izleyerek, sizi dinlenmeye bırakayım. On beş dakika kadar daha askerlerin ayak seslerini ve arabaları duyabilirsiniz, ondan sonra ortalık sessizleşecek.”

Sesler dış kapıya doğru uzaklaştı. Godith kapının açıldığını, duyulmaz birkaç sözcükten sonra kapandığını duydu. Kapının sürgülendiğini işitti. Bir iki saniye sonra Aline yatak odasının kapısını tıklattı. “Artık kapıyı açabilirsin, gitti.”

Kapının ağzında, yüzü kızarmış, kaşları çatık, hoşnutsuzluktan çok bir kafa karışıklığı içinde durdu: “Galiba,” dedi, Adam Courcelle’in görse bayılacağı bir gülümsemeyle, “seni saklayarak, ona bir kötülük yapmamışım. Seni bulamadığı için memnun olduğunu sanıyorum. Hepsi gidiyor. Geçti artık. Artık yalnızca Cadfael Birader’i ve karanlık basmasını bekleyeceğiz.”

Şifalı otlar bölümündeki kulübede Cadfael Birader hastasına yemek yedirdi, yaralarını sardı, içini rahatlattı. Bir kez sorusu onu tatmin edecek biçimde ya-

nıtlanınca, Torold uysalca Godith'in yatağına yatmış, omzuna pansuman yapılmasına, uyluğundaki kesik iyileşmiş olsa da sarılmasına izin vermişti. "Çünkü," dedi Cadfael, "bu gece Galler'e gidecekseniz, bir sorun, gecikme olmasını istemeyiz. Bu yara kolayca yenden açılabilir."

"Bu gece mi?" diye sordu Torold hevesle. "Bu gece mi olacak? İkimiz birlikte?"

"Evet, bu gece olmalı, zamanı artık. Böyle bir şey daha fazla dayanabileceğimi de sanmıyorum," dedi Cadfael. Neredeyse bundan memnun gibi gözüküyordu. "Siz ikinizden bıktığım gibi anlama bunu, ama siz Gwain Gwynedd'in topraklarına doğru yola çıktığınızda içim rahat edecek. Ayrıca karşılaştığınız ilk Galli'ye vermek üzere size özel bir işaret de vereceğim. Hoş, sen zaten Gwain'e FitzAlan'ın tavsiye mektubunu götürüyorsun ve Gwain sözüne sadıktır."

"Bir kez ata binip, yola çıkalım, Godith'e iyi bakacağım," diye söz verdi Torold içten.

"O da sana. Ona, senin için kullandığım bu merhemden bir kavanoz ve ihtiyacı olabilecek birkaç şey daha vereceğim."

"Demek sandalı, yükü, her şeyi de yanına almış," dedi Torold, sevgi ve gururla. "Kaç kız onun gibi sakin kalıp, bütün bunları yapabiliirdi? Öteki kız da onu evine almış! Sonra sana bunu haber vermiş, hem de öylesine akıllıca! Cadfael Birader, size burada, Salop'ta iyi kadınlar yetiştirdiğimizi söyleyebilirim." Bir an sessiz durdu, düşünceye daldı. "Şimdi onu nasıl çıkaracağız buradan? Belki bir nöbetçi bırakmışlardır. Her durumda kapıcı kulübesinin önünden çıkamam ben, kapıcı o yoldan içeri girmediğimi hatırlayacaktır. Sandal da burada değil, orada."

“Bir dakika sus da düşünüyüm,” dedi Cadfael, yarıyı büyük bir düzenle sararak. “Ya senin günün nasıl geçti? Sen de bu günü hasarsız geçirmeyi başarmışsın. Her şeyi de temiz bırakmışsın ki, eski değirmen hakkında hiç söz edilmedi. Anlaşılan durumun çabuk farkına vardın.”

Torold ona o uzun ve tehlikeli, ama yürüyüp durarak, koşup saklanarak, yavaşlayıp hızlanarak son derece sıkıcı geçen gününü anlattı. “İrmak kıyısını ve değirmeni tarayan birliği gördüm. Altı silahlı yaya ile atlı bir subaydan oluşuyordu. Ama değirmende hiç iz bırakmamaya dikkat etmiştim. Önce subay yalnız içeri girdi, sonra adamlarını oraya soktu. Aynı adamı tekrar gördüm,” diye anımsadı, birden bu tesadüfün farkına vararak. “Bu akşam, dereyi geçip, yığına daldığım zaman. Adam ırmak ile değirmene giden su arasında, karşı kıyıda, bir aşağı bir yukarı sürüyordu atını. Onu eyere oturuş biçiminden ve atından tanıdım. Onun arkası dönükken karşıya geçmiştim, sonra geri dönerken tam karşıda durdu ve tam saklandığım yere doğru baktı. Beni gördüğüne yemin edebilirdim. Sanki doğruca bana bakıyordu. Yakalandığımı sandım, ama sonra atını sürüp gitti. Demek ki görmemiş beni.”

Cadfael düşünceli düşünceli ilaçlarını yerlerine koydu. Yumuşak bir sesle sordu: “Atından tanıdım diyorsun. Atının dikkati çekecek nesi vardı?”

“Cüssesi ve rengi. Büyük, zayıf, uzun adımlı bir hayvandı. Güzel değildi, ama güçlüydü. Karnında açık renkten başlayıp, sırtı ve arkasında neredeyse siyaha dönen beneklerle kaplıydı.”

Cadfael küt, kara burnunu ovuşturdu, başının daha da kararmış saçsız yerini kaşıdı. “Ya adam?”

“Genç bir adamdı, benden fazla büyük değildi. Esmer, hafif yapılı. Bu sabah onun yalnızca giydiği giysileri ve ata binişini gördüm. Gemlemesi güç diye tahmin ettiğim bir ata gayet rahat biniyordu. Ama bu akşam yüzünü de gördüm. Sert kemikli, ince bir yüzü vardı, kara gözlü, kara kaşlıydı. Kendi kendine ıslık çalıyordu,” dedi Torold, bunu hatırladığına şaşmıştı. “Çok tatlı bir ıslıktı.”

Evet, Cadfael de bunu anımsıyordu. Atı da hatırlamıştı. Daha iyi ve daha az dikkati çeken iki at alındığında, onu manastır ahırlarında bırakmışlardı. Atların sahibi ikisini feda etmeye hazır olduğunu, ama hepsini, bunların en iyilerini fedaya hazır olmadığını söylemişti. Ama toplama yapıldığı halde, o hâlâ geri kalan ikisinden birine biniyordu ve kuşkusuz dördüncü at da emrindeydi. Demek yalan söylemişti. Kralın maiyetinde yerini zaten sağlamlaştırmış, hatta bu sabahki talanda görev almıştı. Çok seçici bir görevde! Eğer öyleyse, bu görevi kim seçmişti?

“Senin geçtiğini gördüğünü sandın, öyle mi?”

“Saklandıktan sonra baktım, benim tarafıma dönmüştü. Göz ucuyla hareketimi gördüğünü düşündüm.”

O adamın başının her yerinde gözleri var, diye düşündü Cadfael; onun gözden kaçırdığı ancak görmeye değmeyecek şeylerdi. Ama Torold’a sadece, “Sonra da durup, sana baktı ve gitti, öyle mi?” dedi.

“Hatta elini eyerden sanki bana kaldırdı gibi,” dedi Torold, bu saflığına gülümseyerek. “Godith’e ulaşmak için çıldırdığımdan, sanırım o sırada artık her yerde hayaller görüyordum. Ama adam sonra her zamanki rahat tavrıyla dönüp, gitti. Demek beni görmüş olamaz.”

Cadfael bunun ne anlama geldiğini hayret ve takdir duygularıyla düşündü. Alacakaranlık geceye dönüşürken ışık azalıyordu. Henüz tam karanlık değildi, yalnızca güneş batmış, batıda hafif yeşilimsi bir parlaklık bırakmıştı. Şafağın ilk kısa süreli ışınlarının habercisiydi bu.

“Görmüş olamaz, değil mi,” diye sordu Torold. Peşindeki tehlikeyi Godith’in yakınına çekmiş olmaksızın ürkmüştü.

“Hiç korkma bundan,” dedi Cadfael kendinden emin. “Her şey yolunda, çocuğum, dertlenme. Ne yapılacağını biliyorum. Şimdi gecenin son ayinine gitme zamanım. Sen kapıyı arkamdan sürgüle, buraya, Godith’in yatağına uzan, bir saat kadar uyu, çünkü şafakta buna ihtiyacın olacak. Ayin biter bitmez geri dönerim.”

Cadfael ancak birkaç dakikasını ahırlara gerekli ziyareti yapmaya harcadı ve ne benekli boz atın, ne de diğer, geniş sırtlı, kahverengi daha küçük atın orada olmamasına şaşmadı. Akşam duasından sonra konuk salonlarına yapılan masum bir ziyaret de, ne Hugh Beringar’ın kibarlara ayrılmış odalarda, ne de üç silahlı adamının alt tabaka arasında bulunduğunu kanıtladı. Kapıcı üç adamın, arama işinin tamamlanmasından sonra görevden dönmelerinin hemen ardından, akşam ayininin sona erdiği sıralarda çıktıklarını, Beringar’ın da bir saat kadar sonra onları izlediğini, pek acelesi varmış gibi görünmediğini söyledi.

Demek durum böyle, diye düşündü Cadfael. Adam her ne olursa olsun bu işin bu gece olacağına karar vermiş. Eh, o böylesine cesur ve benim aklımdan geçenleri okuyacak kadar kurnazsa, bakalım ben

onun aklından geçenleri okumakta ne denli başarılı olacağım. Ben de aynı cesaretle hareket edeceğim.

Beringar demek ki, daha baştan beri kralın onun hizmetine girmesini kabul ettiğini, atlarının güvende olduklarını biliyordu. O halde onları başka bir amaçla ahırdan uzaklaştırdı. Beni de suç ortağı yaptı! Neden? Gerçekten ihtiyacı olsa, kendine güvenli bir yer bulurdu. Hayır, o benim atların nerede olduklarını bilmemi istiyordu. Hazır ve çekici atlar! Bu kentten ve kralın pençesinden kurtarmak istediğim iki kişi olduğunu, kendi amaçlarım için onun teklifini hemen kabul edeceğimi biliyordu. O bana iki atı yem olarak sundu ki, ben kaçışa hazır olmak üzere hazineyi de aynı yere götüreyim. Ayrıca, kaçakları aramasına gerek yoktu, o oturup bekleyecek, onları mümkün olan en kısa zamanda çiftliğe ben götürecektim. O zaman her şey, biçilmeye hazır vaziyette tek noktada toplanacaktı.

Buradan bu akşam bizi beklediği, hem de bu kez arkasında silahlı adamları olduğu sonucunu çıkarabiliriz.

Hâlâ akla takılan bazı ayrıntılar vardı. Eğer Beringar gerçekten Torold'un saklandığı yeri görmezden gelmişse, bunun amacı neydi? Evet, o saatte Godith'in nerede olduğunu bilmiyordu ve eşini de ele geçirmek için bir kuşun kaçmasına izin vermeyi tercih edebilirdi. Ama şimdi Cadfael bütün olan bitenleri düşündüğünde, Beringar'ın parıltılı gözlerini Godith'in oğlan kıyafetine de kapattığını, kayıp nişanlısının nerede bulunacağını gayet iyi kestirdiğini bir ihtimal olarak dikkate almak zorundaydı. O halde, eğer Godric'in Godith olduğunu ve Fitzalan'ın adamlarından birinin eski değirmende saklandığını anlamışsa, Cadfael'in hazineyi yerinden aldığına emin olduktan sonra,

adamlarıyla gidip, üç ödölü de toplar ve herhalde çok memnun ve müteşekkir olacak krala teslim edebilirdi. Eğer böyle yapmamış, bu sinsi yolu tercih etmişse, bunun başka bir anlamı vardı. Örneğin, belki de Godith ile Torold'u yakalayıp, onları ödöl karşılığında teslim etmeyi, ama FitzAlan'ın hazinesini Shrewsbury'ye değil, kendi adamlarıyla ya da bizzat, kendi kullanımı için malikânesine götürme niyetindeydi. Bu durumda atlar yalnızca basit bir yaşlı keşişi kandırmak için değil, hazineyi Shrewsbury'ye yaklaşmak zorunda kalmadan, tam bir gizlilik içinde doğruca Maresbury'ye taşımak için farklı bir yere götürülmüşlerdi.

Tabii bütün bunlar Beringar'ın, Nicholas Faintree'nin katili olmadığı savına dayanıyordu. Eğer o katilse, plan önemli bir açıdan farklıydı. Beringar Godith'in babasına kurulacak tuzakta yem olması için geri getirilmesini sağlayacak, ama Torold Blund canlı değil, ölü ele geçirilecekti. Ölü ve sessiz. İlkini örtmek için ikinci bir cinayet.

Her durumda kötü bir resim, diye düşündü ve şaşırtıcı biçimde buna şaşmadı. Öte yandan bütün bunların çok farklı anlamı olabilirdi. Olabilir ve var, yoksa benim adım da Cadfael değil ve bir daha asla zeki bir genç adamla kavgaya girmeyeceğim, diye düşündü Cadfael.

Şifalı otlar bölümüne kararını vermiş ve bir diğer huzursuz geceye hazır olarak döndü. Torold uyanık ve tetikteydi, gelenin kimliğinden emin olunca kapıyı çabucak açtı.

"Zaman geldi mi? Eve yürüyerek gidebilir miyiz?" Kızı bizzat gözleriyle görüp, ona dokununcaya, güvende ve özgür olduğunu, ona bir zarar gelmediğini anlayıncaya kadar diken üstünde olacaktı.

“Her zaman bir yol bulunur. Ama daha ortalık yeterince karanlık, yeterince ıssız değil. Onun için otur ve imkan varken, dinlen, çünkü atlara ulaşınca kadar yolda yükün taşınmasına sen de katılacaksın. Ben diğerleriyle birlikte yatakhane ve kendi yatağıma gitmeliyim. Üzülme, geri geleceğim. Bir kez herkes kendi hücrelerine girince, çıkmak sorun değil. Ben gece merdiveninin yanında yatıyorum, başkeşiş yardımcısı ise öteki uçta. Üstelik ölü gibi uyur. Ayrıca kilisenin Foregate’e açılan, halkın girdiği bir kapısı olduğunu unuttun mu? Duvarların içinde kalmayan tek kapı bu. Oradan Siward hanımın evine yol çok kısa. Gerçi yol kapıcı kulübesinin önünden geçiyor, ama kapıcının geççe bir saatte ortalıkta dolaşan herkesin hesabını tuttuğunu sanıyor musun?”

“O halde bu kız, Aline, diğer yurttaşlar gibi Aşai Rabbani ayinine o kapıdan gidebilirdi,” dedi Torold, birden hayretle durumu fark ederek.

“Tabii gidebilirdi, ama o zaman benimle konuşma fırsatı olmayacaktı. Ayrıca Courcelle’in ona tanıdığı ayrıcalıktan yararlanmak ve Flamanlara kolay lokma olmadığını göstermek istedi, akıllı kız! Senin de iyi bir kızın var, genç Torold, umarım ona iyi davranırsın, ama bu Aline kendi değerini anlamak için güçlerini daha yeni yeni kullanmaya başlıyor ve inan bana o da bizim Godith gibi birisi olacak.”

Torold kulübenin sıcak karanlığında, en kaygılı durumunda bile yalnızca bir tek Godric-Godith olabileceğinden emin, gülümsedi. “Kapıcının geç saatte eve gidenlere pek dikkat etmeyeceğini söylediniz,” diye hatırlattı, “ama Benedikten kıyafetindeki birisi onun dikkatini çekebilir.”

“Öylesine geç saatte Benedikten kıyafetlerinin ortalıkta dolaşmasından söz eden kim? Genç adam,

gidip Godith'i sen alacaksın. Kamu kapısı hiç kapanmaz, kapıcı kulübesine çok yakın olduğu için buna pek ihtiyaç da olmaz. Zamanı gelince ben seni oraya çıkaracağım. Değirmenin yanındaki son küçük eve git, Godith'i ve havuzdan sandalı al, suyun dereye geri aktığı yere getir. Ben orada bekliyor olacağım.”

“Bizim taraftaki üç evden üçüncüsü,” diye fısıldadı Torold. Karanlıkta bile parıltısı fark ediliyordu. “Biliyorum. Gideceğim!” Onun şükran ve mutluluğunun sıcaklığı kulübeyi doldurdu ve şifalı bitkilerin kokusunu yoğunlaştırdı, çünkü Godith'i götürecek olan yalnız ve yalnız o olacaktı. Bu evlenmek üzere kaçmaya göre çok daha çılgın ve harikulade bir şeydi. “Biz dereye indiğimizde, siz manastır tarafındaki kıyıda olacaksınız, değil mi?”

“Evet, bensiz de bir yere gitmeyin! Şimdi bir saat kadar yat ve kapıyı sürgüleme. Belki etraf sessizleşince geldiğimde çok derin uyuyor olursun.”

Cadfael Birader'in planları sorunsuz yürüdü. Öylesine çalkantılı bir günden sonra herkes panjurlarını kapatıp, ışıkları söndürüp, kendisini geceden güvenceye alıp, uyumaya hevesliydi. Torold, Cadfael onu almaya gelmeden uyanmış, bekliyordu. Onlar birlikte bahçelerden, konuk salonuyla başkeşişin konutu arasındaki küçük avludan geçip, kemerli yola ve kilisenin güney kapısına girerken hüküm süren sessizlik ne gece, ne gündüz olurdu, yalnızca ayınlar arasında bu kapalı dünyaya mahsustu. Kiliseye girip, büyük kulenin altında, sırtlarını batı kapısına verinceye kadar tek kelime konuşmadılar. Cadfael koca kapıyı yavaşça açıp, dinledi. Dikkatle baktığında manastırın kapılarının kapalı olduğunu görebiliyordu,

ama açık olan küçük kapıdan alacakaranlıkta incecik bir ışık sızıyordu.

“Her şey sakın. Hadi git! Ben derede olacağım.”

Delikanlı dar açıklıktan süzüldü ve hızla kapıdan, sanki at panayırına giden patikalardan geliyor-muş gibi, yolun ortasına sıçradı. Cadfael kapıyı sessizce, santim santim kapattı. Acele etmeden geldiği yoldan geri gitti ve yıldızlar altında ıssız bahçeden geçip, tarlaya yürüdü. Artık gidemeyeceği bir yere gelinceye kadar derenin sağ kıyısını izledi. Sonra kıyıdaki otların ve burçakların üzerine oturup, bekledi. Ağustos gecesı sıcak ve sessizdi, arada sırada çalıları hışırdatıp, ağaçlara iç çektirecek kadar bir rüzgâr çıkıyor, bu hafif seslerle dikkatli ve tecrübeli adamların çıkardığı daha da hafif sesleri örtüyordu. Gerçi bugün izlenmezlerdi. Buna ihtiyaç yoktu. Onları izleyebilecek kişi şimdiden yolculuğun son noktasında konumlanmış, onları bekliyordu.

Constance evin kapısını açtı. Karşısında beklediği keşif yerine bu genç, sivil adamı görünce ürküp, sessizleşti. Ama Godith orada, sabırsız ve heyecanlı, onun omuz başındaydı ve yanından uçarak geçip, kıs-a, sessiz, sözsüz bir çığlıkla delikanlının kollarına ve kalbine atladı. Yeniden Godric olmuştu, ama Torold için artık o, henüz kendi kişiliğinde hiç görmediği Godith'den başka birisi olamazdı. Kız ona sarıldı, güldü, ağladı, aynı anda ona hem sövdü, hem tehditler savurdu. Şefkatle sarılı omzunu okşadı, açıklamalar istedi, isteklerinden vazgeçti. Sonunda ani bir sessizlikle yatışmış yüzünü ona kaldırıp, öpülmeyi bekledi. Sersemlemiş ve kendinden geçmiş bir Torold da onu öptü.

Aline arka taraftan, “Siz Torold olmalısınız,” dedi. Öylesine soğukkanlıydı ki, muhtemelen artık ilişkileri hakkında Torold’dan daha çok şey biliyordu. “Kapıyı kapat Constance! Her şey yolunda.” Son zamanlardaki deneyimleri ışığında, genç bir adamda olması gereken nitelikleri göz önünde tutarak, Torold’u baştan aşağı süzdü, gördükleri onu memnun etti. “Cadfael Birader’in Godith’i aldıracağını biliyordum. Bu sabah geldiği gibi geri gitmek istedi, ama ben hayır dedim. Cadfael geleceğini söylemişti. Sizi göndereceğini bilmiyordum. Ama Cadfael’in ulaşı olarak hoş geldiniz.”

“Godith size benden bahsetti mi?” Bu düşünce Torold’un yüzünü biraz kızartmıştı.

“Yalnızca bilmem gereken kadar. Ağzı son derece sıkı, ben de öyleyimdir,” dedi Aline, mahcup. Onun da yüzü kızarmış, parlıyordu, ama onunki heyecandan ve kendi çevirdiği entrikadan aldığı zevktendi. Onun payının burada sona ermesine biraz üzülüyordu. “Eğer Cadfael Birader bekliyorsa, zaman kaybetmemeliyiz. Gün ağarana kadar ne kadar uzağa gitseniz, o kadar iyi. Godith’in getirdiği çıkın burada. Siz burada bekleyin, ben bahçede her şey sakın mi bakayım.”

Yumuşak karanlığın içine süzüldü ve havuzun kenarında durarak, dikkatle etrafı dinledi. Arkada bir muhafız bırakmadıklarına emindi. Neden bıraksınlardı ki, zaten her yeri aramışlar, almaları söylenen her şeyi almışlardı. Gene de karşıdaki evde birisi ayakta olabilirdi. Ama her yer karanlıktı, hatta gecenin sıcaklığına rağmen, bir Flaman’ın geri gelip, gündüzün resmi talanından yararlanarak bulabildiği şeyleri alması korkusuyla, kepenkler de kapatılmıştı. Hatta söğüt yaprakları bile burada, ırmak kıyısındaki

otları dalgalandıran hafif rüzgârdan korunmuş, hareketsiz duruyorlardı.

“Gelin,” diye fısıldadı, kapıyı aralayarak. “Her şey sakın. Benim bastığım yere basın, yokuş oldukça pürüzlü.” Gölgelelerin arasında bir gölge olmak için öğleden sonraki açık giysisini koyu renk bir giysiyle değiştirmeyi bile akıl etmişti. Torold, FitzAlan’ın çuvaldan kefen içindeki hazinesini, çıkını bağlayan ipten kaldırdı ve yükü onunla paylaşmaya çalışan Godith’i uzaklaştırdı. Kız şaşırtıcı biçimde ona itiraz etmedi ve önden hızla ve sessizce, sarkan söğüt dallarının yarı yarıya gizlediği, kısa bir iple bağlanmış sandalın olduğu yere yürüdü. Aline ırmak kıyısına uzanıp, sandalın ipini çekti ve sabit tuttu, çünkü oldukları yerle suyun arasında altmış santim derinliğinde bir çukur vardı. Şimdiye kadar uysal bir ev kızı olan Aline, şimdi hızla ve sevinçle kendi kararlarını vermeyi, kendi güçlerini kullanmayı öğreniyordu.

Godith kayarak sandala bindi ve kollarını uzatarak çıkını oturma yerlerinin arasına yerleştirdi. Sandal en fazla iki kişilikti ve Torold bindiği zaman biraz suya battı, ama sağlandı, yüzüyordu ve daha önce bir kez olduğu gibi, onları gidecekleri yere kadar götürebilirdi.

Godith eğilip, hâlâ çimenin ucunda diz çökmüş olan Aline’i kucakladı. Sözlü bir teşekkür için artık çok geçti, ama Torold ona uzatılan küçük, bakımlı eli öptü. Aline sonra sandalın ipini çözdü ve ipi sandala fırlattı. Sandal yavaşça yüksek kıyıdan uzaklaştı, havuzun suyunun çekildiği dereye doğru geri sürüklendi. Değirmenin ana su oluğunun akıntısı, sandalın hızını, sanki yavaşça itilmiş gibi arttırdı. Torold küreği hareket ettirmiyor, o sessiz akıntının onları havuzdan çıkarmasını bekliyordu. Godith geriye baktığında, tek

görebildiği söğüdün silueti ve onun arkasındaki, ışıkları sönük evdi.

Torold sandalı kürekle karşı tarafa, manastır kıyısına getirdiğinde Cadfael Birader uzun otların arasından kalktı. “Aferin,” dedi fısıltıyla. “Sorun çıkmadı, değil mi? Ortalıkta kimse yoktu?”

“Sorun olmadı. Şimdi kılavuzumuz sizsiniz.”

Cadfael tek eliyle sandalı, düşünceli düşünceli, salladı. “Godith ile yükü karşı kıyıya çıkar, sonra beni al. Hiç değilse ayaklarımı ıslatmadan gideyim.” Hepsi sağ salim derenin öteki tarafına geçtiklerinde, Cadfael sandalı sudan çimene çıkardı, Godith de bunu en yakın ağaçlığa saklamak üzere hızla yardımına geldi. Bir kez gizlendikten sonra, rahat bir nefes alıp, konuşacak duruma geldiler. Gece sessiz ve sakindi. Cadfael burada harcayacakları beş dakikanın, onların daha sonraki işlerden tasarruf etmelerini sağlayacağını söyledi.

“Konuşabiliriz, ama alçak sesle. Siz batı yönünde epey ilerleyinceye kadar bu çıkını başka gözlerin görmeyeceğini umduğum için, sanırım bunu açıp, yükü bölmek yararlı olacak. Heybeleri omzumıza asmak, tek parçayı taşımaktan çok daha kolay.”

“Bir torbayı ben taşıyabilirim,” dedi Godith onun omuz başında, hevesle.

“Taşıyabilirsin, kısa bir süre için belki,” dedi Cadfael, onun isteğini kabullenerek. Bu arada iki çift, birbirine bağlı heybeyi çuvalların içinden çıkarmakla meşguldü. Heybelerin omuza rahatça oturacak kayışları vardı. İçlerindeki ağırlıklar da, daha önceden atlar için dengelenmişti. “Yolun ilk kısmını ırmaktan gidersek, yarım mil kadar kazanacağımızı düşünmüştüm,” dedi, “ama bu fındık kabuğuna üçümüz biner-

sek, batarız. Yüklerle gideceğimiz yol çok da uzun değil, üç milden biraz fazla.”

Bir çift torbayı en rahat biçimde omzunun üzerine attı, Torold da öbür torbayı sağlam omzuna yükledi. “Hayatımda şimdiye kadar bu kadar değerli eşya hiç taşımadım,” dedi Cadfael yola koyulurken. “Şimdi de içinde ne olduğunu bile görmeyeceğim.”

“Bence acı şeyler var,” dedi Torold arkadan. “Bunlar Nick’in hayatına mal oldu ve benim onun intikamını alma fırsatım da olmayacak.”

“Sen kendi hayatını düşünüp, kendi yüklerini taşı,” dedi Cadfael. “Onun intikamı alınacak. En iyisi sen geleceğe yüzünü çevir ve Nick’i bana bırak.”

Cadfael küçük konvoyunu, Beringar ile birlikte gittiğinden farklı yollardan götürdü. Dereyi geçip, doğruca Pulley’den ötedeki çiftliğe yönelmek yerine, daha batıya gitti. Böylece çiftlik kadar güneye geldiklerinde, aynı zamanda onun en az bir mil batısında, Galler’e daha yakın bir yerde ve daha sık bir ormandaydılar.

“Eğer birisi bizi izlerse ne olacak?” diye sordu Godith.

“İzlenmeyeceğiz.” Cadfael öylesine kesin konuşmuştu ki, kız bunu memnuniyetle kabul etti ve daha fazla soru sormadı. Eğer Cadfael Birader öyle diyorsa, öyleydi. Kız yarım mil kadar Torold’un yükünü taşımakta ısrar etmişti, ama onun nefes nefese kaldığı ya da tökezlediği anda Torold yükü geri almıştı.

Önlerindeki dalların arasından dantel gibi, daha açık renkli bir gökyüzü gözüküyordu. Yollarını yatık açıyla kesen, geniş ve düzgün çimli bir atlı yoluna dik-katle adımlarını attılar. Bunun ötesinde kendi patika-

ları devam ediyordu, ama o noktaya kadar olduğundan biraz daha fazla açıldı geceye.

“Şimdi beni iyi dinleyin,” dedi Cadfael, onları kuytu bir yerde durdurarak. “Çünkü buradan yolu ben-siz bulmak zorunda olacaksınız. Burada yolumuzu kesen atlı yolu, eski Romalılardan kalma güzel, düz bir yoldur. Yol solumuzda, doğuya doğru, Atcham’daki Severn köprüsüne gider. Sağımızda, batıya doğru ise, sizi bir ok kadar düz bir çizgide Pool’a ve Galler’e götürür. Yolda önünüze bir engel çıkarsa, yolun sonunda daha güneye, Montgomery’deki geçide gidebilirsiniz. Bir kez oraya çıkınca, atlarınızı hızlı sürebilirsiniz. Ama yolun bazı bölümleri dik olabilir. Şimdi burada karşıya geçeceğiz ve dere geçidine kadar yarım mil kadar daha gideceğiz. O nedenle yola dikkat edin.”

Burada belli ki patika daha çok kullanılmıştı ve atlar güçlük çekmeden buradan geçebilirlerdi. Ulaştıkları geçit geniş ve düzgündü. “Burada,” dedi Cadfael, “yüklerimizi bırakacağız. O kadar ağacın içinde bir ağacı kaybedebilirsiniz, ama patikadaki tek geçidin yanındaki tek ağacı kaybedemezsiniz.”

“Bırakalım mı?” diye sordu Torold. “Neden, doğruca atların olduğu yere gitmiyor muyuz? Siz kendiniz bu akşam izlenmeyeceğimizi söylediniz.”

“Hayır izlenmedik, hayır.” İnsan avının nereye geleceğini bildiğinde, gece karanlığı da olunca, onu orada beklerdi. “Hayır, daha fazla zaman kaybetmeyin. Bana güvenin ve dediğimi yapın.” Cadfael yükün kendisine düşen yarısını indirdi ve artık gözlerinin alıştığı alacakaranlıkta iyi ve güvenli bir saklama yeri bulmak için çevresine bakındı. Sağ taraflarında, geçidin yakınındaki çalı kümesinde, bir yanı ölmüş, en alt dalı çalılar arasında saklanmış, yaşlı ve boğum bo-

ğum bir ağaç vardı. Cadfael heybeleri bu dalın üzerine astı. Torold da tek söz etmeden kendininkileri onların yanına astı ve geri gidip bir baktı. Ancak heybeleri oraya gizleyenler onları bir daha bulabilirlerdi. Yapraklar her şeyi kapatıyordu.

“Aferin!,” dedi Cadfael. “Şimdi buradan biraz doğuya gideceğiz. Şu anda üzerinde olduğumuz patika, benim daha önce kullandığım daha doğrudan yolla birleşecek. Çiftliğe doğru yönden ulaşmamız gerek. Meraklı bir kişiye Galler’e bir mil daha yakın bir yerden geldiğimizi hissettirmemiz gerek.”

Yüklerinden kurtulunca, Godith ile Torold birbirlerine yaklaştılar ve el ele tutuşup, ona duydukları çocuklar kadar büyük güvenle, peşinden yürüdüler. Şimdi kaçma olasılığı fiilen yakınlaştıkça, söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı. Birbirlerine yapışıp, her şeyin düzgün gideceğine inanıyorlardı.

Patika, çiftliğin çitle çevrili alanından ancak birkaç dakika önce doğrudan yolla birleşiyordu. Ağaçlar arkalarında kaldıkça, gökyüzü daha açık bir renk aldı. Evin içinde bir yerde bir saz mumu yanıyor, parmaklıkların arasından ufacık, kırık bir ışık parıldıyordu. Çevrelerinde gece sessiz ve sakindi.

Anselm Birader kapıyı onlara çok çabuk açtı ve derhal dışarı çıktı. Belli ki Shrewsbury’den canı sıkılmış bir yolcu buraya bile günün olaylarını haber vermiş, daha kötü cezalardan kaçan birisinin başına gelebilecekleri konusunda uyarmıştı. Onları sevinçle ve aceleyle içeri soktu ve kapıyı kapatırken, Cadfael’in arkasındaki iki gence merakla baktı.

“Anlamıştım! İçgüdülerim beni yanıltmaz. Bu gece olacağını hissetmiştim. Duyduğumuz kadarıyla sizin orada işler çatallaşmış.”

“Yeterince çatallandı,” diye kabul etti Cadfael iç çekerek. “Hiçbir dostumun başına bunların gelmesini istemem. En çok da bu ikisinin. Çocuklar, bu iyi kalpli biraderler sizin emanetinizi korudular. Şimdi onlar burada. Anselm, bu Adeney’in kızı, öteki FitzAlan’ın vasallarından. Louis nerede?”

“Gelenin kim olduğunu gördüğü anda atları eyerlemeye gitti,” dedi Anselm Birader. “Bütün gün senin işleri hızlandırmak zorunda kalacağını düşündük. Sen gelirsin diye, biraz yiyecek de hazırladım. Torba burada. Aç karnına uzağa gitmek iyi olmaz. İçinde bir şişe de şarap var.”

“İyi! Ben de birkaç şey getirdim,” dedi Cadfael, kendi kesesini boşaltarak. “Bunlar ilaç. Godith bunların nasıl kullanılacağını biliyor.”

Godith ve Torold hayranlık içinde onları dinliyorlardı. Oğlan, neredeyse hayret ve şükrandan dili tutulmuş olarak, “Ben gidip, eyerlemeye yardım edeyim,” dedi. Elini Godith’inkinden çekip, küçük, bakımsız avlunun öte tarafındaki ahıra yollandı. Böylesi karışık zamanlarda idaresi güç olan ormandaki bu açıklık çok geçmeden orman olacak, bu mütevazı tah-ta binalar yazın gür bitkileri arasında çürüyüp, ufalanacaklardı. Uzun Orman burasını üç dört yılda, hiçbir iz bırakmadan yutacaktı.

“Anselm Birader,” dedi Godith, dev adamı baştan ayağa huşu içinde gözden geçirerek, “her ikimiz adına, bizim için tüm yaptıklarınız için size bütün kalbimle teşekkür ederim. Gerçi aslında bunları Cadfael Birader için yaptığınızı sanıyorum. Şimdi sekiz gündür benim ustam ve bunu anlıyorum. Eğer elimden gelse ben de aynısını, hatta daha fazlasını onun için yapardım. Torold’un ve benim bizim için yaptık-

larınızı asla unutmayaçağımıza ve asla size bir leke getirmeyeceğimize söz veririm.”

“Tanrı seni korusun çocuğum,” dedi Anselm Birader. Godith’in sözlerinden hem hoşlanmış, hem de etkilenmişti. “Kutsal bir kitap gibi konuşuyorsun. Namuslu bir adam, genç bir kadın tehlikede olduğunda, onu bu sorundan kurtarmaktan başka ne yapabilir? Onun genç adamını da birlikte tabii.”

Louis Birader ahırdan, iki atı buraya getirdikleri gece Beringar’ın bindiği demir kırı donlu atı çekerek geldi. Torold arkadan siyahı getiriyordu. Atlar hafif ışıktadır pırıl pırıl, harekete hazır parlıyorlardı. Mükemmel bir bakım görmüşler, beslenmişler ve dinlenmişlerdi.

“Eşyaya gelince,” dedi Anselm Birader anlamlı, anlamlı. “O da güvende, bana kalsa hayvanın üzerinde daha iyi dengelemek için ikiye bölerdim, ama bunu yapmaya hakkım olmadığını düşündüğüm için, sizin bıraktığınız gibi tek parça halinde. Ben olsam onu daha hafif binicinin atına yüklerdim, ama siz bilirsiniz.”

İkisi birlikte Cadfael’in birkaç gece önce buraya getirdiği çuvala sarılı çıkını almaya gittiler. Anlaşılan onlara da söylenmeyen bir şeyler vardı. Tıpkı Torold ile Godith’in anlamadan kabul ettikleri şeyler olduğu gibi. Anselm yükü evden kocaman omuzlarında getirdi ve eyerlenmiş atların yanına indirdi. “Bunu eyere bağlamak için sıırım bağcıklar getirdim.” Meseleyi biraz düşünmüş, çıkının bağlandığı iplere şerit halkalar takmışlardı. Tam sıırımları bunlara geçirirken, birden arkalarındaki kapının kilidini tutan örme şeritler bir bıçakla kesildi ve net, kendinden emin bir ses sertçe buyurdu:

“Olduğunuz yerde kalın! Hiç kimse kımıldamasın! Hepiniz yavaşça buraya dönün, ellerinizi görebileyim. Hanımın hatırı için.”

Rüyadaki insanlar gibi emir veren sese kocaman, ihtiyatlı gözlerle bakarak döndüler. Çitle çevrili alanın kapısı sonuna kadar açılmış, parmaklıklara yaslanmıştı. Kapıda elinde kılıcıyla Hugh Beringar duruyordu. Her iki omuz başında, yetkin iki el gerilmiş birer İngiliz yayı tutuyordu. İkisi de Godith'e yöneliktir. Işık hafifti, ama titrek değildi. Buna alışık olanlar, bu ışıktaki tam hedefe vurabilirlerdi.

“Fevkalade,” dedi Beringar onaylayarak. “Beni çok iyi anladınız. Şimdi durduğunuz yerde kalın ve üçüncü adamım kapıyı arkamızdan kapatırken kimse kımıldamasın.”

Herkes kendi tabiatına uygun tepkiler vermişti. Anselm Birader ihtiyatla çevresine bakıp sopasını aramıştı, ama ulaşabileceği bir yerde değildi. Louis Birader emredildiği gibi iki elini de göz önünde tutuyordu, ama sağ eli üstlüğünün dikiş yerinde, hançerini sakladığı açıklığa yakın duruyordu. Godith önce olup bitene inanamadan dehşete düşmüş, sonra hızla büyük bir öfkeye kapılmıştı. Ama ancak yüzünün beyazlığı ve gözlerinin parıltısı buna işaret ediyordu. Cadfael Birader görünüşte şaşkın bir tevekkül içinde çıkının üstüne oturmuştu, etekleri çıkını gizliyordu. Tabii eğer çıkın önceden görülüp, önemi anlaşılmamışsa... Torold, kemerindeki Cadfael'in hançerinin sapına yapışma içgüdüsüne direnerek, boş ellerini gösteriyordu. Beringar'ın gözüne meydan okur biçimde bakarak iki uzun, yavaş adım attı ve Godith ile iki okçunun arasına geçti. Cadfael Birader onu takdir etti ve kendi kendine gülümsedi. Belki de oğlan, o âşık haliyle, eğer amaç bu olsaydı o bedenini araya sokmadan okların rahat rahat hedefe ulaşacağı kadar vakit geçtiğini fark etmemişti.

“Çok dokunaklı bir jest,” dedi Beringar, “ama pek etkin değil. Hanımefendinin durumun bu biçiminden pek mutlu olduğunu sanmıyorum. Ayrıca burada hepimiz makul insanlar olduğumuzdan, anlamsız kahramanlıklara gerek yok. Üstelik Matthew bu mesafeden bir okla ikinizi birden vurabilir. Ama bu kimsenin işine yaramaz, benim bile. Bu an için emirleri verenin, oyunu yönetenin ben olduğumu kabul etmelisiniz.”

Gerçekten de öyleydi. Gerçi adamları, onun hiç kımıldamama emrini harfi harfine alabilirken, durup

beklemişlerdi, ama hiçbirinin ona başarılı bir saldırıda bulunup, durumu değiştiremeyeceği de açıktı. Arada uzun bir mesafe vardı ve hiçbir hançer bir oktan hızlı olamazdı. Torold kolunu arkasına uzatarak, Godith'i yakına çekti, ama kız buna tahammül edemedi. Sert bir hareketle geri çekildi ve onu tutmak isteyen elden sıyrılarak, öne yürüyüp, Hugh Beringar ile yüz yüze geldi.

“Benim için oyunun ne?” diye sordu. “Eğer istediğin bensem, işte buradayım, benimle ne yapmak istiyorsun? Belki de hâlâ ele geçirmeye değer topraklarım var. Haklarını savunup, onları ele geçirmek için benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun? Babamın bütün mallarına el konmuş olsa bile, kral benim ve topraklarımın yeni komutanlarından birinin eline geçmesine izin verebilir! Senin için değerim bu mu? Yoksa, daha iyi insanları eline geçirebilmesi için beni ona yem olarak verip, Stephen'ın gözüne girme sorunu mu?”

“İkisi de değil,” dedi Beringar sakın sakın. Kızın gergin omuzlarını ve öfkeli, aşağılayıcı yüzünü takdirle seyrediyordu. “İtiraf edeyim ki, tatlım, daha önce seninle evlenmeyi hiç bu kadar istememiştim. Hatırladığım küçük kıza göre çok olumlu gelişme göstermişsin. Ama yüzüne bakılırsa, benimle evleneceğine şeytanla evlenmeyi tercih edersin. Benim başka planlarım var. Sanırım senin de. Hayır, buradaki herkes makul bir insan gibi davranırsa, kavga etmemize gerek kalmaz. Seni rahatlatmak için söylemem gerekiyorsa, Godith, savunucunun peşine takipçiler takmaya da niyetim yok. Dürüst bir rakibe niye kin duyayım ki? Özellikle şimdi çok gözüne girdiğine eminim.”

Godith'e gülüyordu, kız bunu anladı ve kendini toparlardı. Üstelik bu kötü niyetli bir gülüş de değildi,

ama kız bunu bir saldırı olarak aldı. Muzaffer, ama aynı zamanda uçar, şakacı, neredeyse sevecen bir gü-lüştü bu. Kız bir adım geri çekildi, hatta yalvaran bir bakışla Cadfael Birader'e baktı. Ama Cadfael öylecene çökmüş, görünüşte her şeyle ilgisiz, gözleri yerde oturuyordu. Kız başını kaldırıp bu kez daha dikkatle Hugh Beringar'a baktı. Adamın kara gözleri soğuk bir takdirle onu süzüyorlardı.

"Söylediklerinde samimi olduğunu sanıyorum," dedi kız yavaşça ve şaşarak.

"İstersen dene. Buraya yolculuk için at bulmaya geldiniz. İşte atlar orada. Sen ve şu genç bey ne zaman isterseniz, onlara binip gidebilirsiniz. Kimse sizi izlemeyecek. Kimse burada olduğunuzu bilmiyor, yalnızca ben ve adamlarım. Ama eğer hayatın zorunlu gerekleri dışında tüm yükünüzü hafifletirseniz, daha hızlı ve daha güvende gidirsiniz," dedi Beringar tatlı bir sesle. "Cadfael Birader'in öylesine aldırmasızca, sanki uygun bir taş bulmuş gibi üstünde oturduğu o çıkın, sen gittikten sonra, senden bir anı olarak saklayacağım onu, sevgili Godith'im."

Godith bunları duyduğunda tekrar Cadfael Birader'e bakmayacak kadar kendini kontrol etmeyi başardı. Zaten kendi yüzünü kontrol etmek, birden beyninde çakan ışığı, zafer duygusunu ve kahkahasını gizlemek yeterince güçtü. Bunun birkaç adım arkasında duran, aynı şekilde durumu anlamış olan Torold için de geçerli olduğunu biliyordu. Demek heybeleri bu nedenle bir mil daha batıda, Galler'e bir mil daha yakın olan geçidin yanındaki ağaca asmışlardı. Buradaki ödülü sevinçli bir yürekle teslim edebilirlerdi, ama başarılarını tehlikeye atacak en küçük bir sevinç emaresi kesinlikle göstermemeliydiler. Şimdi

darbeye son r tu ları yapmak ona düşüyor, Cadfael Birader bu i i ona bırakıyordu. Bu şimdiye kadar kar ıla tı ı en büyük sınavdı ve yaşadığı sürece özgüveni için temel önemde olacaktı. Çünkü karşısındaki adam sandı ından fazla bir şeydi ve birden ondan vazgeçmek kıza nerdeyse, adamın jesti, onu başka bir adamla ve başka bir davada mutlu olması için serbest bırakması kadar cömertçe gözüktü. Tüm u ra ıları karşılığında yalnızca altın gibi k  k bir şeye el koyuyordu. İki iyi at ve Galler'e serbestçe gidebilme şansına karşılık! Üstelik dindarca değil, ama değerli, bir tür hayır duası da ekliyordu.

 Sami misin bunda.  Soru sormuyor, durumu belirtiyordu.  Gidebilir miyiz? 

 Hem de çabuk gidin, size tavsiyem. Gece henüz ilerlemedi, ama zaman çabuk geçiyor. Sizin de gidecek biraz yolunuz var. 

 Senin hakkında yanılmı ım,  dedi kız cömertçe.  Seni hiç tanımamı ım. Bu  d l  almaya  alı man hakkın. Umarım bizim de bunun için sava mamızın hakkımız olduğunu anlıyorsundur. Adil bir zafer ve adil bir yenilgide kin duyulmamalı. Bana katılıyor musun? 

 Evet!,  dedi sevinçle.  Tam kalbime göre bir rakipsin sen. Sanırım bu geç bey seni bir an önce götürmeli, yoksa fikrimi de i tirebilirim. Yükü bıraktı ınız sürece... 

 Yapacak bir şey yok, o sizin,  dedi Cadfael Birader, oturduğu yerden istemeye istemeye kalkarak.  Hakkıyla kazandınız, diyecek bir şey yok. 

Beringar ortaya çıkan çuvala sarılı yığını endi esiz gözden geçirdi. Cadfael'in Severn'den buraya taşıdığı yükün biçimini gayet iyi biliyordu. Bir kuşku duymadı.

“Gidin o halde, yolunuz açık olsun. Daha birkaç saat karanlık olacak.” Sonra ilk kez Torold’a baktı ve onu yavaş yavaş inceledi, çünkü Torold susmuş, anlaması beklenmeyecek koşullarda kızın başı çekmesine izin vermiş, takdir edilecek biçimde kendini tutmuştu. “Özür dilerim, adınızı bilmiyorum.”

“Adım Torold Blund, FitzAlan’ın vasallarındanım.”

“Tanışmadığımıza üzgünüm. Ama silahlı karşılaşmadığımıza üzgün değilim, korkarım benden üstün birisiyle karşılaşmış olacaktım.” Ama istediğini elde ettiği için bunu çok neşeli söylemişti. Torold’un ondan uzun olmasından, kolunun çok daha öteye erişeceğinden pek korktuğu yoktu. “Hazinenize iyi sahip çıkın, ben benimkine iyi bakacağım.”

Hâlâ soru dolu, kocaman gözlerle, sakın ve ciddi ona bakan Godith, “Öp beni ve bana iyilik dile. Ben de sana dileyeceğim,” dedi.

“Bütün yüreğimle,” dedi Beringar, kızın yüzünü elleri arasına aldı ve sesli bir öpücük kondurdu. Belki de Torold’u kızdırmak için, öpücük uzun sürdü, ama Torold bunu seyretti ve öfkelenmedi. Sanki bir kız kardeşle erkek kardeş arasındaki sevecen, ama üzüntüsüz bir vedaydı bu. “Hadi atlara. Yolunuz açık olsun.”

Godith önce Cadfael Birader’e gitti, ondan da kendisini öpmesini istedi. Başka kimsenin görmediği, duymadığı yüzünde ve sesinde, ya gözyaşlarına boğulmaya, ya kontrol edilemeyecek bir kahkaha atmaya ya da ikisine birden işaret eden çılgınca bir titreme vardı. Bu gemlenemez duygular nedeniyle, ona ve diğer biraderlere teşekkürlerini kısa kesmek zorunda kaldı. Kendi kendini ele vermeden, bir an önce kaçmalıydı. Torold onun üzengisini tutmaya gitti, ama Anselm Birader kızı elleriyle tutup kaldırdı, yavaşça eyere bıraktı.

Üzengiler onun için biraz uzundu, Anselm rahat binebilmesi amacıyla onları kısaltmak için eğildi. Kız o zaman onun gizlice kendisine baktığını, gülümsediğini gördü. Onun da olup biteni kavradığını ve kendi gizli gülüşünü paylaştığını anladı. Eğer onunla arkadaşı baştan bütün oyundan haberdar olsalardı, rollerini böylesine inandırıcı oynayamayacaklardı. Ama arka planda dönenleri çabucak kavramışlardı.

Torold, Beringar'ın demirkırı donlu atına bindi ve eyerin üstünden, aşağıdaki gruba baktı. Okçular yaylarını gevşetmişler, olanları oldukça ilgisiz ve biraz da eğlenerek seyrediyorlardı. Üçüncü adam yolcuların geçmesi için kapıyı sonuna kadar açtı.

“Cadfael Birader, her şeyi size borçluyum. Bunu unutmayacağım.”

“Eğer bir alacak varsa,” dedi Cadfael rahatça, “bunu Godith’e ödeyebilirsin. Onu babasına sağ salim teslim edene kadar da, ona karşı davranışlarına dikkat et,” diye ekledi sertçe. “O senin için kutsal bir emanet ve bundan yararlanmaya çalışma.”

Torold'un pırıl pırıl gülümsemesi bir an sürdü, sonra yok oldu. Bir saniye sonra Torold'un kendisi de yoktu. Ardında Godith ile hızla atlarını açık kapıdan, ormandaki ışıklı açıklığa, sonra ağaçların arasındaki gölgeli yerlere sürdüler. Kısa bir süre sonra daha geniş patikaya, sonra da heybelerin beklediği dere geçidine geleceklerdi. Cadfael durup, çimenin üstündeki nal seslerini, yapraklı dalların hışırtısını, tüm sesler gecenin sessizliğinde eriyinceye kadar dinledi. Bu dikkatli dinlemeden sonra başını kaldırdığında, oradaki herkesin de aynı yoğunlukta dinlediğini fark etti. Hepsi birbirine baktı ve bir an için söyleyecek bir şey bulamadılar.

“Eğer babasına bakire ulaşırsa,” dedi Beringar sonra, “ben bir kadın ya da erkek üzerine bir daha asla bahse girmem.”

“Ben babasına bir eş olarak ulaşacağına inanıyorum,” dedi Cadfael kuru bir sesle. “Hem de usulüne uygun olarak. Burasıyla Normandiya arasında bir sürü rahip var. Aslında Torold’u ona, onay almadan da sahip olma hakkı olduğuna ikna için kızın epey uğraşması gerekecek, ama sonunda onu ikna edecek yollar bulacaktır.”

“Onu benden daha iyi tanıyorsunuz,” dedi Beringar. “Benim kızı tanımak için hiç zamanım olmadı. Yazık!” diye ekledi düşünceli.

“Gene de onu benim yanımda büyük avluda ilk gördüğünüz zaman tanıdığınızı sanıyorum.”

“Oh, evet, şahsen tanıyordum. O sırada emin değildim, ama bir iki gün içinde emin oldum. Fazla değişmemiş, ama öylesine canlı bir genç haline gelmiş.” Cadfael’in gözüne bakıp, gülümsedi. “Evet, onu aramaya geldim, ama başka bir adamın işine yarasın diye ele vermek için değil. Onu kendim için de istemiyordum, ama sizin de dediğiniz gibi benim için kutsal bir emanetti. Diğerlerinin onun güvenliği için yaptıkları ittifaka borcumdu bu benim.”

“Bunu da yaptığınızı sanıyorum,” dedi Cadfael.

“Ben de. İki tarafta da gücenme yok, değil mi?”

“Yok. İntikam da yok. Oyun bitti.” Cadfael birdenbire sesinin boyun eğmiş, teslim olmuş birisi gibi çıktığını fark etti, ama bu ancak rahatlamanın verdiği hoş yorgunluktu.

“O halde benimle yol arkadaşlığı ederek manastıra birlikte geri dönersiniz, değil mi? Burada iki atım var. Bu bizim delikanlılar da uykuyu hak ettiler. Sizin

iyi kalpli biraderler onları bu gece misafir edip, doyururlarsa, yarın rahat rahat geri dönerler. Bu misafirperverlik karşılığında, heybemde iki şişe şarapla bir çörek var. Geleceğinizden emindim, ama daha fazla bekleyeceğimizden korktum.”

Louis Birader, ellerini memnunlukla ovuşturarak, “Bütün bu gürültü patırtıya rağmen, bu gece havada bir kötülük olmayacağını hissetmişim,” dedi. “İki şişe şarap ve bir çörek karşılığında, size sevinçle yatacak yer buluruz. Eğer isterseniz bir iki el oyun da oynayabiliriz. Burada çok ender misafirimiz oluyor.”

Okçulardan biri Beringar’ın kalan iki atını, uzun ve ince bacaklı, benekli atla dayanıklı, kahverengi küçük atı içeri getirdi. Biraderler ve askerler birlikte sakin sakin yiyecek ve içecekleri indirdiler ve Beringar’ın emriyle biçimsiz, çuvala sarılı çıkını benekli atın sağırsına, Anselm Birader’in oldukça farklı bir amaçla hazırladığı deri şeritleri kullanarak bağladılar. “Sizin ata emanet etmeyeceğimden değil,” diye Beringar Cadfael’e güvence verdi, “ama bu büyük hayvan ağırlığı fark bile etmeyecektir. Bu atın binicisinin de sağlam bir eli olmalı, çünkü gemlemesi zor, huysuz bir hayvan, ama ben alışığım. Açıkçası bu atı çok seviyorum. Daha değerli iki atı verdim, bu yaramaz tam bana göre. Onu hiçbir şeye değişmem.”

Cadfael’in onun hakkında düşündüklerini daha iyi ifade edemezdi. Bu yaramaz tam bana göre, onu hiçbir şeye değişmem! Kendi casusluğunu kendisi yapıyor, asla gerçekten istemediği bir nişanlıya borcunu ödemek için iki değerli atı cömertçe veriyor, kızı kendi yolundan sağ salim uzaklaştırmak ve hazineye el koymak için her türlü ayrıntılı entrikaya başvuruyordu. Hazine herkesin el geçirmesine açık bir avdı, ama

kız değildi. Ya, işte böyle, yaşıyoruz ve insanlık kitabından yeni yeni şeyler öğreniyoruz.

İkisi yalnız başlarına, daha önce bir kere daha geçtikleri yoldan, hatta o zamandan daha dostça geri döndüler. Acele etmiyorlar, çiftliğe ilk geldikleri patikadan daha uzun, ama atlar için daha uygun yoldan gidiyorlardı. Gece sıcak, sakın ve nazikti, sanki kalıcı istikrarını soğukkanlılıkla vurgulayarak, o fırtınalı ve sert zamanlara meydan okuyordu.

“Korkarım,” dedi Hugh Beringar vicdan azabı içinde, “iki ayın vaktini kaçırdınız, bu da benim suçum. Eğer ben her şeyi geciktirmeseydim, gece yarısı dönmüş olurdunuz. Bunun cezası neyse, ikimiz paylaşmalıyız.”

“Siz ve ben,” dedi Cadfael gizemli bir ifadeyle, “zaten bir cezayı paylaşıyoruz. Sizden daha uyarıcı bir yol arkadaşı bulamazdım doğrusu. Acele etmeyerek, günahımı daha da arttırabiliriz. İnsan pek sık böylesine güven ve huzur içinde ata binme fırsatı ele geçirmiyor.”

Sonra bir süre sessiz kalıp, kendi düşüncelerine daldılar, ama bir yerde bu düşünceler birbirine karıştı, çünkü Beringar, “Kızı özleyeceksiniz,” dedi. Bunu sertçe, ama gerçek bir anlayışla söylemişti. Ne de olsa birkaç gündür gözlüyor ve öğreniyordu.

“Kalbimin bir teli gibi,” diye kabul etti Cadfael Birader, ama sesi üzgün değildi. “Ama onun yerini dolduracak başkaları olacak. İyi bir kızdı, eğer hayal kurmama izin vererseniz, iyi bir oğlan da. Çabuk öğreniyor, sıkı çalışıyordu. Umarım aynı derecede iyi bir eş olur. Genç adam tam da onun dengi. Bir omzunu koruduğunu gördünüz herhalde? Kralın okçularından biri ondan bir parça koparmak için elinden geleni

yapmış, ama Godith'in bakımıyla iyi olacak. Fransa'ya ulaşırlar." Sonra bir dakika düşünüp, samimi bir merakla sordu: "Eğer aramızdan birisi emirlerinize uymayıp, dövüşmeye kalksaydı, ne yapardınız?"

Hugh Beringar kahkahayla güldü. "Sanırım tam bir budala durumuna düşerdim, çünkü adamlarım tabii ki ok atmayacaklarının farkındaydılar. Ama yay çok güçlü bir ikna aracı. Sonra benim gibi güvenilmez birisi samimi de olabilir. Neden, kıza zarar vereceğimi mi düşündünüz?"

Cadfael buna henüz doğru yanıt vermenin akıllıca olup olmadığını düşündü. Sonra bir orta yola karar kıldı: "Bunu düşünmüş olsam bile, kısa sürede yanıldığımı anladım. Adamlar onu Torold araya girmeden çok önce öldürebilirlerdi. Hayır, bu hatadan kısa sürede döndüm."

"Peki, benim çiftliğe ne getirdiğinizi ve bu akşam ne almaya geldiğinizi bilmem sizi şaşırtmadı mı?"

"Sizin zekânızın hiçbir göstergesi artık beni şaşırtamaz," dedi Cadfael. "Onu getirdiğim gece, beni ırmaktan izlediğiniz sonucuna varıyorum. Ayrıca, atları oraya koymanız için benim yardımımı da, hazineyi saklandığı yerden oraya götürmeye teşvik için sağladığınızı düşünüyorum. Böylece gençler kaçabilecek, altın burada kalacaktı. Sağ elin sol elle dövüşmesi size uygun bir şey. Bu akşam olacağından neden o kadar emindiniz?"

"Eğer ben sizin yerinizde olsam, onları bir an önce göndermeye çalışırdım. Aramanın yapılıp, başarısız kaldığı zaman da çok uygundu. Bu fırsatı elinizden kaçırmamız aptallık olurdu. Ve benim uzun zaman önce kavradığım gibi, siz aptal değilsiniz Cadfael Birader."

"Ortak çok yönümüz var," dedi Cadfael ciddiyetle. "Ama bir kez şu taşıdığınız yükün çiftlikte olduğu-

nu bildiğinizde, neden gidip onu oradan almadınız? Çocukların o olmadan gitmesine gene izin verebilir-
diniz, şimdi olduğu gibi.”

“Onlar giderken ben de yatağımda uyuyayım, öyle mi? Godith ile barışmadan, onun beni düşmanı ve kötülük yapabilecek biri sanarak Fransa’ya gitmesine izin vereyim? Hayır, bunu kaldıramazdım. Benim de gururum var. Temiz bir son olmasını, kin kalmamasını istiyordum. Ayrıca meraklıyım da. Onun aklını çelen bu genci görmek istiyordum. Hazine siz onları gönderinceye kadar güvendeydi, neden bu konuda huzursuz olaydım? Bu biçim çok daha tatmin ediciydi.”

“Gerçekten öyleydi,” dedi Cadfael vurguyla.

Dostça bir rahatlık içinde ormanın ve Sutton’daki yolun kenarına gelmişler, St. Giles’a doğru, kuzeye dönüyorlardı ve bu durum ikisini de şaşırtmıyordu.

“Bu kez,” dedi Beringar, “zaman biraz olağandışı olsa da, manastırın düzenli fertleri gibi kapıdan gireceğiz. Eğer bir itirazınız yoksa, bunu doğruca bahçedeki kulübenize götürelim. Gecenin geri kalan bölümünde orada oturur, burada ne olduğuna bakarız. Godith’in sizin yanınızda nasıl yaşadığını ve ne gibi beceriler elde ettiğini görmek isterim. Acaba şimdi nereye varmışlardır?”

“Pool’a giden yolun yarısını aşmışlardır. Yolun çoğu iyi. Buyrun, gelip görün. Kentte kız hakkında bilgi toplamaya gittiniz, değil mi? Edric Flesher’e. Petronilla amaçlarınızın çok kötü olduğunu düşünüyordu.”

“Düşünür,” diye güldü Beringar. “O civcivine kimseleri yakıştıramaz. Benden baştan beri nefret etti. Neyse, şimdi onun içini rahatlatabilirsiniz.”

Sessizlik içindeki Foregate’e varmışlardı. Karanlık evlerin arasından geçerlerken, nal çınlamaları te-

kin olmayan yankılar yapıyordu. Huzursuz olan birkaç kişi panjurlarını aralayıp, onlara baktı, ama öylesine rahat ve sakin bir görünümüleri vardı ki, kimse onların kötü niyetli olduklarını düşünemezdi. Tedbirli yurttaşlar rahatlamış olarak yataklarına döndüler. Sol taraflarında, yüksek çevre duvarının arkasında büyük kilise yükseliyor, büyük kapının ortasındaki dar, küçük kapı görülebiliyordu. Kilise mensubu olmayan kapıcı o saatte iki atlıya kapıyı açmak için uyandırıldığına biraz şaşmıştı, ama her ikisini de tanıyınca, meşru bir görevde oldukları kanısına vardı. Böylesi sorunlu zamanlarda bunlar olurdu. Kapıcı meraklı birisi değildi, uykuluydu da. Onların ahırlara gitmesini izlemedi. Ahırda bütün iyi seyisler gibi önce atlarının bakımını yapıp, sonra yüklerle birlikte bahçedeki kulübeye yollandılar.

Beringar çıkını kaldırdığında yüzünü buruşturdu. “Bunu bütün o yol boyunca sırtınızda mı taşıdınız?” diye sordu, kaşları kalkık.

“Öyle,” dedi Cadfael, gerçeği söyleyerek. “Siz de buna tanık oldunuz.”

“Buna gerçekten soylu bir çaba derim ben. Şu birkaç adım için yeniden sırtlanmayı düşünür müydünüz?”

“Buna cesaret edemem,” dedi Cadfael. “Artık o sizin emanetiniz.”

“Ben de bundan korkmuştum.” Ama neşesi yerindeydi. Kendi hakkındaki fikrine uygun davranmış, Godith’in gözünde kendini haklı çıkarmış, istediği ödülü kazanmıştı. Ayrıca ince bedeninde sanılacağından çok daha fazla kas vardı; ağır yükü şifalı otlar bölümüne kadar olan kısa mesafede rahatça taşıdı.

Cadfael kulübeye önden girerek, “Burada bir yerde çakmaktaşıyla kav olacak,” dedi. “bekleyin size bir

ateş yakayım. Etrafımız kırılacak şeylerle dolu.” Kutusunu buldu, yanmış bez halkasına bir kıvılcım çaktı ve ufak yağ tabağında yüzen fitili yaktı. Fitil alev aldı, sabitleşti, uzadı ve etraftaki havan, cam kap ve şişelere, kokuları havaya yayılan, kurumuş şifalı ot demetlerine hafif bir ışık saçtı.

“Siz bir simyacısınız,” dedi Beringar, etkilenmiş ve büyülenmişti. “Belki de bir büyücüsünüz.” Yükünü döşemenin ortasına koydu ve ilgiyle etrafına bakındı. “Godith gecelerini burada mı geçirdi?” Torold’un huzursuz, gelip giden uykusundan hâlâ kırıksık olan yatağı görmüştü. “Onun için bunu yaptınız. Daha ilk günden anlamış olmalısınız.”

“Evet, anladım. Pek güç değildi. Uzun süre dünyayı dolaştım. Şarabımdan tatmak ister misiniz? Hasat iyi olunca armutlardan yapıyorum.”

“Memnuniyetle! Başarılarınız için içeceğim, Hugh Beringar dışındaki tüm rakiplerinize karşı...”

O sırada dizlerinin üstüne çökmüş, çıkın ipinin düğümünü çözüyordu. Bir çuvaldan ikincisi, ondan da üçüncüsü çıktı. Büyük bir telaş içinde olduğu, açgözlülük izleri sergilediği söylenemezdi, yalnızca heyecanlı bir merak içindeydi. Üçüncü çuvaldan sıkı sıkı sarılmış, koyu renkli bir giysi yığını dışarı yuvarlandı. Çıkın bağlarından kurtulunca açıldı ve yere iki giysi kolu serildi. Koyu renkler arasından bir gömleğin beyazı seçiliyordu. Bu açıldığında içinden üç büyük düzgün taş, rulo yapılmış deri bir kemer, deri kılıfında kısa bir hançer gözüktü. Son olarak, en ortadan sert, küçük ve parlak bir şey, etrafa sarı ışıklar saçarak yuvarlandı, altın ve gümüş renkleri parlayarak Beringar’ın ayaklarının dibinde durdu.

Hepsi o kadardı.

Beringar dizlerinin üstünde, ne olduğunu anlamadan, dili tutulmuş, kara kaşları neredeyse saçına kadar kalkmış, koyu gözleri şaşkınlıktan büyümüş, baktı, baktı. Bu kez duygularını açıkça ifade eden bu yüzde başka hiçbir şey okunmuyordu, ne irkilme, ne dehşet, ne suçluluk. Öne eğildi, eliyle bu esrarlı giysileri birbirinden ayırdı, yere yaydı, ağzı açık baktı, sonra gözleri taşlara takıldı. Kaşları kımıldadı, normal yerlerine indiler. Gözlerinde anlayış parıldadı. Cadfael'e pırıltılı bir bakış fırlattı, sonra gülmeye başladı. Gürültülü, gerçek, onu diz çöktüğü yerde sarsan, başının üstündeki şifalı ot demetlerinin sallanmasına neden olan büyük bir kahkahaydı bu. Güzel, berrak, neşe dolu bir sestti ve Cadfael'in de, bu anda bile, onunla gülüp, sallanmasına neden oldu.

"Ben de sizi teselli etmeye çalışıyordum," dedi Beringar soluk soluğa ve elinin tersiyle, bir çocuk gibi, gözlerindeki yaşları silerek. "Bütün bu süre boyunca, oysa siz bana bunu hazırlamıştınız. Daha o zamandan sizi neredeyse anlamıştım, ama sizi kandırabileceğimi sanacak kadar aptalmışım."

"Alın, bunu için," dedi Cadfael, doldurduğu maşrapayı ona uzatarak. "Daha büyük başarılarınız için, Cadfael dışındaki tüm rakiplerinize karşı."

Beringar maşrapayı alıp, iştahla içti. "Evet, bunu hak ettiniz. Son gülen siz oldunuz, ama hiç değilse bir süre sanki benmişim gibi düşünmeme izin verdiniz, bu da gerçekten çok hoştu. Ne yaptınız? Nasıl yaptınız? Gözlerimi sizden ayırmadığıma yemin ederim. Şu sizin genç adamın ırmağa daldırdığı şeyi yukarı çektiniz. Çıktığını duydum. Taşın üzerine ondan sular damladığını duydum."

“Evet, çektim, ama sonra çok yavaşça geri bıraktım. Bu ıkın sandalda hazır duruyordu. Siz ve ben yola koyulur koyulmaz, Godith ile delikanlı onu dışarı çıkardılar.”

“imdi onların yanında mı?” diye sordu Beringar, bir an ciddileerek.

“Evet. Umarım artık Galler’de, Owain Gwynedd’in korumasında oldukları yerde.”

“Demek bütün o süre boyunca sizi gözleyip, izlediğimi biliyordunuz?”

“Eğer şu sizin hazineyi bulmak istiyorsanız, bunu yapacağınızı biliyordum. Başka kimse sizi ona gtremezdi. Eğer sizi izleyeni atlatamıyorsanız,” dedi Cadfael Birader makul bir biçimde, “yapacak tek şey bundan yararlanmaktır.”

“Siz de kesinlikle yararlandınız. Benim hazinem!” Beringar yerdekilere tekrar baktı ve bir kahkaha daha attı. “Evet, şimdi Godith’i daha iyi anlıyorum. Adil bir zafer ve adil bir yenilgide kin duyulmamalı dedi. Duyulmayacak da.” Sonra toprak zeminde, önünde duran şeylere daha ciddi olarak baktı ve kaşlarının atılmasına neden olan bir düşünceden sonra, gözlerini Cadfael’e dikti. “Taş ve çuvallar, aynı biçimi vermek için,” dedi ağır ağır, “bunları anlıyorum. Ama bunlar niye? Bunların benle ne ilgisi var?”

“Biliyorum, bunların hiçbirini tanımıyorsunuz. Sizinle hiçbir ilgileri yok, bu sizin için de, benim için de sevindirici. Bunlar,” dedi Cadfael, eğilip gömleğİ, pantolonu ve üstlüğü yerden alıp, silkeledi, “Nicholas Faintree’nin Frankwell üstündeki ormanın içinde bir kulübede, gece karanlığında boğulduğ zaman üzerinde olan giysilerdi. Sonra da bu suçu örtbas etmek için cesedi kale duvarının altına, idam edilenlerin yanına atıldı.”

“Sizin fazladan bir cesediniz,” dedi Beringar alçak sesle.

“Evet o. Torold Blund onunla birlikteydi, ama bu olduğunda ayrılmışlardı. Katil onu da bekliyordu, ama ikinci girişimde başarısız kaldı. Torold emane-tiyle birlikte kurtuldu.”

“O kısmını biliyorum,” dedi Beringar. “O gece değirmende, onun size, sizin ona söylediklerinizi duydum, ama o kadar.”

Uzun uzun bu zavallı kalıntıları, koyu kahverengi pantolonu, koyu kırmızı üstlüğü, genç bir beyin en iyi giysilerini seyretti. Sonra başını kaldırdı, kahkahadan çok uzak bir bakışla Cadfael’e baktı. “Anlıyorum. Bunları hazırlıksız olduğum bir anda önüme çıkarmak için derlediniz, çok farklı bir şey beklediğim zaman. Görüp, işlediğim suçtan irkilmem için. Eğer bu kentin düşmesinden sonraki gece olmuşsa, o gece hatırladığım kadar yalnız başıma atla dolaşmıştım. O gün öğleden sonraysa kentteydim. Her şeyi itiraf etmek gerekirse, evet, Petronilla’dan tahmininden fazla şey öğrendim. Havada böyle bir şey olduğunu, Frankwell’de yola çıkmak için karanlığı bekleyen iki kişi bulunduğunu biliyordum. Gerçi dinlememin nedeni, Godith’e ilişkin bir ipucuydu. Onu da elde ettim. Evet, benden kuşkulanılmasını anlıyorum. Ama ben size yalnızca o çocukların yanlarında Galler’e götürdükleri çerçöpü almak için, hem de böylesine iğrenç biçimde, bir adam öldürecek birisi gibi gözüküyor muyum?”

“Çerçöp?” diye tekrarladı Cadfael, düşünceli ve alçak bir sesle.

“Biliyorum, sahip olması hoş ve yararlı bir şey. Ama bir kez ihtiyaçlarınız için yeteni aldıktan sonra, geri kalanı çerçöp. Bunu yiyebilir misiniz, giyebilir

misiniz, üstüne binebilir misiniz, sizi yağmurdan ve soğuktan korur mu, okuyabilir misiniz, onunla müzik ya da aşk yapabilir misiniz?”

“Bununla bir kralın gözüne girebilirsiniz,” diye önerdi Cadfael, çok sakın.

“Ben zaten kralın gözündeyim. Kral danışmanlarının sözlerine göre bir o tarafa, bir bu tarafa savruluyor, ama kendi başına kaldığında iyi bir adam bulunca bunu anlıyor. Kızgın ve intikam duygusu içinde olunca, hoş olmayan hizmetler talep ediyor, ama bunları sorgusuz sualsiz yerine getirmeye koşan, ona kinciliğini gözden geçirme zamanı bırakmayanları hor görüyor. O akşamın bir bölümünde karargâhında, onunlaydım. Benim kendi kalelerimi ve sınırı onun adına savunmamı, kendi yöntemlerimle para ve adam bulmamı kabul etti. Bu da benim işime geliyor. Evet, böyle bir fırsat çıktığında FitzAlan’ın altınını onun adına ele geçirmek isterdim, ama bunu yitirmek büyük bir sorun değil. Üstelik iyi bir mücadele oldu. Yanıt verin bana, Cadfael, ben size bir başka insanı para için arkadan boğacak birisi gibi gözüküyor muyum?”

“Hayır! Bunu bir olasılık kılan koşullar vardı, ama bunu çok zaman önce aklımdan çıkardım. Siz böyle birisi değilsiniz. Bir altın parçasını kendinize duyduğunuz saygının üstüne çıkarmayacak kadar, kendinize değer veriyorsunuz. Bu akşamki denemeyi yapmadan önce,” dedi Cadfael, “Godith’i tehlikeden kurtarmayı istediğinize, onu uzaklaştırmanın yollarını burnuma soktuğunuza, bir insanın olabileceği kadar emindim. Aynı zamanda altını almaya çalışmakta haksız değildiniz. Hayır, aradığım adam siz değilsiniz. Sizin faaliyet alanınızın dışında bırakacağım pek fazla bir şey olmaz,” diye kabul etti, “ama şimdi sizi

tanıdığım, gizlice adam öldürmek sizden asla beklemeyeceğim bir şey. Pekâlâ, demek bana yardım edemiyorsunuz. Burada sizi sarsacak, tanıdığınız hiç bir şey yok.”

“Tanıdığım, hayır.” Beringar kırık gümüş pençenin içindeki sarı topazı eline aldı ve düşünceli düşünceli çevirdi. Ayağa kalktı, daha iyi incelemek için taşı ışığa tuttu. “Bunu daha önce hiç görmedim. Ama gene de, içimde bir his var. Bunu bir biçimde bildiğimi sanıyorum. Aline kardeşinin cesedini cenaze töreni için hazırlarken onun yanındaydım. Kız onun bütün eşyalarını topladı ve sadaka olarak verilmek üzere, sanırım size getirdi. Yalnızca ölüm teriyle ıslanmış gömleği hariç. Orada olmayan, ama olması gereken bir şeyden söz etti, ailesinde nesilden nesle geçen ve her zaman reşit yaşa geldiğinde en büyük oğlana verilen bir hançerden. Bana anlattıklarından, bu onun kabzasının ucundaki büyük taş olabilir diye düşünüyorum.” Alnını buruşturarak Cadfael’e baktı. “Bunu nerede buldunuz? Ölünün üstünde değil, değil mi?”

“Hayır, onun üstünde değil. Ama Torold’un yuvarlanıp, katille mücadele ettiği toprak zeminde. Torold’un hançerinden de düşmemiş. Bunu üzerinde taşıyabilecek ancak bir tek kişi daha olabilir.”

“Faintree’yi öldürenin Aline’in kardeşi olduğunu mu söylüyorsunuz,” dedi Beringar dehşet içinde. “Kız bir de buna mı katlanmak zorunda kalacak?”

Cadfael Birader onu yatıştırdı. “İlk kez zaman hissinizi kaybediyorsunuz. Nicholas Faintree’nin öldürülmesinden birkaç saat önce Giles Siward ölmüştü bile. Hayır, korkmayın, burada Aline’e doku-nabilecek bir suç yok. Hayır, Nicholas Faintree’yi öldüren kişi önce Giles’in cesedini soymuş, sonra pu-

suya giderken böylesine iğrenç biçimde çaldığı hançeri takınmıştı.”

Beringar birden Godith'in yatağına oturdu ve başını elleri arasına aldı. “Tanrı aşkına bana biraz daha şarap verin, kafam çalışmıyor artık.” Maşrapası doldurulduğunda bundan kana kana içti, topazı yeniden eline aldı ve avucunda tarttı. “O halde aradığınız adam hakkında bazı bilgilerimiz var. Adam kalede yapılan tüyler ürpertici işin en azından bir bölümünde oradaydı. Çünkü, eğer doğru düşünüyorsak, bunun ait olduğu güzel silahı oradan yürüttü. Ama iş bitmeden oradan ayrıldı, çünkü iş gecenin geç saatlerine kadar sürdü ve anlaşılan o, o sırada, Frankwell'in öte tarafında pusuya yatmıştı. Onların planlarını nasıl öğrendi? Acaba o zavallılardan biri ihanet ederek kendi hayatını kurtarmaya mı çalıştı? Sizin adam idamlar başladığında oradaydı, ama bitmeden epey önce ayrıldı. Prestcote kesinlikle oradaydı, Ten Heyt ve Flamanları da oradaydılar ve işi yaptılar. Anladığım kadarıyla Courcelle mümkün olduğunca çabuk kaçtı ve kentte FitzAlan'ı aramak gibi daha temiz bir görevi üstlendi. Ona hak veriyorum.”

“Flamanların hiçbiri,” diye işaret etti Cadfael, “İngilizce bilmiyor.”

“Ama bazıları biliyor. Ayrıca o doksan dört kişi arasında yarıdan fazlası Fransızca da biliyordu. Flamanlardan herhangi biri hançeri almış olabilir. Değerli bir parça ve ölü bir adamın artık buna ihtiyacı olmaz. Cadfael, bu konuda ben de senin gibi düşünüyorum, böyle bir ölümün intikamı mutlaka alınmalı. Artık onun için bir üzüntü ya da utanç konusu olmayacağından, bu taşı Aline'e gösterip, bildiği hançere mi ait olduğunu kesinleştirsem iyi olmaz mı sizce?”

“Sanırım iyi olur,” dedi Cadfael. “Kutsal kitap okumasından sonra isterseniz gene burada buluşuruz. Tabii bana verilecek ceza, bir hafta ortadan yok olmamı gerektirmezse.”

Sonunda olaylar çok farklı gelişti. Eğer Cadfael’in iki ayını kaçırdığı fark edilmişse bile, okuma saatinden önce bu tamamen unutulmuştu ve hiç kimse, hatta başkeşiş yardımcısı Robert bile bunu onun önüne getirip, kefaret getirmesini istemedi. Çünkü bir gün önceki heyecan ve sıkıntının yerine, yeni, ama daha umutlu bir hareketlilik gözüküyordu önlerinde. Kral Stephen, yeni adamları, atları ve el koyduğu erzakla güneye, Worcester’e doğru hareket etmek üzereydi. Orada İmparatoriçe Maud’un üvey kardeşi ve sadık yandaşı olan Gloucester kontu Robert’in batı bölgelerine baskınlar yapmayı planlıyordu. Ordunun öncü güçleri ertesi gün yola çıkacaklardı. Kral ise özel muhafızlarıyla birlikte bugün iki geceliğine Shrewsbury kalesine geçiyordu. Öncüleri izlemeden önce, kalenin savunma önlemlerini gözden geçirip, güçlendirecekti. Kral toplama faaliyetlerinin sonucundan memnun, tüm intikam duygularını unutmaya hazırdı, çünkü bu salı akşamı hem Başkeşiş Heribert’i, hem de başkeşiş yardımcısı Robert’i kalede yemeğe davet etmişti ve hazırlık telaşı içinde ufak tefek günahlar göz ardı olmuştu.

Cadfael buna müteşekkir, atölyesine çekildi ve Godith’in yatağına uzanarak, Hugh Beringar onu uyandırıncaya kadar uyudu. Hugh topazı elinde tutuyordu, yüzü ciddi ve yorgun, ama sakindi.

“Evet, Aline’in. Sevinerek eline aldı, çünkü kendi taşını tanımıştı. Ben de bundan bir tane daha olduğum-

na inanmamıştım. Şimdi kaleye gidiyorum, çünkü kralın maiyeti artık oraya taşınıyor. Ten Heyt ve Flamanları da kralla birlikte olacaklar. Giles öldükten sonra hançeri çalan her kimse, onu bulmaya kararlıyım. O zaman sizin katilden fazla uzak olmadığımızı anlayacağız. Cadfael, Başkeşiş Heribert'in bu akşam sizi kaleye yanında getirmesini sağlayamaz mısınız? Yanında bir görevlisi zaten olacak, neden bu siz oluyasınız? O zor durumda hep size başvuruyor, eğer kendisine sorarsanız bu fırsata atlayacaktır. O zaman söyleyecek bir şeyim olursa, yakında olursunuz."

Cadfael Birader esnedi, inledi. Üzerine eğilmiş genç, esmer yüze bakarken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Bu yüz şimdi gergin, parlak çizgiler edinmişti, sert ve ürkütücü, bir avcı yüzüydü. Kendine amansız bir müttefik kazanmıştı.

"Beni uyandırdığınız için size küçük, hafif bir lanet okuyorum," diye mırıldandı, "ama geleceğim."

"Bu sizin davanız," diye hatırlattı Beringar ona, gülümseyerek.

"Benim davam. Şimdi Tanrı aşkına gidin ve bırakın öğle yemeği zamanını, öğleden sonra bile aralıksız uyuyayım. Zaten bir baş belası olarak hayatımdan yeterince saat çaldınız."

Hugh Beringar, bu kez sessiz ve sıkıntılı bir biçimde güldü, Cadfael'in geniş, yanık alnının üzerinde bir haç işareti yaptı ve onu dinlenmeye bıraktı.

XI

Kralın akşam yemeğinde her konuk için bir hizmetli gerekiyordu. Başkeşiş Heribert'e kitlesel cenaze işiyle ilgilenen, hatta izin verilmemiş bir ölüm konusunda kralla konuşan biraderin, eğer gerekirse soru sorulmak üzere yanında olmasını önermek sorun değildi. Başkeşiş yardımcısı Robert yanına her zaman olduğu gibi gölgesi ve dalkavuğu Jerome Birader'i almıştı. Jerome'un yemek boyunca el tası, peçete ve sürahi konularında, akli başka yerde olması pek olası Cadfael'e göre çok daha yararlı ve dikkatli olacağı açıktı. Eski düşmanlardı onlar, Cadfael Birader ne kadar düşmanlık besleyebilirse! Hastalıklı, beyaz bir kazınmış kafadan nefret ederdi o.

Kent, kralın onuruna değil, daha çok onun ayrıl-mak üzere olmasını kutlamak için bayram yüzünü takınmaya hazırdı. Ama sonuçlar fazla fark etmiyordu. Edric Flesher dükkânından konukların geçişini izlemek üzere ana caddeye inmişti. Cadfael ona belli belirsiz bir el işareti yaparak, daha sonra konuşacak şeyleri olduğunu haber verdi. Ama bunlar ertelenebilecek kadar iyi şeylerdi. Karşılık olarak aldığı koca bir gülümseme ve sallanan tombul bir el mesajının alındığını ona bildiriyordu. Petronilla kuzusu için ağlayacak, ama kurtulduğu ve ona uygun biriyle gittiği için sevinecekti. Bu son görev biter bitmez oraya gitmeliyim, diye düşündü Cadfael.

Cadfael kent kapısında o yaşlı kör adamı Giles Siward'ın kaliteli kumaştan pantolonu içinde, neredeyse gururlanarak oturur ve elini onurlu bir tavırla sadaka için uzatırken görmüştü. Büyük hacın orada, titreyen dudağı sarkık, geri zekâlı torununun

elinden tutmuş ufak tefek, yaşlı kadını gördü. Kah-verengi üstlük oğlana iyi oturmuş, salt dokusu bile çocuğa kendinden geçmiş bir mutluluk havası vermişti. Ah, Aline, kendi sadakalarını kendin vermeli, bunların insanlara yiyecek ve giyimin ötesinde neler kattığını kendi gözlerinle görmelisin.

Sokakla kale kapısı arasındaki uzun köprüde, kralın karargâhını izleyen dilenciler umut ve beklenti içinde yerlerini almışlardı, çünkü kralın hakimi Salisbury Piskoposu Robert efendisine katılmaya gelmiş ve yanında bir dizi varlıklı ve önemli din adamı getirmişti. Topal Osbern küçük arabasını kapıcı kulübesinin duvarının altına çekmişti, böylece hareket etmek zorunda kalmadan dilenebilecekti. Nasırlı ellerine taktığı aşınmış yün eldivenler, gece oluncaya kadar gerek duymayacağı katlanmış siyah pelerinin üstüne düzenli biçimde yerleştirilmişlerdi. Pelerin, ejderhalı bronz tokası gururla öne çıkacak biçimde katlanmıştı.

Cadfael diğerlerinin kapıdan geçmesini bekledi, sonra sakat adamla konuşmak için durdu. “Seni son kralın nöbetçilerinin orada gördüğümünden beri nasılsın bakalım? Burada yerin daha iyi.”

“Seni hatırlıyorum,” dedi Osbern, bedeni kadar çarpık bir yüzde şaşırtıcı ölçüde berrak ve masum gözlerini ona kaldırarak. “Bana pelerini getiren biradersin sen.”

“İşine yaradı mı bari?”

“Evet, söylediğin gibi o hanım için dua da ettim. Ama Birader, bu beni biraz rahatsız da ediyor. Bunu benden önce giyen adam öldü herhalde, değil mi?”

“Öyle,” dedi Cadfael, “ama bu seni rahatsız etmemeli. Pelerini sana gönderen kadın onun kız kar-

deşi ve onun vermesi bu armağanı kutsuyor. İçin rahat olarak giyebilirsin.”

Sonra yürüyüp gidecekti, ama aceleci bir el cp-
pesinin eteğini yakaladı ve Osbern endişeli bir sesle
“Ama birader, bir günah işlemişim korkusu için-
deyim. Çünkü bu adamı canlı, peleriniyle gördüm,
benim kadar sağlıklı...” dedi.

“Gördün mü?” diye sordu Cadfael, nefesi kesil-
miş bir halde. Ama endişeli ses onunkini bastırmış,
aceleyle devam ediyordu.

“Geceydi, üşüyordum, kendi kendime, Tanrı
bana da keşke beni ısıtacak böyle bir pelerin verse
dedim. Birader, düşünce de duadır.  gün geçmedi
ki, Tanrı gerçekten hem de tam bu pelerini gönderdi.
Bunu kollarıma attın! Nasıl huzur içinde olabilirim? O
genç adam o gece bana bir metelik verdi ve ertesı gün
onun için dua etmemi istedi, ben de ettim. Ama ya ilk
duam, ikinci duayı etkisiz kılmışsa? Ya ben giyecek bir
pelerin elde etmek için duayla bir adamı mezara gün-
derdiysem?”

Cadfael şaşkın ve sessiz orada durup, ona baktı,
sırtından sanki buzlu bir su aktı. Adamın aklı başın-
daydı, gözü görüyordu, ne dediğini iyi biliyordu. Ger-
ek ve derin bir üzüntü içindeydi. Daha sonra ne olur-
sa olsun, önce bununla ilgilenmek gerekti.

“Bu tür düşünceleri aklından çıkar dostum,”
dedi Cadfael kesin bir ifadeyle, “nk bunları ancak
şeytan sana göndermiş olabilir. Eğer Tanrı sana
dilediğin şeyi verdiyse, senin hiçbir suçun olmayan
büyük bir kötülükten bir lokma iyi şey kurtarmak
içindi. O genç adam FitzAlan’ın buradaki birliklerin-
dendi ve kale düştükten sonra kralın emriyle idam
edildi. Hiç korkun olmasın, onun ölümünün vebali

senin değil. Senin yapacağın hiçbir fedakarlık da onu kurtaramazdı.”

Osbern’in yukarı kalkık yüzü rahatladı, aydınlandı, ama gene de şaşkınlık içinde başını salladı. “FitzAlan’ın adamı mı? Ama nasıl olur bu? Ben onun kralın kararghına girip çıktığını gördüm.”

“Gördün mü? Emin misin? Bunun aynı pelerin olduğunu nereden biliyorsun?”

“Boğazındaki tokadan tabii. Bana para verirken ateşin işığında açıkça gördüm onu.”

Adam yanılmış olamazdı. Aynı tasarımın bir eşi olması mümkün değildi. Cadfael bunun aynısını Giles Siward’ın kılıç kemerinin tokasında bizzat görmüştü.

“Ne zaman gördün onu?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Nasıl olduğunu anlat bana.”

“Saldırıdan nceki geceydi, gece yarısı civarında. Ateş nedeniyle nöbetçi noktasına yakın bir yerdeydim. Sonra onun, açıkça değil, bir gölge gibi çalıların arasından geldiğini gördüm. Nöbetçiler durdurdukları zaman, adam onu subaylarına götürmelerini istedi, çünkü kralın yararına söyleyecek bir şeyi varmış. Yüzünü kapalı tutuyordu, ama gençti. Ve korkuyordu! Ama kim korkmuyordu ki o zaman? Onu içeri götürdüler, sonra da çıktığını gördüm. Nöbetçiler geçmesine izin verdiler. Hiç kuşku olmaması için kendisine geri dönme emri verildiğini söyledi. Duyduğum bu kadardı. O zaman daha iyi durumdaydı, o kadar korkulu değildi, onun için ben sadaka istedim, o da verdi ve buna karşılık dua etmemi istedi. Yarın benim için bir dua et, dedi –şimdi sen bana ertesı gün öldüğünü söylüyorsun! şundan eminim, benden ayrıldığı zaman ölmeyi beklemiyordu.”

“Hayır,” dedi Cadfael. Kalbi bütün yoksul, korkmuş, incinebilir insanlar için merhamet ve kederle sızlıyordu. “Kesinlikle beklemiyordu. Hiçbirimiz gününü bilmeyiz. Ama onun için dua edebilirsin, duaların onun ruhuna yardımcı olacaktır. Ona bir zarar verdiğin düşüncesini aklından çıkar, vermedin. Sen ona bir kötülük gelmesini istemedin. Tanrı yürekten geçeni duyar. Sen ne bir kötülük istedin, ne de bir kötülük yaptın ona.”

Osbern’i içi rahatlamış olarak bıraktı, ama kaleye topal adamın ortaya attığı huzursuzluk ve keyifsizliği taşıyarak girdi. Hep böyle olur, diye düşündü, başka birisini rahatlatmak için, yükü sen sırtlanmalısın. Hem de nasıl bir yük! Tam zamanında sorması gereken bir soru, hem de en acil bir soru daha olduğunu hatırladı ve geri döndü.

“O gece nöbetçi subayının kim olduğunu biliyor musun dostum?”

Osbern başını salladı. “Onu hiç görmedim. O dışarı çıkmadı hiç. Hayır, birader, söyleyemeyeceğim.”

“Dert etme,” dedi Cadfael. “Sen şimdi her şeyi anlattın. Pelerinin de sana bir bela değil, iyilik olarak geldiğini biliyorsun. Hak ettiğin gibi güle güle giy.”

Cadfael avluda Heribert’i buldu, “Başkeşiş Birader,” dedi, “eğer masaya oturuncaya kadar bana ihtiyacınız yoksa, burada Nicholas Faintree ile ilgili yapacağım şeyler var hâlâ.”

Zaten Kral Stephen iç salonda insanları huzura kabul eder, dış avlu din adamları, piskoposlar, yörenin bir iki kont da dahil küçük soyluları ile dolup taşarken, ziyafet başladığında gerek duyulacak hizmetkârlara yer de kalmamıştı. Başkeşiş Salisbury piskoposuyla dost-

luk ediyordu, Cadfael'i her ne işle uğraşacaksa serbest bırakmakta zorluk çıkarmadı. Cadfael, akli Osbern'in öyküsüyle dolu, Hugh Beringar'ı bulmaya gitti. Pek çok sır artık açığa çıkmıştı, ama son sorusu hâlâ yanıtsızdı. Çözülüp, FitzAlan'ın hazinesi için planları ele veren, ip boynuna geçmiş, dehşet içinde bir tutuklu değildi. Hayır, bu ihanet bir önceki gün, daha savaşın sonucu belli olmadan gerçekleşmişti. Önceden düşünülmek, bir hayatı kurtarmak için yapılmış, ama o hayatı kurtaramamıştı. Adam gizlice gelmiş, nöbetçi subayına götürülmeyi istemişti, çünkü ona söyleyeceği, krala yararlı bir şey vardı! Ayrıldığı zaman da nöbetçiye, kuşku olmasın diye kendisine geri dönme emri verildiğini söylemişti, ama o zaman daha neşeliydi. Zavallı sefil, bu pek uzun sürmeyecekti!

Adam kaleden nasıl ve ne bahaneyle çıkmayı başarmışsa –belki de düşman konumlarında keşif yapma numarasıyla– geri dönme ve kuşkuları yatıştırma talimatına kesinlikle uymuştu. Kurtulduğunu sandığı ölümle yüzleşmek üzere geri dönmüştü!

Hugh Beringar dışarı çıkıp, büyük salonun merdivenlerinde durdu, başını uzatıp o hareketli kalabalıkta birisini aradı. Siyah Benedikten kıyafetleri ara sıra göze çarpıyor ve en iyi giysilerini giymiş beyciklerin şatafatıyla büyük bir zıtlık oluşturuyordu, ama Cadfael çevresindekilerin çoğundan kısaydı ve aradığı adamı, o kendisini görmeden gördü. Aralardan süzülüp, ona doğru yürüdü. Kaşık çatlar altından avluyu tarayan keskin gözler de onu gördü ve parıldadılar. Beringar aşağı inip, onu kolundan tuttu ve daha sakın bir yere çekti.

“Gelin, nöbetçi patikasına çıkalım, orada nöbetçiden başka kimse olmaz. Burada konuşulabilir mi

hiç?” Surun üstüne çıktıklarında, Beringar kimsenin görülmeden onlara yaklaşılamayacağı bir köşe buldu. Cadfael’e büyük bir ciddiyetle bakarak, “Yüzünüzden bir haber okunuyor,” dedi. “Çabucak anlatın, sonra benim de size anlatacaklarım var.”

Cadfael duyduğu öyküyü kısaca anlattı, Beringar da durumu hemen kavradı. Genç adam surdaki mazgallara yaslanmış, sanki güç bir savunma için sırtını güvene almıştı. Yüzü acı içindeydi.

“Aline’in kardeşi! Bundan kaçış yok, başkası olamaz. Gece gizlice kaleden çıktı, yüzünü gizledi, kralın subayıyla konuştu ve geldiği gibi döndü. Kuşku doğmasın diye! Midem bulanıyor!,” dedi Beringar sertçe. “Tüm bunlar bir hiç için! Onun ihaneti, daha kötü bir ihanete kurban gitti. Daha bilmiyorsunuz, Cadfael, her şeyi bilmiyorsunuz! Ama hem de onun kardeşi olması...”

“Yapacak bir şey yok,” dedi Cadfael, “eğer oysa, hayatı için dehşete düşmüş, yanlış bir ittifak yaptığına pişman olmuştu. Aceleyle, hayatını satın almak için kuşatmacılara koşuyordu. Ne karşılığında? Kralın yararına olacak bir şey! Tam da o gece bir toplantı yapmış, FitzAlan’ın altınının nasıl götürüleceğin planlamışlardı. Faintree ile Torold’un ne taşıdıklarını ve hangi yoldan gideceklerini birisi önceden böyle öğrendi. Sanırım o kişi bu haberi krala iletmedi, kendisi, kendi çıkarı için harekete geçti. Yoksa sonuç neden böyle oldu? Osbern’in dediğine göre genç adam rahatlamış, daha az korkarak, emirle geriye gitmiş.”

“Ona hayatı vaat edilmişti,” dedi Beringar acı bir sesle. “Belki de kralın maiyetinde bir yer. Bu kanıyla daha mutlu dönmesine şaşmamak gerek. Ama asıl amaç onu diğerleriyle birlikte yakalayıp, idama gön-

dermek, yaşıyıp öyküsünü anlatmasını önlemektir. Dinleyin Cadfael, o canice işin başından sonuna kadar o gün orada olan Flamanların birinden neler öğrendiğimi. Adama göre Hesdinli Arnulf asıldıktan sonra, Ten Heyt cellatlara genç bir adamı göstermiş, sonra onu asmalarını, emrin yukardan geldiğini söylemiş. Adam da asılmış. Flamanlar gencin ölmeye sürüklenmesine inanmamasını çok komik bulmuşlar. Kuşkusuz önce onu saflardan ayırmak için bunun bir numara olduğunu sanmış, ama kara gerçeğe karşılaşıncaya, bunun bir yanlışlık olduğunu, kendisinin diğerleriyle ölmeyeceğini, ona yaşayacağı vaadini verdiklerini haykırarak. İnanmıyorsanız çağırıp, sorun ...”

“Adam Courcelle’i çağırıp, sorun,” dedi Cadfael.

“Hayır, ad öğrenemedim... benim adam bunu duymamıştı. Neden özel olarak bu adı buldunuz? Bu adama göre Courcelle ancak bir kez oraya gelmiş, daha önce indirilen cesetlere bakmış. Vakit erken olduğundan herhalde fazla ceset yoktu. Sonra kentteki işine dönmüş ve bir daha görünmemiş. Onlar midesi kaldırmayan birisi diye düşünmüşler onu.”

“Ya hançer? Astıkları vakit hançer Giles’in üstünde miymiş?”

“Evet, çünkü benim adam da buna göz koymuş, ama bir ara görevi başka birisi devralmış, döndüğünde hançer yokmuş.”

“Çok daha büyük bir ödül peşinde koşan biri bile,” dedi Cadfael üzüntüyle, “küçük bir ara kazanca hayır demez.”

Uzunca bir an birbirlerine baktılar. “Ama neden bu kadar kesin konuşuyorsunuz Cadfael?”

“Aline ölüsünü almaya geldiğinde içine düştüğü dehşeti düşünüyorum,” dedi Cadfael. “Ne yaptığını

biliyordu. Eğer bilseydim, dedi, eğer bilseydim, onu sizin için kurtarırdım! Ne pahasına olursa olsun! Tanrı beni affetsin, dedi. Ama aslında Aline, beni affet, demek istiyordu. O zaman bunu tüm yüreğiyle söylüyordu, ama ben buna pişmanlık demem. Hatırlayacaksınız, pelerini de geri verdi. İnanıyorum, gerçekten inanıyorum ki, cesaret etseydi, o an hançeri de geri verecekti. Ama yapamadı, çünkü hançer artık kırık ve eksikti. Merak ediyorum,” dedi Cadfael düşünceli, “onu şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Bunu bir ölüden alan birisi, ondan çok kolay ayıramayacaktır, bir kızın hatırı için bile. Ama kızın onu görmesine de asla izin veremez. Öte yandan kıza samimiyetle kur yapıyor. Saklar mı acaba, yoksa yok mu eder?”

“Eğer haklıysanız,” dedi Beringar, hâlâ kuşkulu, “ona ihtiyacımız var, o bizim kanıtımız. Peki, Cadfael, Tanrı aşkına, şimdi ne yapacağız? Tanrı bilir, arkadaşları son nefeslerini vermek üzereyken, kendi güvenliğini satın almaya çalışan birisi için söyleyecek iyi bir şey bulamıyorum. Ama siz ve ben bu meseleyi açığa çıkarırsak, kaçınılmaz olarak böylesine saf ve onurlu bir hanıma büyük bir zarar vermiş olacağız. Kız zaten onun yasını tutuyor. Bırakalım hiç değilse adamın yanlış seçimine sonuna kadar sadık kaldığını, bunun için hayatını verdiğini düşünmeye devam etsin. Böylesine alçakça bir ihanet için kendisine af sözü verildiğini sızlanarak ölen bir döneğ olduğunu değil. Bunu hiçbir zaman öğrenmemeli.”

Cadfael Birader ona kesinlikle katılıyordu. “Ama eğer biz onu suçlarsak ve yargılama aşamasına gelirse, her şey açığa çıkacaktır. Buna izin veremeyiz, işte zayıf yanımız da burası.”

“Aynı zamanda da güçlü yanımız,” dedi Beringar sertçe, “çünkü Courcelle de buna izin veremez. Kralın gözüne girmek, yüksek mevkilere çıkmak istiyor, ama Aline’i de istiyor. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Eğer bunun bir nebzesi bile kızın kulağına ulaşırsa, durumu nasıl olur? Hayır, o da bizim kadar bu öyküyü ebediyen karanlıkta bırakmak isteyecektir. Ona sorunu başka biçimde çözümllemek için bir fırsat verirse, buna atlayacaktır.”

“Sizin kafanızı meşgul eden bu,” dedi Cadfael yumuşak bir sesle. “Bunu anlıyor, duygularınızı paylaşıyorum. Ama siz de benim derdimi anlamalısınız. Benim burada başka bir sorumluluğum var. Nicholas Faintree mezarında adalet yerine getirilmediği için huzursuz yatmamalı.”

“Bana güvenin ve bu akşam kralın masasında yapacağım şeylerde beni destekleyin,” dedi Hugh Beringar. “O adalete ve intikamına kavuşacak, ama bırakın benim planladığım biçimde olsun bu.”

Cadfael başkeşişin iskemlesi arkasında yerini alırken kuşkuluydu, kafası karıştı. Beringar’ın niyetinin ne olduğu konusunda fikri yoktu ve kırık hançer olmadan Courcelle’e karşı sağlam bir suçlama yapılacağına inanmıyordu. Bir Flaman onun hançeri aldığını görmemişti. Kardeşinin cesedinin üstünde, açıkça acı çekerek Aline’e söyledikleri delil sayılamazdı. Ama Hugh Beringar’ın yüzünde, Aline Siward için olduğu kadar Nicholas Faintree için de intikam ve ölüm yazılıydı. Şu anda onun için dünyadaki en önemli mesele kardeşinin Aline’in soyunu ve adını nasıl karaladığını asla bilmemesiydi ve Beringar bunun için yalnızca Adam Courcelle’in değil, kendi

hayatını da harcamaktan çekinmeyecekti. Her nasılsa, diye düşündü Cadfael üzüntülü, bu genç adama çok bağlandım ve başına bir kötülük gelmesini istemem. Kanıtlarımızı dikkatle derlememizi, Torold Blund ile Godith Adeney'e ilişkin hiçbir söz etmesek de, bu meselenin mahkemeye gitmesini tercih ederim. Ama bunun için Giles Siward'ın hançerinin Adam Courcelle'in eline geçtiğine ilişkin kesin kanıtımız, tercihen benim cinayet yerinde bulduğum parçayla birleştirmek üzere hançerin bizzat kendisinin olması mutlaka gerekli. Aksi halde Courcelle yalanlar söyleyecek, her şeyi reddedecek, topazı ve onun takılı olduğu hançeri hiç görmediğini, verecek hiçbir hesabı olmadığını iddia edecektir. Kralın gözünde kazandığı konum nedeniyle de söylediklerinden kuşku duyulmayacaktır.

O gece orada hiç kadın yoktu, bu kesinlikle siyasi ve askeri bir etkinlikti, ama büyük salon ödünç alınan duvar halılarıyla donatılmış, meşalelerle aydınlatılmıştı. Kralın keyfi yerindeydi. Kaledeki garnizonun erzağı sağlanmış, krala gerekli malzemeleri zorla almakla görevlendirilenler işlerini iyi yapmışlardı. Kralın onur masasında, Heribert'in arkasındaki yerinden tüm salonu gözleyen Cadfael, orada beş yüz kadar konuk olduğunu tahmin etti. Beringar'ı aradığında, onun daha alt düzeyde bir masada oturduğunu gördü. Giyinip kuşanmış, zarif ve hoş, sanki kafasını meşgul eden karanlık düşünceler yokmuşcasına, harareti bir sohbet içindeydi. Yüzünü tamamen kontrol altına almıştı. Kısaca Courcelle'e baktığında bile bu bakışta dikkati çekecek, hele hele daha ciddi bir amacın ipucunu verecek hiçbir şey yoktu.

Courcelle önemli konuklar nedeniyle kenara itilse de, onur masasında yerini almıştı. Bu iriyarı, al yüz-lü, yakışıklı, savaş sanatlarında usta, kralın gözdesi adamın, gizlice ve böylesine aşağılatıcı yollardan hır-sızlık yapmayı gerekli görmesi ne kadar garipti! Öte yandan, bu iç savaş karmaşası içinde gerçekten garip miydi acaba? Bu ortamda kralın iltifatı kralla birlikte yok olabiliyor, küçük beyler kaderin iniş çıkışlarına göre taraf değiştiriyor, kontlar bile ayaklarının altın-dan kayıp, onların hapse girmesine ve mülklerini kay-betmesine yol açabilecek bir davayı savunmaktansa, kendi çıkarlarını güvenceye almaya yöneliyorlardı. Courcelle yalnızca bu zamanların ilk işaretlerinden biriydi; birkaç yıl içinde ülkenin her köşesinde onun onlarca örneği olacaktı.

İngiltere'nin gidişatını iyi görmüyorum, diye düşündü Cadfael kaygılı bir önseziyle. Her şeyden önce de şimdi olup biteceklerden hoşlanmıyorum, çünkü Tanrının bizi gördüğü kadar kesin olan şey, Hugh Beringar'ın yarı donanımla bir saldırıya hazırlandığı.

Yemek boyunca içi içini kemirdi. Başkeşiş Heribert'in istekleri onu pek meşgul etmedi, çünkü başkeşiş her zaman çok az yer, içerdi. Cadfael ona yemek ve içki sundu, ellerini yıkasın diye parmak taşıyla peçetesini verdi ve kaygılı bir tevekkülle bekledi.

Tabaklar temizlenip, müzisyenler çalmaya başladıkları ve masada yalnızca şarap kadehleri kaldığı zaman, hizmetliler de mutfığa gidip, artıklardan yiyebilirlerdi. Aşçılar ve yamakları şimdiden tabak-larını doldurmuşlar, oturup yemeklerini yiyecekleri sessiz köşeler arıyorlardı. Cadfael bir ekmek tabağını artık etlerle doldurdu, büyük avludan geçip bunu kapıdaki Topal Osbern'e götürdü. Bir maşrapa da

şarap getirmişti. Neden bir kez yoksullar kralın hesabına sevinmesinlerdi? Gerçi bu hesap, hiyerarşi içinde aşağı doğru giderek, gene yoksullarca ödenecekti. Ama çoğu zaman bunu zaten ödüyor, oysa eğlenceden paylarını asla alamıyorlardı.

Cadfael salona geri dönerken gözü kapıcı kulübesinin iç tarafında meşale ışığında oturmuş, sırtını rahatça duvara dayamış, dar ağızlı bir bıçakla etini küçük parçalara bölen, on iki yaşlarında bir oğlana takıldı. Cadfael çocuğu daha önce mutfakta aynı bıçakla balık temizlerken görmüş, ama bıçağın sapını görmemişti. Eğer oğlan şimdi bıçağı yanına yere koymasaydı gene görmeyecekti.

Cadfael durdu ve bakakaldı. Bu bir mutfak bıçağı değil, iyi yapılmış bir hançerdi. Gümüş işlemeli kabza, rahat tutulmak için yuvarlatılmıştı ve bıçağın kabza ile birleştiği yerde küçük taşlar parlıyordu. Gümüşün kabzanın ucundaki bölümü kırılmıştı. İnanmak güç, ama inanmamak olanaksızdı. Belki gerçekten de düşünce duaydı.

Çocukla yumuşak, heyecansız bir sesle konuştu. Adaletin bu habersiz aracı korkuya düşürülmemeliydi. “Çocuğum, böylesine güzel bir bıçağı nereden buldun?”

Çocuk hiç endişelenmeden ona bakıp, gülümsedi. Yanaklarını şişiren lokmayı yuttuktan sonra neşeyle, “Buldum onu, çalmadım,” dedi.

“Tanrı korusun, oğlum, bu hiç aklıma gelmedi. Nerede buldun? Kılıfı da sende mi?”

Kılıf yanında, gölgede duruyordu. Gururla elini buna vurup, “İrmaktan çıkardım onları,” dedi. “Dalmak zorunda kaldım, ama buldum. Aslında benim bunlar peder, sahibi istemediği için onları attı.

Sanırım kırık olduğundan. Ama şimdiye kadar sahip olduğum en iyi balık temizleme bıçağı.”

Demek bunları atmıştı adam! Ama öyle mücevherli kabzanın kırılmış olması gibi basit bir nedenle değildi bu!

“Onun bunları ırmağa attığını gördün mü? Nerede ve ne zaman oldu bu?”

“Ben kalenin altında balık tutuyordum. Adamın biri suya açılan kapıdan yalnız başına ırmak kıyısına geldi, bunu suya attı ve kaleye geri döndü. O gittikten sonra ben düştüğünü gördüğüm yere daldım ve onu buldum. Bütün cesetlerin manastıra gittiği gece, akşamüstüydü –yarın bir hafta olacak. Orada yeniden balık avlamak için ilk güvenli gündü o.”

Evet, her şey birbirine uyuyordu. Aline’in Giles’ı St. Almund’a götürdüğü, arkasında çökmüş, nafile bir pişmanlıktan çılgına dönmüş bir Courcelle bıraktığı öğleden sonraydı bu. Adamın elinde, eğer görürse, kızı ebediyen ondan uzaklaştıracak bir şey vardı. O da yapılacak tek şeyi yapmış, bunu ırmağa atmıştı. Ama intikam meleşinin bir balıkçı çocuk kıyafetinde bunu oradan alıp, kendisini en güvende sandığı bir zamanda karşısına çıkaracağı hiç aklına gelmemişti.

“Adamın kim olduğunu biliyor muydun? Nasıl biriydi? Kaç yaşındaydı?” Çünkü gene de bir kuşku parçacığı kalmıştı. Kanısını tek destekleyen şey, Courcelle’in Giles Siward’ın cesedinin üzerinde, kızı bağlılığını ifade ettiği sırada dehşet içindeki yüzünün ve kırık sesinin anısıydı.

Çocuk kaygısızca omuzlarını silkti. Kendisinin açıkça gördüğü bir şeyi başka birisine anlatması olanaksızdı. “Bir adamdı işte. Onu tanımıyorum. Senin gibi yaşlı değildi peder, ama yine de yaşlı

sayılırdı.” Ama onun için babası otuzunu ancak aşmış olsa bile, onun kuşağından herkes yaşlı olacaktı.

“Onu bir daha görsen tanır mısın? Birçok insan arasından seçebilir misin?”

“Tabii,” dedi çocuk, küçümseyen bir ifadeyle. Dili çok akıcı olmasa da gözleri genç, parlak ve çok dikkatliydi. Tabii ki o adamı görse tanırdı.

“Bıçağını kılıfına sok çocuğum, al yanına ve gel benimle,” dedi Cadfael kararlı. “Üzme kendini, kimse hazineni senden almayacak. Sonra onu geri vermek zorunda kalırsan da, onun için sana iyi bir para ödenecek. Tek istediğim bana anlattıklarını tekrarlayan. Bundan zararlı çıkmayacaksın.”

Yanında, şimdi biraz ürkmüş, ama daha da çok heyecanlanmış olan çocukla birlikte salona girdiği zaman, geç kaldıklarını anladı. Müzik susmuştu. Hugh Beringar ayağa kalkmış, onur masasının üstündeki platforma doğru yürüyordu. Buraya çıkıp, kralın önünde durdu, yüksek ve net sesi duyuldu. “Majesteleri, siz Worcester’e doğru yola çıkmadan önce, duymanızı ve düzeltmenizi rica ettiğim bir mesele var. Sizin güveninizle kazandığı konumu kötüye kullanan buradaki birisi hakkında adaletinizi talep ediyorum. O soylu kökenini lekeleyerek bir ölüden mal çalmış, insanlığını lekeleyerek bir cinayet işlemiştir. Bu iddiamı hayatımla ödemeye hazırım. İşte düello davetim.”

Beringar kendi kuşklarına rağmen Cadfael’in içgüdüsünü kabul etmiş, hatta bu yolda hayatını tehlikeye atmıştı. Eğilip avucundan bıraktığı küçük ve parlak bir nesne yuvarlanarak gitti, kralın kadehine hafifçe çarptı. Aniden derin bir sessizlik oldu. Onur

masasının etrafındaki başlar, kırık çerçevesi nedeniyle topallayarak masanın üstünde yuvarlanan o sarı parıltıyı izlemek üzere eğildiler. Sonra gözler bunu atan gence dikildi. Kral topazı aldı, kocaman ellerinde çevirdi. Yüzü önce hiçbir şey anlamayan bir insan gibi ifadesizdi, sonra ihtiyatlı ve düşünceli hale geldi. O da uzun uzun Hugh Beringar'a baktı. Cadfael alttaki masalar arasından, şaşırmış çocuğu peşinden sürükleyerek yürüdü. Bir gözü masanın ucunda hareketsiz ve dikkatli oturan Adam Courcelle'deydi. Courcelle yüzünü iyi kontrol ediyor, çevresindekilerden ne daha şaşkın, ne de daha meraklı gözüküyordu. Yalnızca içki boynuzunu tutan elin gerginliği kaygısına işaret ediyordu. Yoksa bu bile önceden oluşturulmuş bir kaniya uymak için hayal mi ediliyordu? Cadfael artık kendi yargısından emin değildi ve bu durumu üzücü ve öfkeliendirici buluyordu.

Kral sonunda, "Bombanı patlatmak için tam zamanını beklemişsin," dedi ve gözlerini elinde döndürmekte olduğu taştan kaldırıp, Beringar'a kötü kötü baktı.

"Majestelerinin yemeğini bozmak istemezdim, ama ertelenmemesi gereken bir şeyi de erteleyemem. Her namuslu adamın Majestelerinden adalet isteme hakkı vardır."

"Epey şeyi açıklaman gerekecek. Bu nedir?"

"Bu bir hançerin kabzasının ucu. Hançer, size sadakatini ailesinin tüm kaynaklarını Majestelerinin desteğine sunarak gösteren Aline Siward hanımefendinin malıdır. Daha önce, bu kaleyi Majestelerine karşı koruyan ve bunun bedelini ödeyen kardeşi Giles'indi. Ben bunun onun cesedinden alındığını iddia ediyorum. Bu sıradan askerler arasında rastlanan,

ama bir şövalyeye ya da bir soyluya yakışmayacak bir şeydir. İlk suç budur. İkinci suç cinayettir. Majestelerine, cesetler sayıldıktan sonra Shrewsbury'deki Benedikten manastırından Cadfael Birader tarafından bildirilen cinayet. Majestelerinin hatırlayacağı üzere, Majesteleri ve onun emirlerini yerine getirenler, bir adamı arkadan boğan kişi tarafından kalkan olarak kullanılmışlardı.”

“Hatırlıyorum,” dedi kral öfkeli. İki duygu arasında gidip geliyordu. Bir yandan doğal tembelliği yalnızca telaşsız, düşüncesiz bir ziyafet isterken, bunları dinleyip hüküm vermek zorunda kalmaktan canı sıkılıyor, öte yandan anlatılanların arkasındakilere giderek daha çok merak duyuyordu. “O ölümle bu taşın ilgisi ne?”

“Majesteleri, Cadfael Birader de burada ve cinayetin işlendiği yeri bulduğunu, orada da mücadele sırasında kırılıp, toprağa saplanan bu taş bulduğunu size söyleyecektir. Benim gibi o da Nicholas Faintree'yi öldüren adamın hançeri çalan kişi olduğuna, arkasında bu suç kanıtını farkında olmadan bıraktığına yemin edecektir.”

O sırada Cadfael yaklaşmaktaydı, ama herkes bu sahneye öylesine dalmıştı ki, kimse geldiğine dikkat etmedi. Courcelle hâlâ yerinde rahat rahat oturup, durumu ilgiyle izliyordu, ama bu ne anlama gelirdi ki? Kuşkusuz suçlamanın zayıf yanının farkındaydı. Hançeri çalanın cinayet işlediği iddiasına karşı çıkmamanın gereği yoktu, çünkü kimse hançeri onun aldığını kanıtlayamazdı. Hançer Severn'in dibindeydi ve asla bulunamayacaktı. Kimse bir ad ortaya atmadığı ve bunu kanıtlamadığı sürece, bu varsayım reddedilmeden kalabilir, işlenen suç kınanabilirdi. Öte yan-

dan bu tavır, masum bir adamın ilgisizliği gibi basit bir nedenden de kaynaklanabilirdi!

“Bu nedenle,” diye devam etti Hugh Beringar, “Majestelerinin huzurunda yaptığım suçlamaları tekrarlıyorum. Burada bu salonda aramızda olan birisine çağrıda bulunuyorum ve iddiamı kanıtlamak üzere kendi bedenimi sunuyor, Adam Courcelle ile bu iddiamı kanıtlamak için dövüşmeyi öneriyorum.”

Sözlerinin sonunda suçladığı adama dönmüş, o da haklı olarak şaşırılmış ve sarsılmış, ayağa fırlamıştı. Şaşkınlığı hızla öfke ve hor görmeye döndü. Birdenbire komik olacak kadar çılgınca bir suçlamayla karşılaşan herhangi bir masum adam da aynen böyle olurdu.

“Majesteleri, bu ya aptallık ya da ihanet! Benim adım böyle bir suçlamaya nasıl karışır? Ölü bir adamdan bir hançer çalındığı doğru olabilir, hatta bu hırsızın bir adam öldürdüğü ve arkasında bunu tanık olarak bıraktığı da doğru olabilir. Ama benim adımın böyle bir öyküye nasıl karıştırıldığını Hugh Beringar’dan söylemesini istiyorum –tabii bunlar yalnızca kıskanç bir adamın yalanları değilse. Ben bu hançeri ne zaman görmüşüm? Bu ne zaman benim elimde olmuş? Hançer şimdi nerede? Kimse benim böyle bir şeyi belime taktığımı görmüş mü? Adamlarınızı gönderin, efendim, benim buradaki eşyalarımı arasınlar. Eğer benim bir adamımda ya da evimde böyle bir şey bulunursa, lütfen bana bildirin!”

“Bir dakika!” diye buyurdu kral ve kaşık çatlarla bir ona, bir ötekine baktı. “Bu gerçekten incelenmesi gereken bir konu ve eğer bu suçlamalar kötü niyetle yapılıyorsa, hesabı görülecektir. Adam’ın söyledikleri meselenin özünü oluşturuyor. O keşiş burada mı ger-

çekten? Ve bu kırık bezeme taşının cinayetin işlendiği yerde bulunduğunu doğruluyor mu? Ayrıca bunun o hançerin parçası olduğunu da!”

“Bu akşam Cadfael Birader’i yanımda getirdim,” dedi başkeşiş ve çaresizce çevresine bakındı.

“Buradayım, Başkeşiş Birader,” dedi Cadfael platformun altından ve görülebileceği yere geldi. Kolu, şimdi tümüyle büyülenip, göz kulak kesilmiş çocuğun omzuna atılmıştı.

“Beringar’ın dediklerini doğruluyor musun?” diye sordu Kral Stephen. “Bu taşı adamın öldürüldüğü yerde mi buldun?”

“Evet, Majesteleri. Bir mücadelenin olduğu, iki bedenin yerde yuvarlandığı açıkça gözüken bir yerde toprağa gömülmüştü.”

“Bunun daha önce Siward hanımın kardeşine ait bir hançerin parçası olduğunu nereden biliyoruz? Gerçi bir kez bilinince, tanınmasının kolay olduğunu kabul ediyorum.”

“Aline hanımefendinin kendisinden. Taş ona gösterildi ve o da bunu tanıdı.”

“Bu hırsızın aynı zamanda katil olabileceğine kanıt sayılabilir,” dedi kral. “Ama senin ya da Beringar’ın neden bu kişinin Adam olduğunu düşündüğünüzü kesinlikle anlayamıyorum. Şöyle bir başınızı çevirip aramızdan Salisbury Piskoposu Robert’i ya da buradaki diğer beylerden birini seçebilirsiniz. Ya da adlarımız yazılı bir listeye gözleriniz kapalı bir bıçağın ucunu batırabilirsiniz. Bunun mantığı nerede?”

Yüzü koyu kırmızı bir renk alan Courcelle, gergin bir gülüşle, “Majesteleri meselenin özüne böylece parmak bastığı için mutluyum,” dedi. “İyi niyetle bu

iyi kalpli biradere adi bir hırsızlık olayını ve sinsice bir cinayeti kınamakta katılabilirim, ama Beringar, benim ya da diğer bir namuslu adam ile bu işler arasında bir bağlantı kurarken dikkatli ol. Eğer bir ipucu olarak bu taşı kullanacaksan, kullan, ama bu hançerin bende olduğunu gösterinceye kadar, ölümüne kadar dövüş tehditleri savururken dikkatli ol, genç adam, çünkü bu meydan okuman kabul edilebilir ve sen çok pişman olursun.”

“Düello davetimi masanın üzerinde duruyor şimdi,” dedi Hugh Beringar büyük bir soğukkanlılıkla. “Bunu almanız yeterli. Davetimi geri çekmedim.”

“Sayın kralım,” dedi Cadfael, sesini onur masası üstünde çatışan rüzgârlar gibi dolaşan ve o ya da bu tarafı tutan mırıltıları aşmak için yükseltmişti, “hançerle bir adam arasında ilişki kuracak bir tanık olmaması durumu yoktur ortada. O taşla hançerin bir bütün olduğunun kesin kanıtı olarak, hançerin kendisi buradadır. Majestelerinden kendi elleriyle ikisinin birbirine uyduğunu göstermesini rica ediyorum.”

Cadfael hançeri kaldırdı. Platformun kenarındaki Beringar bunu rüyadaymış gibi aldı ve huşu içinde krala uzattı. Çocuğun gözleri endişeyle malına dikilmişti. Courcelle’in gözleriye, sanki bir cinayet kurbanı onun peşine takılmak için hortlamış gibi şaşkınlık ve dehşet içindeydi. Stephen hançere işçiliğini takdir eden bir gözle baktı, artan bir merakla kılıfı çıkardı ve gümüş pençedeki topazı kabzanın çentikli ucuna yerleştirdi.

“Taşın buradan olduğu kuşkusuz. Hepiniz gördünüz mü?” Sonra Cadfael’e baktı. “Nerde buldun o halde bunu?”

“Konuş çocuğum,” dedi Cadfael çocuğu cesaretlendirerek, “krala bana anlattıklarını anlat.”

Çocuğun yüzü korkusunu bastıran bir heyecanla pembeleşmişti ve parıldıyordu. Ayağa kalktı ve öyküsünü, kendisine verilen önemden tizleşmiş bir sesle, ama Cadfael'e anlattığı basit sözcüklerle anlattı. Orada onun doğru söylediğinden kuşkulanan kimse yoktu.

“... ben suyun kıyısındaki çalıların yanındaydım, adam beni görmedi. Ama ben onu açıkça gördüm. O gider gitmez bıçağın düştüğü yere dalıp, onu buldum. Ben ırmak kıyısında yaşıyorum, orada doğmuşum. Annem yürümezden önce yüzdüğümü söyler. O istemediğine göre bir kötülük olmayacağını düşündüm, hançeri aldım. İşte bu o bıçak efendim ve işiniz bitince onu geri alabilir miyim lütfen?”

Kral bir an şimdi kendi eline gelmiş olan meselenin ciddiyetini unutup, eğer hırslı ve çok tartışmalı bir taht iddiasında bulunup, bu tür iddialara eşlik eden sert yöntemleri öğrenmemiş olsaydı doğal olarak herkese göstereceği iyi niyet ve çekicilikle, bu kızarmış ve heyecanlı çocuğa gülümsedi.

“Demek bu akşamki balığımız mücevherli bir hançerle temizlenmiş, öyle mi delikanlı? Prenslere layık bir şey doğrusu! Çok da iyi bir balıktı açıkçası. Onu da sen mi tutmuştun?”

Oğlan utangaç, buna yardımcı olduğunu söyledi.

“Pekâlâ, üstüne düşen işi gayet iyi yapmışsın. Şimdi, bıçağı atan adamı tanıyor muydun?”

“Hayır efendim, adını bilmiyorum. Ama gördüğüm zaman tanıyabilirim.”

“Peki şimdi onu burada, bu salonda bizimle görüyor musun?”

“Evet efendim,” dedi çocuk hemen ve parmağıyla doğruca Adam Courcelle'e işaret etti. “Şu adamdı.”

Bütün gözler Courcelle'e döndü. Aralarında en sert ve düşünceli bakan kralın gözleriydi. Meydana gelen sessizlik belki uzun bir nefes kadar sürdü, ama sanki salonun temellerini sarsıp, duvarların içindeki bütün kalpleri durdurmuş gibiydi. Sonra Courcelle güç ve kızgın bir sükûnetle, "Majesteleri, bu tümüyle yalan," dedi. "Hançer hiçbir zaman bende olmadı, bu nedenle onu ırmağa atmış olamam. Bunun herhangi bir zaman benim elimde olduğunu ya da onu gördüğümü reddediyorum."

"Çocuğun yalan söylediğini mi söylüyorsun?" diye sordu kral kuru bir sesle. "Kim onu kıskırttı? Beringar olamaz. Bana kalırsa bu kanıt benim, senin kadar, onu da şaşırttı. Benedikten tarikatının oğlanı bulup, bu öyküyü anlattırdığına mı inanayım? Ne amaçla?"

"Yalnızca bunun aptalca bir hata olduğunu söylüyorum Majesteleri. Oğlan belki gördüğünü söylediği şeyi gördü, hançeri iddia ettiği biçimde ele geçirdi, ama beni gördüğünü söylerken yanılıyor. O adam ben değilim. Hakkımda söylenen her şeyi reddediyorum."

"Bense savunuyorum," dedi Hugh Beringar, "ve bunun sınamaya tabi tutulmasını istiyorum."

Kralın masaya inen yumruğu tahtaları yerinden oynattı, kadehleri sallayıp, içlerindeki şarabın dökülmesine neden oldu. "Burada araştırılması gereken bir şey var ve ben artık bunun araştırılmadan kalmasına izin veremem." Tekrar oğlana döndü ve kızgınlığını frenleyerek, nazik bir sesle sordu: "Düşün ve dikkatle bak şimdi, sonra bir daha söyle: bunun gördüğün adam olduğuna emin misin? Eğer bir kuşkun varsa, öyle söyle. Yanılmak günah değildir. Benzer yapıda, saç renginde başka birisini görmüş olabilirsin. Ama eğer eminsen, o zaman korkmadan onu söyle."

“Eminim,” dedi oğlan, titriyordu ama kararlıydı. “Ben ne gördüğümü biliyorum.”

Kral büyük koltuğuna yaslandı, yumruklarını koltuğun koluna vurup, düşündü. Hugh Beringar’a hoşnutsuzlukla baktı: “Tam da özgür olmam, çabuk hareket etmem gerektiği bir zamanda, boynuma bir değirmen taşı astın. Artık konuşulanları silemem, daha derine gitmem gerek. Bu dava uzun mahkeme sürecine gider. Hayır, ne sen, ne de bir başkası için gidişimi öbür günden bir gün daha fazla erteleyemem. Planlarımı yaptım, onları değiştiremem.”

“Eğer Majesteleri dövüşerek yargılamaya izin verirse,” dedi Beringar, “gecikmeye gerek kalmaz. Ben Adam Courcelle’i cinayetle suçladım, bu suçlamayı tekrar ediyorum. Eğer kabul ederse hiçbir tören ya da hazırlık olmadan onunla karşılaşmaya hazırım. Majesteleri bunun sonucunu yarın görüp, sonraki gün de bu yükten kurtulmuş olarak yola çıkabilir.”

Cadfael bu konuşmalar sırasında gözlerini Courcelle’in yüzünden ayırmamıştı ve adamın özgüveninin giderek geri geldiğini hissetti. Dudağının üstünde ve alnında beliren terler kurudu, bakışlarındaki çaresizlik hesaba dönüştü. Hatta gülümsemeye başladı. Şimdi köşeye sıkışmıştı ve iki çıkış yolu vardı. Bunlardan biri uzun inceleme ve sorgulamalar, ikincisi dövüşmekti. Kendi kurtuluşunu bu ikinci alternatifte görmeye başlamıştı. Cadfael, Hugh Beringar’ı baştan ayağa inceleyen hesaplı, kısık gözleri izliyor ve bu gözlerin ardındaki düşünceleri anlayabiliyordu. Karşısındaki daha genç, daha zayıf, yarım baş daha kısa, erişeceği alan daha dar, tecrübesiz, kendine aşırı güvenen bir adam, kolay bir kurbandı. Onu öteki dünyaya göndermek zor olmayacak, bu yapılınc da Courcelle’in kor-

kacak bir şeyi kalmayacaktı. Tanrı hükmünü vermiş olacak ve daha sonra kimse onu suçlayamayacaktı. Kardeşiyle ilişkisini bilmeyen Aline de hâlâ ulaşılabilir kalacak, üstelik haksız yere suçlanan Courcelle'in aşırı çekici bir rakibi, onun bir kabahati olmadan ortadan kalkacaktı. Yok, yok, sonunda durum o kadar kötü değildi. Her şey yolunda gidecekti.

Masanın üzerine uzandı, topazı aldı ve bunu aşağılayan bir tavırla Beringar'a geri yuvarladı. Beringar taşı alıp, elinde tuttu.

"Öyle olsun Majesteleri. Yarın, hiçbir formalite olmadan, hazırlanmaya gerek duymadan dövüşmeyi kabul ediyorum. Majesteleri ertesi gün yola çıkacak." Kendine güvenli yüzü cümleyi, "ben de sizinle birlikte" diye tamamlıyordu.

"Tamam o halde," dedi kral sert sert. "Siz ikiniz, beni iyi bir adamdan yoksun bırakmaya kararlı olduğunuza göre, ben de aranızdan daha iyisini bulup, yanımda tutacağım demek ki. Yarın, saat dokuzda, Aşai Rabbani ayini sonrasında. Burada, koğuşların içinde değil, açıkta, kent kapısının dışındaki çayırılıkta, yolla ırmak arasında olacak dövüş. Prestcote, sen ve Willem alandan sorumlu olacaksınız. Gereğini yapın. Hiçbir atı rizikoya atmayacağız," diye ekledi, "at üstünde olmadan ve kılıçla dövüşeceksiniz."

Hugh Beringar eğilerek kabul ettiğini işaret etti. Courcelle, "Kabul," dedi ve kılıçta bileğinin ne denli daha güçlü, kol menzilinin ne denli daha büyük olduğunu düşünüp gülümsedi.

Kral sert bir sesle "Sonuna kadar!" diye gürledi ve gölge düşmüş bir akşam eğlencesine son vermek üzere masadan kalktı.

Kentin karanlık, ama sanki terk edilmiş bir evde farelerin dolaşması gibi huzursuz bir hareket içindeki sokaklarından geri dönerken, Hugh Beringar sıska atını Cadfael Birader'in yanına çekti ve Jerome Birader'in yakında olmasına ve dikkatle kulak vermesine, sanki o hiç yokmuş gibi aldırmadan, birkaç dakika onların yürüyüş hızında ilerledi. Önde Başkeşiş Heribert ile yardımcısı Robert, bir hayatın tehlikede olmasına ve müdahale etme olanaklarının bulunmamasına üzgün, alçak ve huzursuz seslerle konuşuyorlardı. Birbirine düşman iki genç, birinin ölmesine karar vermişlerdi. Bir kez iki taraf da bu işe razı olduktan sonra, geri dönüş yoktu; kaybeden Tanrı tarafından mahkûm edilmişti. Eğer kılıçtan kurtulursa, onu idam sehpası bekliyordu.

"Bana aptallık ifade eden her sözcüğü yakıştırayabilirsiniz," dedi Beringar, durumu kabullenmiş, "eğer bu sizi rahatlatıcaksa." Sesi hâlâ neşeli, alaycıydı, ama bu Cadfael'i kandıramadı.

"Sizi suçlayacak, size acıyacak, hatta yaptığınıza pişman olacak son kişi benim," dedi.

"Bir keşiş olarak mı?" diye sordu o yumuşak ses. Dikkatli bir kulak gülümsemesini işitebilirdi.

"Bir insan olarak! Şeytan alsın sizi!"

"Cadfael Birader," dedi Hugh içtenlikle, "sizi seviyorum. Biliyorsunuz ki, benim yerimde olsanız, siz de aynı şeyi yapardınız."

"Yapmazdım. Çok az tanıdığım yaşlı bir budalanın tahminine dayanarak yapmazdım. Ya yanlış olseydim?"

"Ama yanlışmadınız! Aradığımız adam o. Üstelik iki kez katil, çünkü kızın zavallı korkak kardeşini,

Faintree'yi boğduğu kadar aşâğılıkça ölüme gönderdi. Unutmayın, bu iş şu ya da bu biçimde bitene kadar Aline'in hiçbir şeyden haberi olmamalı."

"Olmayacak, ama önce o konuşmazsa. Şimdiye kadar haberin bütün kente yayılmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Yayıldığını biliyorum, ama çoktan uykuya dalmış olduğunu ve yarın sabah onda Aşai Rabbani ayinine gidinceye kadar dışarı çıkmayacağını, dolayısıyla hiçbir haberi öğrenemeyeceğini umuyorum. Kim bilir, o saate kadar her şeyin yanıtını almış olabiliriz belki."

"Siz de," dedi Cadfael Birader keskince –duyduğu acıyı boşaltacak bir yer arıyordu– "bütün gece dizlerinizin üzerinde uyanık duracak ve daha kılıcınızı çekmeye fırsat bulamadan bitkin düşeceksiniz, öyle mi?"

"O kadar da aptal değilim," dedi Hugh ve arkadaşına azarlıcasına parmağını salladı. "Utanın Cadfael! Siz bir keşişsiniz ve Tanrının adaletin yerine gelmesini sağlayacağına inanmıyorsunuz! Yatıp, rahat bir uyku çekeceğim, yarınki yargılamaya zinde kalkacağım. Herhalde siz de benim vekilim olarak Tanrı nezdinde beni savunmakta ısrarcı olacaksınız?"

"Hayır," dedi Cadfael istemeye istemeye. "Yatacağım ve ancak çan benim için çaldığında uyanacağım. Sizin gibi küstah bir kâfirden daha mı az inancım var benim?"

"İşte benim Cadfael'im bu," dedi Beringar. "Gene de lütfedip, gece yarısı ve sabah ayinlerinde benim için Tanrıya bir iki laf fısıldarsanız, sevinirim. Eğer size kulak vermiyorsa, bizlerin diz kemiklerimizi aşındırmamızın pek yararı olmaz." Sonra yüksek

atından eğilip elini, sanki şakacıktan kutsar gibi Cadfael'in başının tıraşlı kısmına dokundurdu ve atını mahmuzladı, başkeşişin yanından geçerken saygıyla eğildi, Wyle'in kıvrımının ardında kayboldu.

Cadfael Birader sabah ayininden hemen sonra başkeşişin önüne çıktı. Heribert onu gördüğüne ve isteğini duyduğuna pek şaşırmış görünmüyordu.

"Başkeşiş Birader, bu davada ben genç Hugh Beringar'ın yanındayım. Suçlamanın dayandığı kanıtı ışığa çıkaran araştırmayı ben yaptım. Şimdi meseleyi kendi ellerini almayı, bana bunda tehlikeli hiç bir rol bırakmamayı tercih etse de, bu beni günahlarımdan kurtarmaz. Sizden gidip, onunla birlikte elimden geldiğince yargılamaya katılmak için izin istiyorum. Ona yardımım dokunsa da, dokunmasa da, orada olmalıyım. Benim adıma konuşan dostuma bu aşamada sırtımı dönemem."

"Ben de çok düşünüyorum durumu," diye itiraf etti başkeşiş, iç çekerek. "Kralın dediğine rağmen, bu yargılamanın ölümüne kadar gitmemesi için dua etmek elimden tek gelen şey." Bense, diye düşündü Cadfael kederle, buna dua bile edemiyorum, çünkü bu bahsin tek amacı bir ağzı ebediyen susturmaktı. "Söyle bana," dedi Heribert, "o Courcelle'in kiliseye gömdüğümüz zavallı delikanlıyı öldürdüğü kesin mi?"

"Kesin peder. Hançer ondaydı, yalnızca o kırık parçayı orada düşürmüş olabilirdi. Burada açık bir doğru ve yanlış mücadelesi var."

"Git o halde," dedi başkeşiş. "Bu mesele bitinceye kadar seni bütün görevlerinden affediyorum."

Böylesi düelloların bütün gün, iki taraf ta göremeyecek, ayakta duramayacak, vuramayacak hale

gelineye kadar sürdüğü olurdu. Sonunda biri ya da öteki düşer, ayağa kalkamaz ve yattığı yerde kanamadan ölürdü. Silahları kırılırsa bu kez elleri, dişleri, ayaklarıyla, biri ya da öteki aman dileyinceye kadar dövüşmek zorundaydılar. Ama çok az kişi aman dilerdi, çünkü bu yenilgi, Tanrının onu mahkûm etmesi demektir ve bu durumda onu idam sehpası, yani daha da utanç verici bir ölüm beklerdi. Cadfael eteklerini beline sokup, üzüntüyle kapıdan çıkarken, Tanrının hükmü diye saygı gösterilmeye değmeyecek acı bir iş bu, diye düşündü. Ama bu meselede bu yöntem belli ölçüde duruma uyar gibiydi ve belki de ilahi karar duyulabilecekti. Acaba, diye düşündü, ben onun kadar buna inanıyor muyum? Merak ediyorum, iyi uyuyabildi mi gerçekten? Gariptir ki, buna inanıyordu. O ise rahatsız bir gece geçirmiş, uyuyup uyanmıştı.

Giles Siward'ın kopuk topazla tamamlanmış olan hançerini geri getirmiş ve hücrelerinde bırakmıştı. Kaygılı balıkçı çocuğa bunun ya geri verileceği ya da uygun bir karşılık alacağı sözünü vermişti, ama bu konuda Aline ile konuşmanın zamanı değildi. Bugünün sonucunu beklemeliydi. Eğer her şey yolunda giderse, Hugh Beringar hançeri ona bizzat verebilirdi. Eğer gitmezse –hayır, böyle bir olasılığı düşünmeyecekti bile.

Benim sorunum, diye düşündü mutsuz, Tanrının bizim için planlarının, kesinlikle iyi olmalarına rağmen, her zaman bizim beklediğimiz ve istediğimiz biçimde olmayacaklarını bilecek kadar tecrübem olması. Ve eğer Tanrı, hangi mükemmel amaç için olursa olsun, Hugh Beringar'ı bu dünyadan alıp, Adam Courcelle'i bırakmaya karar verirse, şu yaşlı kalbimin isyanla dolacağını hissediyorum.

Shrewsbury'nin kuzey kapısının dışında, Foregate Kalesi içinde sıkışık düzende, küçük bir grup ev ve dükkân vardı, ama bunlar kısa süre sonra bitiyor ve yolun iki tarafında otlaklar başlıyordu. İrmak tarlaların ötesinde her iki yanda da menderesler çiziyordu. Soldaki ilk düzgün otlakta kralın görevlileri büyük bir kare alan belirlemişlerdi. Alanın dört yanı, heyecandan alana girebilecek meraklı bir izleyiciyi önlemek ve dövüşenlerden birisinin kaçmasını engellemek için, mızraklarını çapraz tutan Flamanlar ile çevrilmişti. Karenin dışında, toprağın hafifçe yükseldiği bir yere kral için büyük bir koltuk yerleştirilmiş, onun çevresi soylular için boş tutulmuştu, ama diğer üç yanda şimdiden büyük kalabalık vardı. Haber Shrewsbury'de rüzgârın yaprakların arasından geçişi gibi yayılmıştı. En garip olan şey sessizlikti. Mızrak-tan duvarın arkasında herkes kesinlikle konuşuyordu, ama öylesine alçak sesle ki, bütün bu seslerin toplamı, bir arı kovanının gün ışığındaki vızıltısından daha yüksek değildi.

Sabahın yatık ışığı otların üzerine uzun, ama narin gölgeler düşürüyordu; gökyüzünde hafif bir puslanma vardı. Cadfael kaleden gelen grup için muhafızların bir yol açtıkları yerde duruyordu. Kapının karanlık kemerinde birden bir çelik parıltısı ve renk curcunası belirdi. İri yarı, sarı saçlı, yakışıklı Kral Stephen artık istese de istemese de, subaylarından birini elinden alacak bu zorunluluğu kabullenmişti ve mücadeleyi uzatacak herhangi bir ayrıcalık tanımaya niyetli değildi. Yüzündeki ifadeden, dinlenme arası verilmeyeceği ve vahşete hiçbir sınır getirilmeyeceği anlaşılıyordu. Bu işin bitmesini istiyordu. O

koltuğuna yürürken arkasından gelen şövalyeler, beyler ve din adamları son derece ihtiyatlı hareket ediyor, kendilerini çabucak ona göre ayarlıyorlardı.

Kralın maiyeti kenara çekildiğinde, iki savaşçı ortaya çıktı. Cadfael deri giysilerin üzerinde ne kalkan, ne de zırh olduğuna dikkat etti. Evet, kral çabuk bir son istiyordu. Öylesine bütün gün, artık iki taraf taeline kaldıramayınca kadar vurup, kaçmaktan yana değildi. Hangisi ölürse ölsün, ordunun ana güçleri ertesi gün öncü birlikleri izleyecekti ve Stephen'in daha yola çıkmadan halletmesi gereken ayrıntılar vardı. Suçlayıcı olarak önce Beringar kralı selamlamak üzere onun önüne gitti. Hızlı bir saygı gösterisinden sonra, dizlerinin üzerinden ayağa sıçradı ve mızrak saf-larının onun meydana geçmesi için aralandıkları noktaya seğirtti. O zaman bir kenarda duran Cadfael gözüne ilişti. Yüzü gergin, ciddi ve solgundu, ama kara gözleri gülümsüyordu.

“Beni terk etmeyeceğinizi biliyordum,” dedi.

“Siz de beni terk etmemeye çalışın,” diye yanıt verdi Cadfael asık bir suratla.

“Korkmayın,” dedi Hugh. “Bir süt kuzusu kadar günahsızım.” Sesi düzgün ve düşünceliydi. “Bundan daha fazla hazır olamam. Ayrıca sizin kolunuz da bana destek olacak.”

Yapabileceği hiçbir şey olmayan Cadfael, her darbede, diye düşündü. Kiliseye girdiğinden bu yana geçen o sakın yılların, bir zamanlar hareketli, isyan-kâr ve iflah olmaz ataklıktaki bir ruhta gerçekten değişiklik yarattığından kuşkuluydu. Sanki dövüşecek kendisiymişçesine, kanının kaynadığını hissediyordu.

Courcelle de diz çöküp, ayağa kalktı ve kendisini suçlayanın peşinden alana girdi. İki adam karşıt

köşelerde konum aldılar. Prestcote, görev sopası havada onların aralarında durdu ve krala bakarak işaretini bekledi. Bir çığırtnan yüksek sesle iddiayı, meydan okuyanın adını ve sanığın bunu reddettiğini ilan ediyordu. Kalabalık büyük ve uzun bir iç çekmeye benzer bir sesle dalgalandı ve ses alanın her yerine yayıldı. Cadfael Hugh'nun yüzünü açıkça görebiliyordu. Gülümseme artık yoktu, katı, hareketsiz ve kararlı bir yüzdü bu ve gözleri rakibine dikilmişti.

Kral manzaraya baktı ve elini kaldırdı. Sopa aşağı indi ve Prestcote meydanın kenarına çekilirken, savaşçılar karşılaşmak üzere ilerlediler.

İlk bakışta keskin bir zıtlık vardı aralarında. Courcelle Beringar'ın bir buçuk misli büyük, bir buçuk misli daha yaşlıydı; boy, kol uzunluğu, ağırlık, hep onun tarafındaydı. Ustallığı ve tecrübesi de su götürmezdi. Onun çarpıcı renkleri ve uzun boyu Beringar'ın zayıf, narin bir çocuk gibi gözükmesine neden oluyordu. Gerçi bu hafiflik ona hız ve çeviklik katabilirdi, ama daha birkaç saniyede Courcelle'in de çok hızlı olduğu, ayak oyunlarını iyi bildiği ortaya çıkmıştı. İlk kez çelik çelikle çatıştığında, Cadfael sanki kendi eli ve kolunun hazırlandığını, darbeyi çevirdiğini ve aynı hareketle kenara çekildiğini hissetti. Beringar tehlikeden sıyrılmaya çalışmıştı; bu dönüş onu, kent kapısını iyi görececek duruma getirdi.

O siyah boşluktan birden bir kız kırlangıç gibi fırladı. Yalnızca siyah, beyaz ve uçan bir altın saç bulutu gözüküyordu. Eliyle eteklerini neredeyse dizine kadar toplamış ve arkasına almış, hızla ve amaçlı bir biçimde koşuyordu. Onun arkasından, nefesi kesilmiş, ama elinden geldiğince hızlı koşan bir genç kadın daha geliyordu. Constance kalan

nefesinin çoğunu hanımına durması, yanına gelmesi, yaklaşmaması için yalvarmaya harcıyordu, ama Aline hiç ses çıkarmadan, iki hayranının birbirini öldürmek için kararlı bir mücadeleye yeni başladıkları yere doğru koşuyordu. Ne sağa, ne sola bakıyor, yalnızca kalabalığın başları üzerinden görebilmek için boynunu uzatıyordu. Cadfael onu karşılamak üzere acele etti. Kız onu tanıdı ve derin bir soluk alarak kollarına atıldı.

“Cadfael Birader, bu nedir? Ne yapmış? Siz biliyordunuz, biliyordunuz, ama beni hiç uyarmadınız! Eğer Constance kente un almaya gitmeseydi, hiç öğrenemeyecektim...”

“Burada olmamanız gerek,” dedi Cadfael, titreyen ve soluk soluğa kızı göğsüne bastırarak. “Ne yapabilirsiniz ki? Ona size söylemeyeceğime söz verdim, istemedi bunu. Bunu görmemelisiniz.”

“Göreceğim,” dedi kız tutkuyla. “Uslu uslu gidip, onu bırakacağımı mı sandınız? Yalnızca söyleyin bana,” diye yalvardı, “dedikleri doğru mu –Adam’ı o genç adamı öldürmekle suçladığı? Ve Giles’in hançerinin bunun delili olduğu?”

“Doğru,” dedi Cadfael. Kız onun omzunun üzerinden kılıçların birbirine çarptığı, tısladığı, sonra gene çarptığı meydana bakıyordu. Ametist rengi gözleri kocaman ve telaş içindeydi.

“Ya suçlama, o da doğru mu?”

“O da.”

“Aman Tanrım,” dedi kız, korkulu bir büyülenmeyle onları seyrederek. “Ama o çok ince yapılı... nasıl buna dayanabilir? Ötekinin yarısı... hem de meseleyi bu biçimde çözmeye cesaret etti. Ah, Cadfael Birader, ona nasıl izin verebildiniz?”

Cadfael garip bir şekilde rahatlamıştı. En azından, diye düşündü, şimdi bu ikisinden kız için hangisinin, ad belirtmeye gerek kalmadan, “o” olduğunu biliyorum. Şu ana kadar emin değildim, belki kız da emin değildi. “Eğer bir gün,” dedi, “Hugh Beringar’ı kafasına koyduğu şeyi yapmaktan alıkoyarsan, gelip bana bunu nasıl yaptığını anlat. Hoş bu yöntemin benim için uygulanabilir olacağından da kuşkuluyum! Bu yolu o seçti kızım, nedenleri de vardı, haklı nedenler. Onun gibi sen ve ben de buna katlanmalıyız.”

“Ama biz üç kişiyiz,” dedi kız ateşli. “Eğer onun yanındaysak, ona güç vermemiz gerekir. Yapabileceğim şey dua etmek ve izlemek ve bunları yapacağım. Beni yaklaştırsın, gelin benimle! Görmeliyim!”

Kız aceleyle mızraklara doğru yol açmaya çalışırken, Cadfael onun kolunu tuttu. “Sanırım,” dedi, “o seni görmese daha iyi olacak. Şimdi zamanı değil.”

Aline çok kısa ve acı bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Şimdi kılıçların arasına girsem bile beni görmez,” dedi. “Aslında bıraksalar girerdim de. Hayır!” Kuru bir hıçkırıkla sözünü hemen geri aldı. “Hayır, ona bunu yapmazdım. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Tek yapabileceğim izlemek ve sessiz kalmak.”

Savaşan erkekler dünyasında kadınların kaderi, diye düşündü Cadfael; gene de sanıldığı kadar pasif bir rol değil bu. Böylece kızı, güneşte altın gibi parlayan, çözülmüş saçlarıyla Hugh Beringar’ın ölümcül dikkatini dağıtmayacağı, hafifçe yüksek bir yere çekti. O sırada Beringar’ın kılıcının ucunda kan vardı, ama bu yalnızca Courcelle’in yanağındaki bir çizikten geliyordu. Kendi sol kolu da kanlanmıştı.

“Yaralanmış,” dedi kız, yaşlı bir fısıltıyla ve çığlığını bastırmak için küçük yumruğunun yarısını ağzına tıkadı. Söz verdiği gibi sessiz kalmak için dişlerini yumruğuna batırmıştı.

“Bir şey değil,” dedi Cadfael. “Ayrıca o daha hızlı. Bak nasıl o darbeyi bertaraf etti! Narin gözükebilir, o bilekte çelik var. Aklına koyduğu şeyi yapacaktır. Üstelik haklılığı da güçlendiriyor elini.”

“Onu seviyorum,” diye fısıldadı Aline, sözcükleri vurgulayarak. Bir an için ısırıldığı eli ağzından çıkarmıştı. “Şu ana kadar bilmiyordum, ama onu seviyorum!”

“Ben de, kızım,” dedi Cadfael, “ben de!”

Hiç nefeslenme arası vermeden tam iki saattir meydana daydılar. Güneş tepeye yükselmişti, yakıyordu. Kötü durumdaydılar, ama ikisi de güçlerini koruyarak, bir an savsamayan bir dikkatle dövüşüyordu. Şimdi, birbirine dayanmış kılıçların üzerinden göz göze geldiklerinde, aralarında kişisel bir kin değil, yalnızca katı bir kararlılık vardı. Biri gerçeği kanıtlamaya, diğeri bunu yalanlamaya çalışıyordu ve her iki tarafın da tek çaresi öldürmektir. Eğer daha önce kuşku duysalar bile, artık bir tarafın görünüşteki üstünlüğüne karşın bu dövüşte tümüyle eşit olduklarını kavramışlardı. Ustalıkları, hızları nerdeyse eşitti ve gerçeğin ağırlığı aralarında gerçek bir denge sağlıyordu. Her ikisinin de önemsiz yaralarından kan akıyordu. Otlarda parça parça kan izleri vardı.

Neredeyse öğle olduğunda Beringar ani bir atakla rakibini gerilemeye zorladı ve onun o sıcak, susuz yaz boyunca sararmış, kanla lekelenmiş otların üzerinde ayağının kaydığını gördü. Darbeyi bertaraf etmeye çalışan Courcelle düşmekte olduğunu hissetti

ve kolunu kaldırdı. Hugh'nun bir sonraki darbesi az daha kılıcını elinden düşürtüyordu. Kılıçlar üst üste titrerken, Courcelle tek kalçası üzerine yere serilmişti ve elinde yalnızca kılıcın kabzası kalmıştı. Çelik kısım öteye düşmüş, işe yaramaz halde yerde yatıyordu.

Beringar hemen geri çekildi ve düşmanın ayağa kalkmasına izin verdi. Kılıcının ucunu yere bastırarak, Prestcote'a baktı. O da yol göstermesi için kralın koltuğuna başını çevirmişti.

"Dövüşmeye devam edin," dedi kral kısaca. Öfkesi henüz yatışmamıştı.

Beringar kılıcının ucunu çimene sapladı, alnındaki ve üst dudağındaki terleri silerek, baktı. Courcelle yavaşça ayağa kalktı, elindeki işe yaramaz kabzaya baktı ve umutsuzca iç geçirerek, kabzayı öfkeyle uzağa fırlattı. Beringar, kaşları çatık, bir ona bir krala baktı ve bir yandan düşünüürken, birkaç adım geriye çekildi. Kral asık bir yüzle devam işareti vermekten başka bir şey yapmadı. Beringar üç hızlı adımla meydanın kenarına geldi, kılıcını mızrakların altına attı ve elini yavaşça kemerindeki hançere götürdü.

Courcelle önce anlamadı, ama ona sunulan armağanı fark ettiğinde kendine güveni yenilendi.

"Hımm..." diye mırıldandı Kral Stephen. "Kim bilir, belki de hangisinin daha iyi olduğu konusunda yanılmışım."

Şimdi yalnızca hançerleri kaldığından, artık bilek bileğe dövüşeceklerdi. Kol uzunluğu hançerde de değerlidir; ayrıca Courcelle'in kalçasındaki kılıftan çıkardığı hançer, Hugh Beringar'ın elindeki bezemeli oyuncaktan daha uzundu. Kral Stephen, bu çatışmaya zorlanmaktan duyduğu doğal asap bozukluğunu bir kenara bırakıp, aktif bir ilgi göstermeye başlamıştı.

Savaşçı ataları gibi dudakları gerilmiş, burun delikleri açılmış olarak Cadfael'in omzuna yaslanan Aline, "Çılgın bu," diye inledi. "Rahat rahat öldürebilirdi onu. Tam bir deli. Ve ben ona âşığıım."

Korkulu dans devam etti. Tam tepedeki güneş düelloocuların gölgelerini giderek kısaltmıştı, sonunda iki adam kendi bedenlerinin yansıttığı siyah bir disk üzerinde ilerliyor, geriliyor, yana çekiliyorlardı. Bu arada güneş başlarını amansızca yakıyordu ve deri üstlükleri içinde terden sıırılsıklamdılar. Silahı daha kısa ve hafif olan Beringar şimdi savunmadaydı. Courcelle ise avantajın kendisinde olduğu bilinciyle bastırıyordu. Beringar'ı peş peşe gelen öldürücü darbelerden tek kurtaran şey elinin ve gözünün çabukluğuydu. Hızı ve çevikliği sayesinde her saldırıda menzil dışına sıçramayı başarıyordu. Ama sonunda yorulmaya başlamıştı, kararları daha az güvenli, daha az dakik, hareketleri daha az uyanık ve dengeliydi. Öte yandan Courcelle ya yeniden canlanmış ya da işi sonlandırmak için tüm gücünü umutsuz bir tek darbe için toplamıştı ve başlangıçtaki gücünü ve enerjisini geri kazanmış gözüküyordu. Hugh'nun sağ elinden akan kan, hançerin kabzasına bulaşıyor, onun avucundan kaymasına neden oluyordu. Courcelle'in lime lime olan sol yeni gözünün kenarında uçuşuyor ve dikkatini dağıtıyordu. Birkaç darbe indirmeye çalışmış ve birkaç yerden kan çıkarmıştı, ama bıçak ve kol uzunluğu müthiş aleyhineydi. Kendini, gerekirse sürekli gerileyerek, gücünü toparlamaya vermişti. Sonunda Courcelle'in çılgınca saldırıları kaçınılmaz olarak yavaşlamaya başladı.

"Tanrım," diye inledi Aline, neredeyse duyulmaz bir sesle. "Fazla cömert davrandı, hayatını verdi... Adam onunla oynuyor!"

“Kimse,” dedi Cadfael kesin bir ifadeyle, “cezasız kalmadan Hugh Beringar ile oynayamaz. Daha zinde olan hâlâ o. Bu, işi bitirmek için çılgınca bir son girişim. Bunu fazla sürdüremez.”

Hugh adım adım geri çekildi, ama her saldırıda ancak bıçaktan sakınacak kadar geriliyordu. Courcelle ise bir dizi şiddetli hamleyle, adım adım onu izledi. Beringar’ı meydanın bir köşesine sıkıştırıp, orada durmaya zorlamayı planladığı anlaşılıyordu. Ama son anda ya saldıranın dikkatinin dağılması ya da Hugh’nun çevikliği, tuzaktan kurtulmasını sağladı ve yatık mızraklar boyunca izleme sürdü. Beringar meydanın ortasına geri gidemiyor, Courcelle onun savunmasını aşamıyor, diğer bir köşede sona erecek gibi gözüken bu ilerlemeyi durduramıyordu.

Flamanlar kaya gibi yerlerinde duruyor, bir gelgit olayı gibi savaşın hareketsiz safları boyunca akmasına izin veriyorlardı. Meydanın kıyısının ortasına geldikleri sırada Courcelle birdenbire izlemeyi bırakıp, geriye doğru hızla büyük bir adım attı, boğuk bir zafer çığlığıyla eğildi ve mızrakların altına uzanarak, elinde Hugh Beringar’ın bir saatten fazla bir zaman önce, ona bir jest olarak fırlatıp attığı kılıçla ayağa kalktı.

Hugh bu amaçla buraya itildiğini anlamak bir yana, tam da o yere geldiklerinin bile farkına varmamıştı. Kalabalığın içinde bir kadının çığlık attığını duydu. Courcelle kılıç elinde, geniş, terli alnının altında gözleri zevkten yarı çılgın doğrulmak üzereydi. Ama o hâlâ dengesini tam sağlayamamışken, Hugh kaplan gibi bir sıçramayla onun üstüne atıldı. Bir saniye sonra çok geç olacaktı. Kılıç yukarı doğru kalkarken, Hugh bütün ağırlığıyla Courcelle’in göğsüne bastırdı, sağ kolunu hançerle birlikte düşmanın

bedenine doladı ve sol eliyle kılıcı tutan kolu yakaladı. Bir an birlikte inip, kalktılar, sonra çimene düşüp, ilgisiz muhafızların ayakları dibinde birbirlerine yapışmış gibi yuvarlanmaya başladılar.

Aline ikinci bir çığlığı önlemek için dişlerini sık-tı, gözlerini eliyle kapadı, ama bir saniye sonra kararlılıkla açtı. “Hayır, her şeyi görecekim, görmeliyim... Dayanacağım! Benden utanç duymayacak! Ah Cadfael... Ah Cadfael... Ne oluyor? Göremiyorum...”

“Courcelle kılıcı yakaladı, ama indirmeye zamanı olmadı. Dur, birisi ayağa kalkıyor...”

İkisi birlikte düşmüşlerdi. Yalnız biri ayağa kalktı ve yarı sersem, şaşkın, öylece durdu. Çünkü düşmanı onun altında hareketsiz kalmış, cansız kolları çimenin üstüne serilmişti. Şimdi orada, gözleri güneş ışınlarına açık yatıyor, altından ağır ağır akan kan ezilmiş toprağın üstünde koyu renkli bir gölcük oluşturuyordu.

Hugh Beringar toplanan kandan sağ elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu hançere baktı ve başını şaşkınlıkla salladı. Çok yorgundu, bu ani ve anlaşılmaz sondan güçsüz düşmüştü. Bıçağında yalnızca bir damla taze kan vardı, kılıç ise Courcelle’in sağ elinde, gevşekçe tutulmuş olarak duruyordu. Onun ölümüyle bir ilgisi yoktu. Ama Courcelle ölmüştü, hayatı hızla çimenlere akıyordu. Bu nasıl bir meşum mucizeydi ki hem öldürmüş, hem iki silahı da lekesiz bırakmıştı?

Hugh eğilip, hareketsiz bedeni sol omzundan kaldırdı, kanın nereden aktığını görmek için çevirdi. Orada ölünün kılıcı almak için attığı kendi hançeri deri cekete dibine kadar saplanmış duruyordu. Görünüşe bakılırsa, kabza çimenlerin arasına baş üstü düşmüş ve Flamanlardan birinin hareketsiz çiz-

mesine dayanmıştı. Hugh'un saldırısı sahibini bu atılmış bıçağın üzerine düşürmüş, birlikte yuvarlanmaları da hançeri derine saplamıştı.

Sonunda onu ben öldürmedim, diye düşündü Beringar. Onu kendi kurnazlığı öldürdü. Buna sevinmiş miydi, yoksa üzülmüş mü –bilemeyecek kadar bitkindi. En azından Cadfael memnun olacaktı, Nicholas Faintree'nin intikamı alınmış, adalet tümüyle yerine gelmişti. Katili kamuoyu önünde suçlanmış ve iddia herkesin gözü önünde Tanrı tarafından haklı bulunmuştu. Katil ölmüş, son nefesini vermişti.

Beringar eğilip, mahkûm olan elden bir direniş görmeden çıkan kılıcını aldı. Yavaşça döndü ve kılıcı kralı selamlamak üzere kaldırdı. Sonra topallayarak, eli ve kolundaki soğumakta olan yaralardan birkaç damla kan akarak yürüdü, ona izin vermek üzere sessizce açılan mızrakların arasından geçip, meydandan çıktı.

Çimenliğin üzerinde, kralın koltuğuna doğru iki üç adım atmıştı ki, Aline kollarına koştu. Onun ateşli kucaklaması Beringar'ı yeniden canlandırdı. Kız delikanlının omuzlarına ve göğsüne yayılan altın saçlarının arasından, tıpkı onunki gibi, kendinden geçmiş, mutlu ve bitkin yüzünü kaldırdı ve ona adıyla hitap etti: "Hugh... Hugh." Sonra kederli bir şefkatle yanağında, elinde ve bileğindeki kanayan yaralara dokundu.

"Neden bana söylemedin? Neden? Neden? Ah, beni kaç kere öldürdüğünü biliyor musun? Şimdi ikimiz de hayatta olduğumuza göre... öp beni!"

Hugh kızı öptü. Kız hâlâ gerçektir, tutkuluydu ve tartışmasız olarak onundu. Oğlana dokunmaya, söylenmeye, onu övmeye devam etti.

“Sus sevgilim,” dedi oğlan, kendine gelmiş ve rahatlamıştı. “Ya da azarlamaya devam et. Çünkü şimdi bana şefkat gösterirsen, ben biterim. Henüz çökmeyi göze alamam, çünkü kral bekliyor. Şimdi, eğer benim gerçek kadınımsan, dayanmam için kolunu ver bana, benimle gel, yanımda durup, beni iyi bir eş gibi ayakta tut. Yoksa kralın ayaklarının dibine düşebilirim?”

“Ben senin gerçek kadının mıyım?” diye sordu Aline, tanıkların önünde güvence isteyen tüm kadınlar gibi.

“Kuşkusuz! Bundan vazgeçmek için artık çok geç, hayatım.”

Beringar kralın önüne geldiğinde, kız onun yanında, kollarındaydı. “Majesteleri,” dedi Hugh, yorgunluk ve yaraların pek etkilemediği, özel, yüce bir yerden aşağı iner gibi, “bir katile karşı iddiamı kanıtladığımı ve Majestelerinin onayını aldığımı umuyorum.”

“Rakibin,” dedi Stephen, “iddianı senin için gayet iyi kanıtladı.” Düşünceli düşünceli onlara baktı. Bu beklenmedik, sarmaş dolaş sevgililer görüntüsü öfkesini yok etmiş, onu eğlendirmişti. “Ama kanıtladığın şey senin için bir kazanç olabilir. Beni, ne denli kötü bir savaşçı ve nasıl bir adam olursa olsun, bu kentin becerikli bir polis şefi yardımcısından yoksun bıraktın. Sana bunu ödetmek için boş bıraktığın yere seni atasam iyi olacak herhalde. Bizim adımıza kendi kalelerini koruma ve birlik oluşturma görevlerin de sürecek tabii. Ne dersin buna?”

Beringar ciddi bir yüzle, “Eğer Majesteleri izin verirse, önce nişanlıma danışmam gerek,” dedi.

“Efendimi memnun eden her şey,” dedi Aline, aynı ağırbaşlı tavırla, “beni de memnun edecektir.”

Bakın řu iře, diye dūřındū durumu ilgiyle seyreden Cadfael Birader, bundan daha aleni bir niřan tōreni olduęunu sanmıyorum. Oldu olacak, dūęüne de tūm Shrewsbury’yi davet etsinler.

Cadfael Birader son duadan ōnce konuk salonuna giderken, yanında Hugh Beringar’ın şok sayıdaki ufak keşiği iēin bir kavanoz yoğurt otu merheminin yanı sıra, Giles Siward’ın topaz taşı dikkatle yerine yerleştirilmiş hanēerini de aldı.

“Oswald Birader usta bir gūmūř ustasıdır. Bu hanımınıza onun ve benim armaęanımız. Ona siz bizzat verin. Ama ondan bunu ırmaktan ēıkaran ēocuęa cōmert davranmasını rica edin, biliyorum ōyle yapacaktır zaten. Ona sōyleyecek řok řeyiniz olacak. Kardeřinin rolū řimdi ve her zaman gizli kalacak. Kız iēin o talihsiz tarafı seēen ve bu amaēla ōlen řok kiřiden biri olacak.”

Beringar tamir edilmiř hanēeri eline aldı, onu uzun uzun, ciddi bir yūzle inceledi. “Ama bu adalet deęil,” dedi, aęır aęır. “Siz ve ben birlikte bir adamın gūnahları hakkındaki gerēęi gūn ıřıęına ēıkardık, ama bařka birisininkini gizledik.” Tūm kazanımlarına raęmen bu gece řok ciddi ve biraz da ūzgūndū. Bunun nedeni de yalnızca yaralarının soęumakta olması, būtūn hor kullanılmıř kaslarının her hareketinde aęırması deęildi. Zaferinin tepkisi onun bařarısızlıkla, kaēındıęı kaderle aēıkēa yūzleřmesine yol aēmıřtı. “Adalet yalnızca suēsuzların mı hakkı? Eęer birisi onu ziyaret edip, doęru yoldan ēıkmaya teřvik etmeseydi, belki de boynuna kadar bōylesine bir alēaklıęa batmıř olmayacaktı.”

“Biz olanla uğraşırız,” dedi Cadfael. “Olabilecekleri, bunları aēıkēa gōren gōzlere bırakalım. Siz meş-

ru ve namuslu yoldan kazanılanları alın, bunlara değer verin, yararlanın. Buna hakkınız var. Şimdi Salop'un polis şefi yardımcısısınız, kralın gözüne girmişsiniz, son derece iyi ve gördüğünüz andan itibaren gönlünüzü çelen bir kızla nişanlısınız. Bunu fark etmedim sanmayın! Yarın tüm kemikleriniz tutulup, sızlayacaksa –buna da emin olabilirsiniz!– sizin gibi şanslı bir genç adam için bu hafif acılar biraz disiplin-den başka nedir ki?”

“Öteki iki kişi,” dedi Hugh, keyfi yerine gelmişti, “şimdi neredeler acaba merak ediyorum.”

“Gal sahili yakınlarında, onları kıyıyı dolaşıp Fransa'ya götürecek bir gemi bekliyorlar. Merak edilecek bir durumları yok.” Cadfael ne Stephen'a, ne de Maud'a bir bağlılık duyuyordu. Ama ikisi Maud'dan, ikisi Stephen'dan yana olsa da, bu gençler geleceğe, şimdiki kargaşanın ötesinde, iç savaşın yaralarını sarmış bir İngiltere'ye aittiler.

“Adalete gelince,” dedi Cadfael düşünceli, “bu meselenin sadece yarısı.” Akşam ayininde temiz bir hayat süren, temiz düşünceli bir genç olan Nicholas Faintree için bir dua okuyacaktı. Genç adam şimdi huzura kavuşmuştu mutlaka. Ama suçlu olarak ölen Adam Courcelle'in ruhu için de dua edecekti. Çünkü her zamansız ölüm, pişmanlığa ve yaptıklarını telafiye vakti kalmadan, gücü yerindeyken ölen her adam, fazladan bir cesetti. “Hiçbir zaman başınızı geri çevirmenize, vicdan azabı duymanıza gerek yok,” dedi Cadfael. “Siz üzerinize düşen görevi yaptınız, hem de iyi yaptınız. Tanrı her şeyi düzenler. İnsanın gidebileceği en yüce ve en aşağı uca, adalet ve cezanın ulaştığı her yere, onun eli de ulaşır.”

1138 yılında Kral Stephen ile İmparatoriçe Maud arasındaki savaş Cadfael Birader'i bahçesinin asude dünyasından koparıp tutkular, aldatmalar ve ölümün savaş alanına fırlatır. Shrewsbury Kalesi düşer, Kraliçe Maud'a sadık 94 savunucusu, vatan haini diye asılır. Cadfael Birader yüreği acıyarak onları gömmeyi kabul eder ama meşum bir keşifte bulunur: yan yana yatan cesetler 94 değil, 95 tanedir. Fazladan kurban ise asılmamış, zalimce boğulmuştur. Bir cesetten kurtulmanın bu zekice yolu, Cadfael Birader'e katilin hem acımasız, hem amansız olduğunu anlatır. Cadfael Birader başıbozuk ipuçlarının gerisindeki hakikati bulmaya yemin eder: erkek çocuk kılığında bir kız, kayıp bir hazine ve kırılmış tek bir çiçek... İşte Cadfael'in, bir katilin kara kalbini ortaya sereceğine inandığı kanıtçıklar bunlardır. Marazi Bir Kemik Merakı ile tanıdığımız kalender Cadfael Birader, keşifliğe ileri bir yaşta girmenin ona sağladığı dünyevi hayat tecrübesinden de yararlanarak, insan ruhu çözümlerini sürdürüyor. Mesele aşk da olsa, savaş ve cinayet de ...

KitapYAYINEVİ

“Başarılı ve sürükleyici... Ellis Peters bir kez daha inandırıcı, dikkatle ayrıntılandırılmış bir ortaçağ yaşamı kurarak heyecanlı bir dedektif öyküsü yaratmış.”

Times Literary Supplement

“Ortaçağ İngilteresi inanılmaz bir şekilde canlanıyor”

Washington Post

ISBN 975-8704-52-4

9 789758 704521

15,- YTL

15.000.000,- TL

